

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

Torsdag den 1. september kl. 16.00

1. Godkendelse af dagsorden ()
2. Halvårsregnskab og forventet regnskab pr. juli 2011 for Københavns Kommune (2011-92972)
3. 1. behandling af Budgetforslag 2012 og budgetoverslagsårene 2013-2015 (Augustindstillingen)(2011-108428)

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Mødet er åbnet. God aften – eller goddag.

Jeg har modtaget afbud til dagens møde fra Morten Kabell og Rikke Lauritzen på grund af arbejde.

Dette møde er startskuddet til den proces i Borgerrepræsentationen, der slutter med, at vi primo oktober kan godkende Københavns Kommunes budget for 2012. Af hensyn til tilhørerne vil jeg godt kort opsummere, hvad der kommer til at ske her i eftermiddag og i aften:

Forud for budgetdebatten i dag er der én ordinær sag til behandling på dagsordenen. Sagen vedrører halvårsregnskabet for Københavns Kommune. Efter den sag begynder førstebehandling af Københavns Kommunes budget for 2012.

Jeg skal minde om, at såfremt I ønsker en plads på talerlisten til mandagens møde, skal I senest i morgen kl. 12 indtegne jer på talerlisten. Tilmeldingen sker til Borgerrepræsentationens Sekretariat.

Når ordførerrunden i aften er afsluttet, så afholdes der en uformel sammenkomst for Borgerrepræsentationen og medarbejdere fra de forskellige forvaltningers sekretariater. Den sammenkomst foregår i Festsalen.

=====

1. Godkendelse af dagsorden ()

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Er der nogen, der har bemærkninger til dagsordenen? (*Op-hold*). Det er ikke tilfældet; så er dagsordenen godkendt.

Dagsordenen blev herefter godkendt.

=====

2. Halvårsregnskab og forventet regnskab pr. juli 2011 for Københavns Kommune (2011-92972)

Indstilling om,

1. at halvårsregnskab godkendes.
(Økonomiudvalget)

Indstillingen blev godkendt uden afstemning.

=====

3. 1. behandling af Budgetforslag 2012 og budgetoverslagsårene 2013-2015 (Augustindstillingen) (2011-108428)

Indstilling om,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

1. at forslaget til budget 2012 og budgetoverslag for 2013-2015 lægges til grund for Borgerrepræsentationens budgetforhandling (se bilag 2)
2. at budgetforslaget mellem Borgerrepræsentationens 1. og 2. behandling henvises til Økonomiudvalget
3. at korrektionerne til budget 2012, som er beskrevet i bilag 1, tiltrædes
4. at fristen for ændringsforslag til budget 2012 fastsættes til den 19. september 2011 kl. 12.00 og frist for underændringsforslag til budgetforslag 2012 fastsættes til 28. september 2011 kl. 12.00, samt at Økonomiudvalget er undtaget for begge frister
5. at de reviderede bevillingsregler som følge af ændrede styringsområder (bilag 4) sendes i høring og behandles samtidig med Borgerrepræsentationens 2. behandling af budget 2012
6. at de vedlagte tværgående effektiviseringsforslag indgår i budgetforhandlingerne (se bilag 5)
7. at det tages til efterretning, at potentialet fra gensidighedsaftalen mellem regeringen og KL i 2012 er 3,9 mio. kr. i serviceudgifter (jf. bilag 7)
8. at potentialet fra gensidighedsaftalen mellem regeringen og KL indgår i budgetforhandlingerne. (Økonomiudvalget)

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Vi påbegynder nu budgetprocessen, og jeg skal indlede med at holde min egen budgettale. Det er muligt undervejs i min budgettale at indtegne sig for korte bemærkninger til budgettalen. De første 3 er dem, der får ordet i første omgang til budgettalen. Derefter svarer jeg, og så tager vi de 3 næste, og det gør vi så fremdeles, indtil vi har brugt 20 minutter på debatten. Man får ordet også i størrelsesrækkefølge, men princippet er først til mølle, og derefter er det størrelsesrækkefølgen for de enkelte partier.

Jeg giver ordet til mig selv for min budgettale.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Danskerne er vilde med at bo i København. Der bygges på livet løs, udviklingen kører derudad. Livskvaliteten er i top. CNN kalder København for en "future city". På Rådhuset kan vi glæde os over, at økonomien er sund. Kommunen har lav gæld og høje indtægter.

Jeg synes, at vi skal benytte lejligheden til at sende en venlig tanke og hilsen til vores forgængere. De har skabt et solidt fundament, som vi nu bygger videre på.

Jeg vil gerne indlede årets budgetforhandlinger med at sige tak til alle jer kolleger her i salen. Til tider diskuterer vi højlydt både herinde og i pressen, men jeg oplever, at det, der fylder mest, er den gode, konstruktive linje og det gode, konstruktive samarbejde.

I løbet af det seneste halvandet år har vi skabt ro og forudsigelighed omkring økonomien på børneområdet. Vi har lavet ambitiøse investeringer og reduceret byggetiderne, ikke mindst for de tusindvis af børn, der står og venter på børnehave- og vuggestueplads, som byen har så hårdt brug for, også i de kommende år.

Vi har arbejdet målrettet for at gøre København til en tryk og sikker by. Vi har gjort en omfattende indsats for at bekæmpe ungdomsarbejdsløsheden og sikret flere praktikpladser.

Vi har både i ord og handling markeret København som en grøn storby, der lægges mærke til ude i verden. Vi er i front, når det gælder fremtidens løsninger på miljøområdet.

Men selv om vi kan være stolte af vores resultater, så er der meget, der endnu skal gøres. Selv om vi har en sund økonomi i forhold til mange andre kommuner, så betyder det blot, at vi kan få pengene til at række uden store spareøvelser.

Derfor bliver budgetforhandlingerne igen i år forhandlinger med svære prioriteringer. Jeg mener, at rammerne omkring prioriteringerne skal være, at vi stiller os selv spørgsmålet: Hvad er en kommunes opgave? Mit svar er, at kommunens opgaver først og fremmest er at levere kerneydelser, som er i orden, til borgerne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

I løbet af de sidste år er vi blevet spurgt i pressen, om det f.eks. er en kommunes opgave at bygge en interaktiv blinkende bænk til en million eller at lave en hjemmeside uden besøgende til flere millioner. Jeg kan godt forstå, at nogle stiller de spørgsmål, og jeg synes, at det må være en fælles ambition, at vi får færre af den slags spørgsmål fremover.

Derfor håber jeg, at vi i budgettet for 2012 kan styre uden om projektmageri og glittet papir og i stedet fokusere på, hvordan vi kan styrke og forbedre kommunens kerneydelser. Vores kerneydelser som kommune er i sig selv en bred vifte af indsats. Vi skal sikre en aktiv og tryk tilværelse for de ældre. Vi skal tilskynde københavnere til at leve sundt og stille gode idrætsfaciliteter til rådighed. Vi skal sørge for, at kloaker og vandløb kan håndtere store regnmængder. Og vi skal sikre, at byen bliver holdt ren og pæn.

Lad mig i det følgende nævne tre områder, hvor jeg mener, der er behov for, at vi sætter ind for at styrke kommunens kerneydelse.

Folkeskolen er på mange måder kernen i kerneydelsen. Folkeskolen skaber fundamentet for stort set alt andet, hvad enten det drejer sig om fællesskab, personlig udvikling eller økonomisk vækst. Man kan heldigvis sige rigtig meget godt om skolerne i København og ikke mindst om vores dygtige børn og elever og engagerede medarbejdere.

Da jeg selv for nylig var på besøg på Sølvgade Skole sammen med et par kolleger, talte jeg med en mor, som netop havde flyttet sit barn til skolen fra en privatskole. Hun fortalte mig, at hun var træt af alt det VIP, som hun syntes kendetegnede privatskolen. Det fortalte hun mig i hvert fald. Og hun var tryk ved, at hendes barn kunne få en god skolegang på Sølvgade Skole.

Jeg tror ikke alene jeg selv, men også mange af jer andre får den slags oplevelser. Det gør i hvert fald mig rigtig glad og stolt af vores skoler.

Men hvis vi skal være helt ærlige, så er det ikke alt, der er godt. Vi er hverken gode nok til at løfte de svageste elever eller give de stærkeste elever de rigtige udfordringer.

I budgettet for 2012 håber jeg, at vi kan sætte ind, sådan at vores folkeskoler bliver et positivt tilvalg for endnu flere forældre. Det skal ikke ske ved hjælp af løsrevne projekter, men derimod ved at forbedre hverdagen og kerneydelsen på skolerne. Det kræver styrket ledelse, kompetenceudvikling for vores lærere, medarbejdere, flere timer i kernefagene og bedre it på den enkelte skole.

Jeg mener også, at det er en kerneydelse for en kommune at sikre den sociale sammenhængskraft i vores store, dejlige by. Der er nogle københavnere, der kun oplever vækst og udvikling som noget, der sker for alle mulige andre end dem selv. For mig er "verdens bedste storby" et sted, hvor man gør en aktiv indsats for at skabe en positiv udvikling for borgerne i de udsatte boligområder i byen, og hvor vi tager hånd om psykisk syge, stofmisbrugere og andre, som udgør gruppen af de allersvageste københavnere.

God service til borgerne er en kommunal kerneydelse, men vores ansvar er bredere end det. Jeg mener også, at en kommunal kerneydelse er at sikre vækst og fremgang i hele kommunen. Her har vi i København et særligt ansvar. København er Danmarks vækstmotor. I disse år, hvor Danmark er i en vækstkrise, må vi gøre, hvad vi kan for at hjælpe med at få hjulene i gang igen i Danmark.

Spørgsmålet kan kort og godt opsummeres til, hvad vi skal leve af i fremtiden, og hvordan fremtidens job skabes, også i vores by.

Ved tidligere budgetforlig har vi udstukket klare spor og klar retning med satsning på bl.a. grøn vækst, velfærdsteknologi og ambitiøse investeringsprogrammer, som skaber tusindvis af arbejdspladser og praktikpladser i de kommende år.

Men væksten kan ikke drives frem af kommunen alene. Vi skal sørge for gode rammevilkår for det københavnske erhvervsliv. Det er afgørende, hvis vi skal sikre fremtidens velfærd. Copenhagen Business Task Force har givet os 80 konkrete anbefalinger til, hvordan København kan gøres endnu bedre og øge væksten og blive en endnu mere erhvervsvenlig kommune.

Jeg glæder mig til at se, hvad vi kan få ud af de mange anbefalinger, og hvordan vi kan skabe enighed om de anbefalinger. Det tyder i hvert fald på, at der er bred enighed om, at kommunen skal

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

være en mere krævende bygherre, at vi skal bevæge os fra en myndighedskultur til en servicekultur, her er der mere at komme efter, og vi skal åbne byen for international arbejdskraft og investeringer og byde dem velkommen.

Nu håber jeg, at vi her i forbindelse med budgetforhandlingerne kan sætte handling bag ordene og føre rigtig mange af de gode anbefalinger ud i livet.

Vi har ikke tradition for blokpolitik på Københavns Rådhus. Tværtimod er det min oplevelse, at brede forlig er det, der er bedst for København og for københavnere. Jeg vil gerne invitere alle partier til at deltage konstruktivt i forhandlingerne om budgettet for 2012. I år ved vi, at forhandlingerne bliver ført, samtidig med at det foregår i skyggen af et folketingsvalg. Jeg kan love alle jer, at jeg ikke vil bedrive valgkamp ved forhandlingsbordet. Jeg håber, at vi i fællesskab kan holde fokus på det, der er vores opgave, nemlig at lave et godt budget for københavnere.

Der er også flere af jer her i salen, der er kandidater ved det forestående folketingsvalg den 15. september. Jeg vil ønske alle kandidater på tværs af partier rigtig meget held og lykke ved valget. København har brug for stærke stemmer på Christiansborg. Det ved jeg, at I vil kunne give os.

Nu talte jeg før om hårde prioriteringer. Som noget nyt i år har vi jo reduceret taletiden til 10 minutter for alle budgettaler. Derfor har jeg også måttet prioritere i, hvilket temaer jeg har kunnet nå at tage med her i indledningen. Heldigvis har vi også fået noget nyt, nemlig muligheden for, at vi kan diskutere dem og andre vigtige områder nu, hvor vi som en nyskabelse giver adgang til, at man kan stille spørgsmål og få svar.

Som afslutning vil jeg sige, at jeg glæder mig rigtig meget til at komme i gang med forhandlingerne. Jeg glæder mig rigtig meget til debatten her i eftermiddag og i aften og ser frem til, at vi hen imod afslutningen af budgetprocessen får et rigtig godt budget for København for 2012.

Så tager vi hul på debatten. Den første, der har indtegnet sig for en kort bemærkning, og en kort bemærkning er 1 minut, er Lars Berg Dueholm. Man taler fra pladserne.

(Kort bemærkning).

Lars Berg Dueholm (I): Det er jo nyt for os alle sammen.

Tak for talen, overborgmester Frank Jensen. Det, som særligt interesserer mig, er de forslag, som erhvervsgruppen er kommet med, der omhandler en lavere selskabsbeskatning, altså ikke den nationale selskabsskat, men de øvrige skatter, som vi er herre over her i kommunen, eksempelvis grundskyld, om overborgmesteren og Socialdemokraterne også er villige til at kigge på en nedsættelse af dem.

(Kort bemærkning).

Kasper Johansen (B): Tak for ordene, overborgmester. Vi ser også frem til forhandlingerne fra Det Radikale Venstres side.

Vi er interesserede i at høre lidt om overborgmesterens overvejelser om, hvordan vi bruger vores anlægsmidler bedst muligt. Vi bruger mange hvert år, og vi har også rigtig mange projekter, vi gerne vil sætte i gang, og vi vil gerne høre, hvordan det kan komme til at indgå i budgetforhandlingerne.

Så er vi glade for meldingerne om, at vi skal koncentrere os om kerneopgaver og kerneydelser. Vi vil også godt høre, om overborgmesteren ser integrationsopgaven som en kerneydelse, og beskæftigelsesområdet. Tak.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Der er ikke flere, der har indtegnet sig, men det bliver selvfølgelig muligt under besvarelsen også fortsat at indtegne sig. Vi har som sagt afgrænset 20 minutter til det.

Først til Lars Berg Dueholm, der spurgte til en af de anbefalinger, som ligger fra Business Task Forcen om skat. Først vil jeg lige benytte lejligheden til at sige, at jeg selvfølgelig er glad for, at Business Task Forcen med den sammensætning, den har haft, med fremtrædende erhvervsfolk fra københavnske hovedstadsvirksomheder, siger, at Københavns Kommune ligger som den kommune, der har

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

den 9. laveste indkomstskat. Der ligger vi godt, der ligger vi fint. 23,8 er den kommunale skatteprocent i København. Jeg synes i virkelighedens verden, at det er en fortælling, vi bør udbringe til endnu flere, at vi er i stand til som hovedstad at ligge der, hvor vi ligger. Så jeg har ikke nogen ambitioner om, at vi i budgetforhandlingerne skal se på indkomstskatten.

Det, som Business Task Forcen så også forholder sig til, er det faktum, som Lars Berg Dueholm nævnte, at når man ser på selskabsskatterne, så ligger vi i den anden ende. Der ligger vi blandt dem, der har den højeste beskatning på grundskyld og på den øvrige selskabsskat, som er dækningsbidraget. Det indgår nu i forhandlingerne.

Der blev spurgt direkte til, hvad Socialdemokraterne mener om det. Vi synes, det er vigtigt, at vi en tid, hvor vi har brug for at sætte gang i væksten i Danmark, også kigger på, hvad der virker i forhold til at fremme det private erhvervslivs vækst. Der vil vi gerne indgå i forhandlinger også om selskabsskatterne i København.

Kasper Johansen spurgte, hvordan vi ville prioritere anlægsbudgettet fra Socialdemokratiets side. Jeg kan sige, at vi jo har et fantastisk stort anlægsbudget. Vi har et anlægsbudget for de kommende år på over 11 mia. kr. Jeg er rigtig glad for, at vi som den store arbejdsgiver, den store kommune, kan være med til også at fremme væksten ved det, at vi har så stort et anlægsbudget, i en tid, hvor der altså er vækstkrise i Danmark. Vi skal sørge for, at det skaber arbejdspladser, job, praktikpladser.

Jeg er særskilt glad for, at vi på Københavns Rådhus har kunnet holde sammen. Også i en tid, hvor der var et politisk pres på os, om det, vi gjorde, var lovligt i forhold til at stille krav om sociale klausuler i forbindelse med vores udbud, har vi kunnet holde sammen om det. Vi fik hjælp udefra til at anbefale en juridisk model, som det også har vist sig efterfølgende, at flere andre har taget til sig.

Så anlægsbudgettet skal bruges også til at fremme vækst, beskæftigelse, praktikpladser.

Jeg er glad for den radikale tilslutning til at holde fokus i budgetforhandlingerne på kernerdriften. Integration, det at sikre, at vi udvikler de udsatte byområder, hvor vi jo godt ved, at vi har en meget, meget stor integrationsopgave, skal vi fortsætte med.

Jeg vil sige her afslutningsvis, at jeg synes, at beskæftigelses- og integrationsforvaltningen har gjort en stor indsats igennem de år, den har eksisteret, for at fremme integrationen. Som jeg også har sagt offentligt, så er det kun gået fremad med integrationen, siden vi fik den forvaltningsindsats på banen.

(Kort bemærkning).

Trine Schaltz (F): Overborgmesteren nævnte noget om at løfte folkeskolen, og at vi hverken formår at give de stærkeste elever udfordringer eller at løfte de svageste.

Nu har en undersøgelse netop vist, at det bliver grundlagt rigtig tidligt i børnenes liv. Det handler også om, hvad de har oplevet i daginstitutioner osv. Har overborgmesteren nogle tanker i den anledning?

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Jeg skal lige gøre opmærksom på, at jeg ved godt, vi alle sammen er nye udi det her, men når man får ordet, så rejser man sig op og taler til mikrofonen.

Det er en spændende problemstilling, som Trine Schaltz rejser i forhold til, hvordan vi sikrer, at alle børn i København får de bedste betingelser for at få mest ud af den undervisning, vi giver i folkeskolen. Jeg er ikke et sekund i tvivl om, at der er børn, der kommer til folkeskolen, som er bedre parate end andre, og vores dygtige pædagoger i førskoleinstitutionerne, både i vuggestuer og børnehaver, er med til at gøre børnene mere skoleparate. Også det, at vi sikrer, at vi får de sidste med, som ikke kommer i førskoleinstitution, ikke kommer i vuggestue eller i børnehave. Her er der en stor indsats at gøre i opsøgende arbejde og tillidskabende indsatser for at få de forældre til at sætte deres børn der.

Så samspillet mellem førskole og folkeskole er uhyre vigtigt, også internt, altså i skolen, hvor jeg gerne ser, at vores skoleledere bliver nogle faglige fyrtårne, der kan være med til også at sikre, at vi lige får overliggeren lidt op, at vi bliver lidt mere ambitiøse på, hvad alle børn skal kunne lære i skolen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

Jeg bliver så trist, når jeg møder lærere, der allerede i 3. eller 4. klasse siger: Jeg kan godt fortælle dig, at ud af de 25 elever, jeg har, er der 5-6, som bliver tabere. Så er det, jeg siger til mig selv: Hvorfor søren kan vi ikke gøre det, jeg havde nær sagt, en lille smule bedre, når vi har dem i så mange år, og hvor vi har et ansvar for at give alle børn det bedste grundlag for at få en god tilværelse og realisere deres drømme om et godt liv.

Hvis der ikke er flere, der ønsker at tegne sig for en kort bemærkning, så går vi videre i budgetordførrækkefølgen. (*Ophold*). Det er ikke tilfældet. Så giver jeg ordet til Socialdemokraternes budgetordfører, og det er Mette Reissmann. Værsgo.

Mette Reissmann (A): Tak for det.

Københavnerne skal mærke forbedringerne i København. Det skal de i deres hverdag, det skal de i deres eget liv. Så nemt kan det siges; knap så nemt er det selvfølgelig at gøre det.

Men det er de synlige forbedringer, Socialdemokraterne arbejder for. Det er også de konkrete forbedringer, vi lykkes med. Det er de gode forbedringer for københavnerne, vi vil fortsætte med at holde fast i. Hverdagen skal ikke blot leves, hverdagen skal opleves.

Forbedringerne skal ske i samarbejde. Som det er alle bekendt her i salen, så har medierne nok så kvikt opdaget, at vi taler alle sammen om samarbejde. Det er et ord, alle kan forstå, og de kan forholde sig til og vil det gerne. Her hos os på Københavns Rådhus er samarbejde ikke noget nyt, overborgmesteren har allerede berørt det i sin tale, fordi vi kan netop kunsten at samarbejde på kryds og på tværs inde bag de politiske mure og også ude i det virkelige liv, hvor vi mødes i forskellige sammenhænge i det københavnerliv, som er vores hverdag.

Vi kan kunsten at se nye potentialer, vi kan også kunsten at se løsninger, og vi kan kunsten at strides, og det kan vi, selv om vi også er venner, vi kan også lægge striden bag os. Det er samarbejde på politiske og på virkelighedens præmisser.

Ud af det samarbejde skal der fortsat komme synlige og konkrete forbedringer til alle byens borgere. Det handler om både at være visionær og forud med løsninger på fremtidens udfordringer. Men det handler så sandelig også om at handle, at sætte i gang og udføre, se resultaterne og derfra gå videre til den næste handling. Vi skal ikke blot en masse snak, snak, snak. Nej, vi skal ikke sidde og vente, vi skal udføre. Vi er én kommune, og Socialdemokraterne lægger op til et tværsektorielt samarbejde, der tjener til borgernes bedste.

Der er hovedstæder, og så er der København. Der er danskere, og så er der københavnere. Det er resultaterne, københavnernes oplever som forbedringer. København skal være en attraktiv by at opleve hverdagen i, og København har det, der skal til for at gøre københavnerlivet til en oplevelse.

Socialdemokraterne vil stå som garanter for det gode liv, det liv, der leves i en storby, hvor mennesker trives side om side uanset etnicitet, kultur, alder og civil status. Uanset hvor de kommer fra i verden, så skal København være en åben og inkluderende hovedstad.

Dette års budgetforhandlinger er tilegnet både de store og de små udfordringer og de store og små forbedringer. Forbedringerne kæmper Socialdemokraterne for på alle felter. Vi skal blive bedre til at implementere de beslutninger, som vi prioriterer. Det skal vi også til næste år og næste år og næste år igen. Det er ikke acceptabelt at skulle vente mange år på hverken torvehaller, renovering af skoler, nye idrætshaller eller renovering af vores kloaksystem.

Vi behøver eksempelvis ikke at udvalgsbehandle uproblematisk sager flere gange. Vi skal kunne samarbejde om at få tingene til at glide lidt lettere ved at stå ved vores beslutninger, ved at ønske at se resultaterne, ved at ville de forbedringer. Det starter med ledelse, og det slutter med ledelse.

Vi ved, hvor skoen trykker, hvor forandringer er nødvendige, ikke alene i vores egen hverdag, men også hos alle de andre københavnere, vi møder ved busstoppestedet, hos grønthandleren, på skolen, i fitnesscentret, ja hvor som helst. Der er mange steder, vi gerne vil forbedre hverdagen.

Hverdagen skal leves sundt. Når jeg står op om morgenen, skal jeg ikke være i tvivl om, skal jeg have nutellamadder, eller skal jeg have havregryn til morgenmad. Jeg skal heller ikke være i tvivl om,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

om jeg skal tage elevatoren, eller om jeg skal tage trappen ned fra min lejlighed. Ej heller skal jeg være i tvivl om, skal jeg tage bilen, skal jeg tage cyklen eller toget, metroen eller hvilken anden form for offentligt transportmiddel, der kan bringe mig frem til mit bestemmelsessted.

Sagen er, at København skal emme af de sunde tilbud, sådan så vi alle sammen er oplyste og kan tage en beslutning på et oplyst grundlag.

Som københavnere skal jeg også vide, at børnene faktisk får sund mad i de institutioner, skoler og fritidstilbud, de går i. Det skal handle om sund mad, der hvor københavnere møder kommunen, alle skal lære om sunde vaner, forebyggelse og oplysning. Vi har mad i daginstitutionerne, i skolen og i ældreplejen. For børnene og de unge fungerer det rigtig godt, forældrene, børnene og de unge siger ja tak til maden. Men for de ældres vedkommende er det stadig væk en udfordring. Bl.a. ville det være godt, hvis det var sådan, at prisen på ældremaden ville blive lidt mere rimelig, så alle har råd til de sunde måltider.

Men vi skal ikke kun være bevidste om mad, vi skal også tale bevægelse. Først og fremmest har vi fokus på, at vi kan bevæge os i København, lige meget hvor vi skal hen. Vi skal kunne færdes trygt til fods eller på cykel. Der bliver heldigvis flere cyklister, og derfor er udbygning af cykelstierne og cykelparkeringer nødvendige.

Ud over hverdagens transport til fods eller cykel bruger mange københavnere tid på motion i fritiden, men åbenbart ikke nok. Er det så, fordi de ikke har lyst, er det, fordi de ikke kan, eller mangler de faktisk mulighederne? Vi skal motivere til en meget aktiv fritid for børn, unge, voksne og ældre. Med det stigende antal københavnere skal vi sørge for, at det bliver muligt for alle at gå i svømmehallen, bruge idrætsanlæggene, bruge parker og vandet.

Lige nu kræver rammerne for det aktive liv fortsat reovering og nye tiltag. Vi har sørget for længere åbningstider, brug af kommunens faciliteter, bl.a. skolernes lokaler, til fritidsaktiviteter. Og midlertidigt tomme grunde og bygninger er vi åbne for, om de kan bruges midlertidigt til noget med bevægelse. Selv om der er mange flueben, der kan sættes, så er det en stor opgave fra tidligere tider, vi har sat os for at løse.

Men med den netop vedtagne sundhedspolitik i København kunne en opfølgende sundhedsplan, der kan dække over alle vores mål for sundhed, være et godt redskab for at sikre, at vi får de forbedringer ud i livet, som vi gerne vil give københavnere.

Netop når vi snakker sundhed, så skal københavnere også i hverdagen kunne trække vejret uden problemer. Derfor kan vi kun spørge, hvad der sker, hvis vi ikke får en betalingsring. Der sker en uoverskuelig intensitet i trafikken, som hverken gavner vores sundhed eller sikkerhed. Alternativet er netop den kollektive trafik. Vi vil forbedre den kollektive trafik. Busser, metro og tog skal kobles sammen. Vi skal let kunne komme fra det ene sted til det andet. Vi er i gang med Cityringen, bussernes kørebaner og adfærdsregulering i forhold til parkeringsmulighederne.

Når det er sagt, så skal vi samtidig gøre os klart, at der er mange miljøvenlige og moderne københavnerefamilier, der faktisk er glade for deres bil. Derfor skal vi også kunne rumme bilerne i byen. Parkeringsaftalen er et udtryk for dette ønske.

Når jeg går igennem København, vil jeg gerne møde en ren by. København, og københavnere er faktisk ikke så gode til at passe på byen. Man kan godt blive bedre til at rydde op efter sig. Som så meget andet starter det med barndommen. En skole kan f.eks. være ansvarlig for at renholde en plads i byen. Eleverne skal lære også at være ansvarlige for ikke hensynsløst at smide ud og smide ting på gaden. Vi som politikere skal selvfølgelig være opmærksomme på, at ressourcerne fordeles rigtigt, om det kan gøres anderledes. Måske flere ansatte, måske flere skraldebøtter er en del af løsningen.

Med denne sommers regnmængder og de seneste års enkeltstående skybrud står det klart, at der skal ske noget med alt det vand, der kommer, og som et par ellers solide gummistøvler ikke kan hamle op med. Vi kan ikke acceptere, at byen lukker på grund af vand hos både private og erhvervslivet. Det giver uhyggelige menneskelige og økonomiske omkostninger for alle. I den skybrudsplan, som er på

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

bordet, skal de eksisterende systemer ses igennem, og der skal laves aktive forbedringer, så man kan mærke, når skybruddene kommer.

Hverdagen byder for mange på trælse rutiner, men for arbejdsløse kan en hverdag uden særlige mål være endnu mere træls. Vi spilder menneskers liv og ressourcer, hvis vi ikke tager fat om roden. Ingen skal føle sig overflødiggjorte. Vi skal have fat på de mennesker, der kan, men ikke har fået mulighed for at vise, at de kan. Vi skal hjælpe de mennesker, der kan, hvis og når de får hjælp til deres særlige behov. Et fysisk eller psykisk handicap skal ikke bare automatisk være en barriere. Det kan vi ved at opøge arbejdskraften, flytte jobindsatsen ud til de udsatte boligområder, hvor det kræver lidt mere.

Alt for mange socialt svage københavnere er arbejdsløse. København skal hjælpe aktivt med at få københavnere i job via aktivering, løntilskud, men også sikre praktikpladserne til ungdomsuddannelserne. Der skal stå praktikpladser klar.

Alt for mange akademikere er arbejdsløse i København. Det skal vi have gjort noget ved. Vi har brug for hver og en i fremtiden, og derfor kræver det også et særligt samarbejde internt i kommunen.

Viden er et af vores vigtigste indsatsområder. Det er vigtigt, at folkeskolen konstant udfordres, så alle elever får en ordentlig uddannelse. Det gør vi ved at fremlægge faglighedspakken. Indholdet skal være i orden, organiseringen af lærernes timer skal justeres, og skolelokalerne skal være moderne og tilbyde opdateret undervisningsmateriale. Det kræver dels nybyggeri, dels renoveringer, som er i gang i de nye bydele. Derfor skal vi simpelt hen sørge for, at disse ting lever op til dagens krav.

Indlæring sker bedst under trygge vilkår. Derfor skal elevernes hverdag i skolen være god og tryk. Dels skal miljøet i skolerne være i orden med respekt for hinanden. Dels skal familielivet fungere, for at skolegangen ikke tynges af en eventuelt negativ social arv.

Når vi går på gaden i København, skal det kunne foregå i ro og mag og uden angst for at blive overfaldet. Derfor er Sikker By-indsats stadig væk en del af vores agenda. Hele denne sociale indsats vil vi fortsætte.

Fattigdom er også et af de vigtige emner, vi ikke må vende ryggen til. Vi må have fokus på, at der er rigtig mange københavnere, der ikke har penge nok til at klare en almindelig hverdag. Så hver dag vendes mønsterne, hver dag må madbudgettet justeres. Vi kan godt gøre det bedre her.

Med hensyn til forandringer skal forandringerne være til det bedre for alle københavnere. Jeg er slet ikke i tvivl om på Socialdemokraternes vegne, at i fællesskab, med fælles vilje og indsats fra alle parter, der er til stede i salen, og som indgår i budgetforhandlingerne, kan det lykkes, forandringer i øjenhøjde, forandringer på den lange bane. Det håber jeg, dette års budget kommer til at afspejle.

Så med det sidste vil jeg bare komme med et opråb: Samarbejd, kom op i gear, skab resultater. Tak for ordet.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Ja tak. Vi skal huske at overholde taletiden, det skal vi alle. Når lampen blinker, så skal man altså stoppe. Jeg giver ordet til borgmester Pia Allerslev for at stille spørgsmål til Socialdemokraternes ordfører. Værsgo.

Borgmester **Pia Allerslev**: Tak for det. Jeg havde overvejet at tage ordet under overborgmesterens tale, men nu ville jeg lige vente og høre, hvad ordførerens tale indeholdt.

Jeg kunne godt tænke mig at høre, om den del, der handler om vækst, også indeholder en investering i en filmfond.

Birthe Skaarup (O): Nu bemærkede jeg, at Mette Reissmann talte om renholdning her i København. Det får mig til at spørge: Vil Socialdemokraterne være med til at sætte flere penge af til at renholde byen? Ikke alene cigaretskod, men papir og pizzabakker og alverdens ting flyder rundtomkring i byen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

Det, der får mig til at spørge, det er en mail, jeg lige har fået fra nogle venner, der havde besøg af nogle italienere, der priste København i høje toner. Jeg kan kun give dem ret i, at vi har en dejlig by, men det, de bemærkede, da de var her, var svineriet i gaderne.

Handler det om flere penge, handler det om opdragelse af københavnernes? Hvad vil Socialdemokratiet gøre?

Lars Berg Dueholm (I): Jeg vil gerne i samme ombæring omkring renholdelse høre Socialdemokraternes holdning til en forstærket indsats på graffitiområdet. Der er stadig væk rigtig meget graffiti, specielt i visse bydele. Er det noget, Socialdemokraterne har lyst til at opprioritere bekæmpelsen af?

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så giver jeg ordet til ordføreren for at besvare de tre første spørgsmål.

Mette Reissmann (A): Som svar på borgmester Pia Allerslevs spørgsmål om filmfonden vil jeg sige, at det er jo lige præcis et initiativ, som kan medvirke til at skabe beskæftigelse qua det forhold, at der faktisk er en pæn chance for, at det kan tiltrække filmproduktioner til byen og dermed også på fuldstændig tilsvarende vis, som vi har set det fra Stockholm, medvirke til at aktivere folk ikke alene konkret her i København, men også folk, der kommer hertil. Serviceerhverv og andre kreative erhverv vil blive aktiveret på den her måde.

Kreativ vækst er ligesom f.eks. grøn vækst også en del af Socialdemokratiets agenda. Så det indgår naturligvis i vores bevidsthed med henblik på at skabe beskæftigelse og i øvrigt også sikre, at den kreative side af København fortsat vil blive intakt.

Hvad angår renhold af byen og Birthe Skaarups spørgsmål vedrørende adfærdsregulering, er det, det var jeg kort inde på i min tale, et af Socialdemokratiets punkter at få aktiveret særligt børn og unge mennesker, fordi jeg er enig med spørgeren i, at det her er et spørgsmål om, hvordan vi faktisk opdrager københavnernes fra de er helt små til ikke at smide papir og andre affaldsprodukter på vejene, men at de sikrer, at det kommer hen i fra kommunens side behørigt opstillede skraldespande.

Det sidste, du spurgte om, var, hvorvidt vi ville være med til at allokere flere økonomiske ressourcer til, at vi kunne nå det mål. Det er en del af budgetforhandlingerne, og det er også noget, som bliver drøftet, er jeg overbevist om, undervejs i forhandlingerne...

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Ja tak, så går vi videre, for der er også begrænsning på svarene, ligesom der er på spørgsmålene. Vi går over til Sisse Marie Welling, værsgo. Det er fortsat spørgsmål til den socialdemokratiske ordfører, tre ad gangen.

Sisse Marie Welling (F): Tak skal du have.

Vi er helt enige i, at vi har en bred vifte af udfordringer i København i fremtiden. Men vi vil meget gerne høre Socialdemokraternes ordfører: Hvad er de tre største udfordringer, I ser i næste års budget?

Karin Storgaard (O): Jeg vil gerne høre ordføreren vedrørende den kollektive trafik, som man gerne vil have forbedret. Hvad er det præcis, man vil gøre nu for at forbedre den kollektive trafik, som jo i øjeblikket ikke kører specielt godt i København? Hvad er det, man ikke har kunnet gøre før, for der har været masser af år til at prøve på at forbedre trafikken; det har man ikke gjort noget ved.

Iben Wiene Rathje (F): Jeg vil gerne høre, om Socialdemokraternes ønske om forandringer også indeholder et ønske om at forandre vores brug af ressourcer, så vi ikke i lige så høj grad bidrager til CO₂-udvikling, som vi gør i dag, f.eks. på transport og affaldshåndtering.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet den 1. september 2011**

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så giver jeg ordet til ordføreren for besvarelse af de tre stillede spørgsmål.

Mette Reissmann (A): De tre største udfordringer – altså jeg kunne næsten nøjes med at sige børn, børn, børn, men det ville måske nok være lidt for kort. Men det handler selvfølgelig om at skaffe pasningspladser til de børn, som er i København, og som kommer til. Vi har en stigende tilvækst lige præcis til børnegruppen, og pasningsmuligheder er klart en af de største udfordringer.

Derefter er det folkeskolerne, sådan så vi sikrer, at der er den faglighed og i øvrigt også de bygninger, der skal til for at bringe det op på det mål, som vi har.

Herudover er det væksten i København. Altså det går jo, som overborgmesteren også sagde, godt i København, hvad angår vækst. Vi har lige fremlagt en erhvervsstrategi, som bl.a. skal medvirke til, at der bliver skabt vækst og dermed også beskæftigelse, så arbejdsløsheden i København ikke stiger mere.

Karin Storgaard er lidt ked af den kollektive transport. Jeg nævnte i min tale bl.a. indsatsen omkring hurtigkørende busser, og at vi går ind og har foretaget flere beslutninger allerede nu på politisk niveau og vil fortsætte den vej, som skaber en sammenhæng af offentlig transport, så københavnere i langt højere grad kan komme hurtigere fra A til B, så deres hverdag kan komme til at hænge sammen. Det er på tegnebrættet, og vi fortsætter med at udvikle det med hensyn til bus, metro og letbane.

Iben Wiene Rathje stillede spørgsmålet om, hvordan Socialdemokraterne vil medvirke til nedbringelse af CO₂. Det er jo bl.a. her, hvor vi har haft drøftelser tidligere, og hvor vi afventer det kommende folketingsvalg og dermed også en eventuel ny regering, om en betalingsring i København, som i hvert fald på det konkrete punkt vil medvirke til at nedbringe CO₂. Der er kommet partikelfilter på alle kommunens busser, og vi vil i øvrigt selvfølgelig stadig væk stræbe efter at nå målet om en CO₂-neutral hovedstad inden for en overskuelig fremtid.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Jeg kommer til at beklage, at også jeg kan tage fejl. Jeg kom til at afbryde dig før i besvarelsen. Vi har fundet ud af, at du faktisk har 2 minutter pr. spørger, så hvis du føler anledning til at besvare Lars Berg Dueholm fra tidligere, må du gerne svare ham nu.

Mette Reissmann (A): Det vil jeg meget gerne.

Det var faktisk noget, jeg var ved at fortsætte med i forbindelse med renholdelse af København. Herunder hører jo også graffiti. Altså det er jo ikke kun det, at man samler pizzabakker og andet snask fra vejen, der hører under definitionen, hvorledes vi renholder byen. Det er jo også graffiti-bekæmpelse. Så den indsats på det område skal jo fortsat ske. Det er nok måske, ja, på højde med den anden renholdelsesudfordring, men den vejer også rigtig tungt.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Tak for det, og så går vi videre. Der er heldigvis flere spørger, og den næste er Jakob Næsager, værsgo.

Jakob Næsager (C): Tak for det.

Mit spørgsmål går vedrørende betalingsringen. Kan den socialdemokratiske ordfører bekræfte, at prisen skal hæves for betalingsringen allerede efter det første år?

Sisse Marie Welling (F): Jamen det var rigtig interessant at høre. Jeg undrer mig over, at det måske meget var Socialdemokraternes egne borgmesterområder, der blev nævnt. Jeg håber, det er en forglemmelse, at sådan noget som klimatilpasning ikke var en del af det, men jeg vil gerne høre, om du ikke vil fortælle lidt mere om, hvad I har af planer på klimatilpasningsområdet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Er der flere, der ønsker korte bemærkninger for spørgsmål til den socialdemokratiske ordfører? (*Ophold*). Det er der ikke. Så siger vi tak til ordføreren for besvarelserne... (*Afbrydelse*). Fik du ikke svaret? Så får Mette Reissmann lov at svare.

Mette Reissmann (A): Ja tak.

Til Jakob Næsager om betalingsringen. Det forslag, der ligger på bordet nu, er en skitse. Det er et forslag, som skal drøftes på et fremtidigt tidspunkt, hvis/når vi får en ny regering, der vil tage det op på nationalt plan. Så jeg har ikke mere at sige til det.

Med hensyn til klimatilpasningen spørger Sisse Marie Welling, hvad vi vil gøre for det. Altså allerede nu er der jo fremlagt en skybrudsplan. Man er også orienteret mod en indsats over for alt, hvad der har at gøre med renovering og udbygning af vandbassiner, overløbsbassiner, kanaler, der skal til for at kunne håndtere de regnmængder, som jo falder, og som sandsynligvis vil fortsætte med at falde i hvert fald i mange år fremover. Så derfor er det klart, at vi kan hverken økonomisk eller menneskeligt acceptere, at vi ikke kan byde københavnere, at vi ikke gør noget. Så der skal ske en indsats på det område.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så siger vi tak til den socialdemokratiske ordfører for besvarelserne og går videre i budgetordførerrækkefølgen. Det er SF's budgetordfører, og det er borgmester Ninna Thomsen. Værsgo.

Borgmester **Ninna Thomsen**: Tak for ordet.

Overskriften for vores tale i år hedder "Vi holder af hverdagen" med en kærlig tanke til ærkekøbenhavneren Dan Turell.

Nu står vi endelig over for et folketingsvalg, et valg, hvor danskerne skal vælge mellem to helt forskellige veje, det nedslidte velfærdsdanmark, som vi kender i dag, eller et nyt Danmark, hvor der bliver prioriteret og investeret i vores velfærdssamfund.

Her i København har vi i høj grad vist vejen på trods af regeringens nulvækst. Vi har skabt en by med en klar rød og grøn profil. Vi har faktisk skabt en af Danmarks mest bæredygtige byer. Den borgerlige regering ynder at kalde de røde for uansvarlige, men kære politikere, kig ud af det christiansborgske vindue. Så ser I en by, der kan alverden. Vi bygger, renoverer og investerer os ud af krisen, samtidig med at vi tænker i grønne løsninger.

I SF vil vi i budgetforhandlingerne prioritere kernevelfærden og netop de grønne og sunde løsninger. Vi skal løse københavnernes sundhedsudfordringer, gøre København til et godt sted at bo, gøre det billigt, gøre det bedre, samtidig med at vi fremmer den københavnske velfærd. Vi vil i SF gerne have fokus på alle københavnere, unge som gamle, dem der bruger kommunen hver dag, børnene, der er i skole og i dagtilbud, de ældre på plejehjem og også alle de unge, for dem har vi rigtig mange af i København, mennesker, der måske primært bruger byens rum, byens parker og byens cykelstier. De grupper er ligestillede for os i budgettet, deres behov er lige vigtige, for byen, vores København, er for alle. Det er en ambition i budgettet, men det er selvfølgelig også en udfordring, når man tager hensyn til den store vækst, der er i børnetallet.

Vækstdagsordenen er også på andre punkter central, og i SF tænker vi i grønne løsninger, når vi taler vækst. Citylogistik og klimatilpasning skaber vækst, arbejde og forebygger på én gang.

For os er den ultimative test på god politik, at københavnere kan mærke forandringer i netop hverdagen, positive forandringer, som gør en forskel for den lille københavnere på 6 år, for den travle småbørnsfamilie, der prøver at få enderne til at mødes, og det ældre menneske, som ønsker et værdigt og aktivt otium.

Hvordan skal hverdagen egentlig se ud, hvis man er københavnere på 6 år på vej til første skoledag? I SF vil vi gerne have, at det er trygt, at der er masser af omsorg, nærværende voksne, som har tid

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

og overskud, så det er sjovt at gå i skole, så barndommen er et dejligt sted at være, samtidig med at man lærer.

Det er ikke nok bare at teste eller at skrive "Undervisningsdifferentiering" i en bekendtgørelse fra ministeriet. Det kræver investeringer. I SF vil vi have flere voksne i skolerne, så der er tid til den enkelte elev. Der skal være to voksne i de små klasser, hvis vi vil bryde den negative sociale arv, og hvis vi virkelig mener det dér med at undervisningsdifferentiere. Vi går derfor til budgettet med ønske om at sikre flere lærerkræfter i 0. klasse, så vi kan få en bedre overgang også fra 0. til 1. klasse.

Så vil vi gerne prioritere it og sørge for, at der er ny teknologi, bl.a. skal der sættes penge af til smartboards, så vi kan gøre op med den sociale ulighed. For det er ikke ligegyldigt i København, hvad postnummeret hedder. Der er langt fra Kartoffelrækkerne på Østerbro til Mjølnerparken i Nordvest.

Hvordan skal hverdagen se ud, hvis man er en familie på fem, der bor i Nordvest? I SF vil vi gerne have, at det er trygt at gå ud af hoveddøren, at der er grønne åndehuller, hvor de mindste kan lege, hvor man kan nyde solen, bevæge sig eller bare lade være.

Vi vil gerne have en metro til Brønshøj, vi vil gerne have, at den kollektive trafik fungerer og er billig. Vi vil gerne gøre en forskel i de områder, hvor der er nedslidte boligbyggerier og børnehaverne ikke er, som de skulle være, hvor hverdagen måske er lidt for grå, hvor borgerne slås med flere sociale problemer, dårligt helbred, og hvor områderne også er isoleret fra resten af byen. Vi vil gerne have boligsociale helhedsplaner, byfornyelse og bedre byrum. Områderne skal moderniseres. Det handler om fairness eller om solidaritet, hvis man vil det.

Og hvordan skal hverdagen så indrettes, hvis der skal være tid til at bevæge sig for den travle børnefamilie, for den midaldrende mand med lidt for meget på sidebenene og for den ældre københavnere, som aldrig i sit liv har dyrket sport? I SF har vi en ambition om, at det sunde valg skal være det lette valg. Vi ved jo, at de københavnske unge rigtig gerne vil, men nogle gange mangler mulighederne. Det skal vi have skabt lige uden for døren. Cykler og cykelstier, ren luft, betalingsring er alt sammen med til at gøre København til et sundt og grønt sted at være.

Vi vil en by i bevægelse, en by, hvor der er plads til at gå opdagelse og leve livet. Vi skal have motionstilbud helt hen til hoveddøren, så man i ordets bogstaveligste forstand ikke kan komme uden om det sunde valg, hvor cykelturen ikke bare er en travl tur, men også en god oplevelse.

Hvilke ønsker har man til hverdagen, hvis man er 83 år og står over for den grænseoverskridende oplevelse, at man faktisk har brug for hjælp til nogle af de mest basale ting? I SF mener vi, at det gode ældre liv skal være værdigt, selvhjulpent og fyldt med oplevelser. Sådan er virkeligheden ikke altid i dag. Derfor vil vi gerne reformere den københavnske ældrepleje. Det handler om, at måden at give hjælpen på skal være anderledes. Vi vil have, at de ældre ikke bare mødes med et "Hvad kan du ikke?", og "Hvad kan vi gøre for dig?", for det er ikke værdighed. Vi vil meget hellere spørge "Hvad kan du? Og hvad kan vi støtte dig i at kunne selv?"

Vi vil gå fra passiv til aktiv hjælp, så de ældre kan selv længst og bedst muligt, så de er herre i eget liv. Vi vil bruge træning, før vi giver hjælp, bruge velfærdsteknologien aktivt og rehabiliterer i stedet for at give varig hjælp efter sygdom. Vi går derfor også til forhandlingerne med krav om massiv satsning på at styrke fagligheden i ældreplejen.

Og for at gå lidt tilbage til de store linjer, så handler det selvfølgelig også om hverdagen i dag og i morgen, men det handler også om fremtiden. København skal også være en god by at bo i om 10, 20 og 30 år, en by for os alle, ikke bare en by for vidensmedarbejderen, men også en by for den faglærte håndværker. Vi skal kunne trække vejret uden at indånde for store mængder bilos. Vi skal have en infrastruktur, som netop gør os til verdens bedste cykelby, og vi skal tilpasse os klimaforandringerne.

I sommer måtte mange københavnere på hårdt arbejde for at skovle vand ud af kældrene. Vi oplevede konsekvenserne af ekstremregn. Jeg har endda hørt om en borgmester, der varslede kamp mod monsterregn, som jeg tror enkelte aviser udtrykte det. Og i vinter ramte sneen og blokerede de københavnske veje.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

Det har betydning for københavnernes hverdag. Vand i kældre, i institutioner, bilkøer, kloakvand, sne på vejene, så fungerer byen ikke længere.

Nu skal alle partier vise, at de kan stå distancen, når der skal prioriteres. Det er helt, helt nødvendigt, at vi investerer i klimatilpasning og skybrudsplaner og tænker klima ind i alt, hvad vi foretager os, så vi fremtidssikrer, har både den korte og den lange bane med.

I SF vil vi gerne have, at København fortsat er og prioriterer at være verdens bedste cykelby, og at vi får sikre skoleveje. Det er godt for miljøet, for sundheden, og det giver renere luft, og det er godt for reduktionen af CO₂ og også godt for markedsføringen af København.

Så nu går vi til forhandling. Vækstdagsordenen er som sagt central, den gode hverdag, trygheden og trygheden i, at man kender sin jobsituation, så derfor er beskæftigelse også central. Vi holder også af trygheden og af hverdagen, gode daginstitutioner. Vi prioriterer at få renoveret bygninger, som Socialdemokraterne også var inde på i deres tale. Vi har af samme grund brug for en stor anlægsramme i årene frem. Det fylder meget. Derfor synes vi, det er vigtigt, at vi også giver plads til, at anlægsrammen kan fylde meget i årene frem.

På Christiansborg bliver der talt meget om de brede forlig, og ligesom på Christiansborg ser vi i SF gerne her et samarbejde hen over midten. Men bredden gør det altså ikke alene. Vores forlig skal også dække københavnernes holdninger ind. Netop derfor ser vi i SF gerne et forlig, der inkluderer Enhedslisten, der er Borgerrepræsentationens tredjestørste parti. Vi tror på et budgetforlig, og vi tror på, at vi kan få enderne til at mødes til glæde for københavnernes og deres hverdag.

Med de ord vil jeg gerne sige tak, og jeg ser frem til forhandlingerne.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Jeg siger tak til SF's budgetordfører for talen. Så går vi over til korte spørgsmål til ordføreren, og man skal huske at trykke sig ind i på korte bemærkninger.

Lars Weiss (A): Det var miljø- og klimaafsnittet i borgmester Ninna Thomsens tale, der får mig til at spørge. Et tidligere prestigeprojekt for SF i København har været brintbiler. Det var der ikke meget om i talen her. Er det, fordi SF har skrinlagt sine planer på det område, eller kan vi forvente nogle initiativer på det område i budgetforhandlingerne?

Katrina Feilberg (B): Det var borgmester Ninna Thomsens sidste bemærkning om, hvem hun ønsker at indgå budget med. Vi kan forstå, at SF ønsker at indgå budget med Enhedslisten, og med Enhedslisten, Socialdemokraterne og SF ser man i hvert fald, at det røde flertal på Rådhuset kan samle et flertal omkring et rødt projekt.

Jeg kunne godt tænke mig at høre, om SF også ser, at andre partier kommer med i et budget, eller om SF går benhårdt efter, at det er det røde flertal, der skal indgå et budget om 2012.

Birthe Skaarup (O): Ninna Thomsen var inde på mange ting på sundheds- og omsorgsområdet, og jeg er ganske enig i mange af de ting, som borgmesteren omtalte, og det har vi så også været i udvalget. Jeg ser da frem til, at netop Aktiv og tryk hele livet osv. er noget, der kunne indgå i budgetforhandlingerne, det er noget, vi meget gerne vil være med til.

Det, jeg kunne tænke mig at spørge borgmesteren om, er cykelstier og veje. Vil SF være med til at renovere cykelstier og veje? Det er et kæmpeproblem i København, synes jeg, og der må absolut afsættes penge til de områder.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så tager vi en svarrunde. Værsgo, borgmester Ninna Thomsen.

Borgmester **Ninna Thomsen**: Til Socialdemokraternes Lars Weiss vil jeg sige, at noget af miljødiskussionen overlader jeg selvfølgelig til vores borgmester, Ayfer Baykal. Men jeg vil sige, at det,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

der er væsentligt i vores dagsorden på miljøområdet, det er klimahandlingsplanen, og det er cykelstierne. Så umiddelbart er der ikke de store brintønsker i budgettet fra os.

Til Katrina Feilberg vil jeg sige, at jeg sagde faktisk ordret, at jeg også ønskede et samarbejde hen over midten. Min ambition er sådan set, at det ene ikke skal udelukke det andet. Det er også min ambition og SF's ambition, at vi så forsøger at gøre alt for at få alle med. Jeg ved ikke, om det lykkes at få alle partier med, det skal jeg ikke kunne sige, men at vi i hvert fald lykkes med at få et bredt forlig. Jeg ser ikke et bredt forlig som værende et forlig, der udelukkende består af Enhedslisten, Socialdemokraterne og SF.

Til Birthe Skaarup: Jeg er glad for, at vi er enige om Aktiv og tryk hele livet. Det er der også god enighed om i det politiske udvalg.

Om cykler og cykelstier, der trænger til renovering, vil jeg sige, at der er vi i hvert fald i SF helt enige, og vi er også indstillet på at prioritere det rigtig, rigtig højt i forhandlingerne.

Mogens Lønborg (C): Tak for det.

Jeg vil gerne spørge borgmester Ninna Thomsen, om hun deler De Konservatives store bekymring for den økonomisk måske ikke så stærke familie, som har nogle børn, og man har anskaffet sig en bil, fordi det er den eneste måde, man kan få en hverdag til at fungere nogenlunde på. Man skal transportere sig til daginstitutioner, skoler og forskellige arbejdspladser osv., så man er utrolig glad for, at man kan spare en masse tid, fordi der ikke er et offentligt alternativ, men til gengæld må se i øjnene, at man får en ekstraskat ved en betalingsring, som jo ikke bare er betragtet.

Vi har også hørt SF i øvrigt være bekymret for, at man indfører et beskedent gebyr for lægebesøg, det er så en national dagsorden, fordi man synes, det er urimeligt for mennesker at skulle betale et lille gebyr for at gå til lægen, men det er ikke urimeligt at betale over tid, over en måned måske 1.000 kr. eller opefter for at kunne få sin hverdag til at hænge sammen.

Deler Ninna Thomsen og SF ikke bekymringen for den børnefamilie, som ikke har så mange penge? Altså Jan Fog og andre ejendomsmæglere kan jo frisk køre rundt i byen, og de glæder sig til betalingsringen, det er helt sikkert, fordi de får plads. Jeg vil gerne høre Ninna Thomsen om det spørgsmål.

Sofie K. Led (A): Borgmester Ninna Thomsen nævnte tolærerordningen i folkeskolens første klasser. Vi har i Børne- og Ungdomsudvalget med borgmester Anne Vang i spidsen brugt rigtig, rigtig mange ressourcer på at forhandle en specialreform på plads.

Mange af de børn, som vi kalder specielle, har nogle problemer, som ligger inden for pædagogerens arbejdsområde. Der har vi arbejdet hårdt for, at vi skulle have nogle pædagoger ind på skolerne, der kan være med til at varetage de her børns behov, så de rent faktisk er i stand til at lære noget.

Jeg undrer mig lidt over, at borgmesteren ikke kommer ind på disse ressourcepersoner, når hun specifikt nævner tolærerordningen, så det vil jeg gerne lige have et svar på.

Bo Normander (B): I Det Radikale Venstre bifalder vi, at SF gerne vil fokusere på grønne løsninger, og det er med til at skabe udvikling i København.

Så vil jeg gerne høre borgmester Ninna Thomsen lidt mere konkret om de her grønne løsninger. Der har jeg i hvert fald to ting, og den ene er, at Ninna Thomsen nævner metro til Brønshøj, og jeg vil gerne høre, hvordan det kan være muligt at skaffe finansiering til en metro til Brønshøj.

Det andet, jeg vil spørge om, er, om SF vil være interesseret i at gennemføre hele Nørrebrogadeprojektet, altså inklusive etape 2.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Borgmester Ninna Thomsen for svar, værsgo.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet den 1. september 2011**

Borgmester Ninna Thomsen: Først til Mogens Lønborg. Ligesom De Konservative er vi i SF også rigtig, rigtig interesseret i at skabe social lighed i samfundet. Derfor sørger vi for, når vi fremlægger skattepolitik på Christiansborg, at det skaber lighed i samfundet.

På den måde skal man også se forslaget om betalingsring i en større sammenhæng. I en større sammenhæng, hvor S og SF og måske flere partier får regeringsmagten, vil der netop være fokus på at skabe mere lighed i samfundet. I den store sammenhæng er jeg helt overbevist om, at man nok skal få enderne til at mødes. Der vil jeg synes, det er vanskeligt at se alene på ét forslag trukket ud af en samlet løsning.

Til Sofie K. Led. Jeg er helt overbevist om, at vores ordfører, Trine Scholtz, på mandag vil komme ind på nogle af detaljerne omkring specialreformen. Men der er ingen tvivl om, at der er mange i SF, der også taler varmt for ressourcepersonerne i folkeskolen og væsentligheden af det.

Til Bo Normander. De grønne løsninger, metro til Brønshøj. Vi regner ikke med, at vi skal skaffe fuld finansiering af metro til Brønshøj i budgettet. Men for os er det vigtigt, at vi stadig væk holder den del i spil, sådan at vi ikke bare rækker ud mod de nye byområder, når det handler om metro, men også holder fast i, at der skal være gode kollektive trafikløsninger til nogle af de lidt mere ældre byområder.

Omkring Nørrebrogade, etape 2, så er vi også indstillet på at diskutere det i den grad i forhandlingerne.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så går vi til en ny spørgerunde.

Susan Hedlund (A): Jeg vil ikke kommentere i forhold til Aktiv og tryk hele livet, fordi det er jo kommenteret flere gange, og det er vi jo enige om i udvalget.

Men en af de ting, jeg godt ville spørge SF om, det er, om man kunne forestille sig, at SF ville være villig til at gå med ind og prioritere i forhold til ældremaden, da den jo bliver ved at stige. Der er jo nogle, hvor pensionen bliver udhulet, og det er i hvert fald et forslag, vi gerne vil arbejde med i forhold til budgettet.

Jakob Hougaard (A): Mit spørgsmål til borgmester Ninna Thomsen er også rigtig kort og nemt at svare på.

Borgmester Ninna Thomsen har jo sagt, at hun går til budgetforhandlingerne for at prioritere. Så vil jeg gerne bede SF om at komme her med de tre hovedprioriteter for SF.

Ikram Sarwar (A): Mit spørgsmål går ud på, hvor højt SF vil prioritere ensomhed hos de ældre. Det er jo noget, der er stigende. Er det høj prioritet, middel eller lav prioritet? Jeg vil bare have et svar på det.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så tager vi en svarrunde. Værsgo, borgmester Ninna Thomsen.

Borgmester Ninna Thomsen: Det er faktisk rigtig sjovt.

Susan Hedlund spørger om ældremad, billigere ældremad. Der er jo allerede i dag et loft over, en grænse for prisen på ældremad. Men som sagt har det sådan set også været et valgløfte fra SF at skabe billig og velsmagende ældremad. Det er ikke en del af reformprogrammet lige nu. Jeg vil sige det på den måde, at de væsentligste ønsker i reformprogrammet for SF er fagligheden og de ansatte ned i den øvelse.

Hvis jeg skal gå videre til Ikram Sarwars spørgsmål om ensomhed hos de ældre, vil jeg sige, at det også er en integreret del af den pakke, som vi i SF ønsker os. Det har en høj prioritet, og vi kobler meget ensomheden på, at man kan sørge for at skabe noget mere frivillighed, sørge for at få nogle fri-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

villige ind og hjælpe de ældre, sørge for, at der er frivillighedstilbud til alle, sådan så det ikke bare er hende, der har lyst til at hækle, der måske kan finde et sted at være, men også ham, der har lyst til at reparere lidt på en bil. Så vi i virkeligheden åbner op her og skaber nogle flere muligheder og gør hjemmehjælperne eller SOSU'erne bedre vidende om, hvad det egentlig er, der sker i lokalområderne. Så det har også en høj prioritet.

Jakob Hougaard, tre væsentlige prioriteter. Se, det havde jeg næsten forberedt mig på ville komme, nu når Sisse Marie Welling også var så klar på den. Der er ingen tvivl om, at daginstitutionerne, skolerne og udbygningen der på demografien nok er et af de væsentlige tre. Klima vil jeg sige.

Hvis jeg kan tillade mig at komme med et sådan lidt mere fluffy overordnet, så er det at sørge for, at vi, samtidig med at vi har de to rigtig, rigtig væsentlige udfordringer, også formår at tænke bredt, tænke bredt politisk, sådan at vi sørger for, at kommunen også hænger sammen på tværs af politikområder.

Så får I da også alt med.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Der er ikke flere, der har tegnet sig for spørgsmål til SF's budgetordfører. Vi siger tak til borgmester Ninna Thomsen.

Så går vi i gang med næste budgetordfører. Det er Enhedslistens borgmester Mikkel Warming.

Borgmester **Mikkel Warming**: Det går fremad i København. Vores by vokser, og den forvandles for øjnene af os. Hvor der tidligere var nedslidte områder, som folk hastede igennem, er der nu nyreoverede bygninger og pladser til glæde for både københavnernes og turisterne.

Vi er på mange måder efterhånden klart i front blandt landets kommuner, når det gælder økonomien. Ved årets budgetforhandlinger er der faktisk flere milliarder at fordele for i år og de kommende år. Men der er også brug for pengene, for København er også en by med mange problemer. For nok har vi flotte pladser og spændende bygninger med arkitektonisk værdi, men byen har også mange skyggesider, dér hvor fattigdom, udstødelse, marginalisering og sygdomme er en del af hverdagen.

Den øgede ulighed i byen, polariseringen, truer sammenhængskraften. Vi kan se, hvordan mennesker i stigende grad bor sammen med andre, der ligner dem selv. De fattigste bor i bestemte almene boligområder og de ressourcerstærke andre steder. Det er en opdeling, der også slår igennem på vores skoler. Her ligner børnene også hinanden. Vi ser, hvordan levetiden er vidt forskellig fra område til område.

Det betyder, at der leves ekstremt forskellige liv i vores by, og at vi ikke kender hinanden, og når vi ikke gør det, opstår der let fordomme, så det er let at blive vrede på hinanden og bange for hinanden. Den ulighed og den opdeling er en kæmpe barriere for Københavns fremtidige vækst og udvikling. København er den kommune her i landet med den største fattigdom både i absolutte tal og når vi kigger på andelen af fattige i forhold til befolkningen.

Fattigdommen er ikke lige så nem at få øje på som de flotte bygninger og den fine arkitektur. Men vi ved, at det har konsekvenser. Fattige fravælger at gå til tandlæge, fattige fravælger sund mad, flere og flere sættes ud af deres boliger.

De sociale problemer, vi ser, skyldes ikke etnicitet, kultur eller religion, men den fattigdom, der dominerer i visse boligområder. Her har vi i salen sammen en opgave at løse. Det er en prioritet for Enhedslisten at overvinde fattigdommen og mindske uligheden i byen, et arbejde, vi mener, der skal afspejle sig i det kommende budget.

En by er et fællesskab, og et fællesskab fungerer nu engang bedst, når det bygger på en grundlæggende solidaritet og forståelse for hinanden. Det betyder, at vi skal tage hånd om de mennesker, der af forskellige grunde har brug for hjælp og støtte, uanset hvem det er, uanset hvorfor, og uanset om det kan betale sig. Den grundlæggende humanisme og solidaritet er en grundpille i den arbejderbevægelse, der byggede byen op, en solidaritet, som er under voldsomt angreb i disse år, ikke mindst fra en regering, der bruger krisen som anledning til at afvikle velfærdsstaten skridt for skridt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

København oplever vækst i de her år, og spørgsmålet, som alle både har og formentlig også vil snakke om, er, hvordan vi kan skabe flere job her i København. I den borgerlige grønspættebog taler man om lavere selskabsskat, lavere grundskyld og mere asfalt. Det er også noget, der har været diskuteret i offentligheden.

Vi mener, der er andre veje end den lidt gammeldags og traditionelle måde at tænke vækst på, for vækst, udvikling, livskvalitet i en by som København i en moderne verden forudsætter ikke lav løn, det forudsætter ikke lav skat, men det forudsætter en veluddannet befolkning, ikke blot når det gælder vidensarbejde og innovation, men også når det handler om fremstilling af produkter og design. Et godt og dækkende uddannelsessystem, der samler langt flere københavnske unge op, end man gør i dag, er ikke gratis, det koster penge, og grundskyld og selskabsskat skal være med til at betale for det.

Livskvalitet, at byen er god at arbejde og leve i, er også et helt afgørende parameter for, om virksomheder, udenlandske og danske, ønsker at slå sig ned i byen. Derfor er investeringer i velfærd, ordentlige daginstitutioner, skoler, hjemmepleje, ældreboliger, hjælp til hjemløse og andre udsatte, anstændige forhold for mennesker med handicap og psykisk syge i sig selv centralt for udviklingen i og af København, ligesom overvindelsen af uligheden og polariseringen er nødvendig for livskvaliteten i byen og dermed også for vækstmulighederne. Derfor er det helt afgørende at investere i velfærden i København.

For os er vejen til vækst, til udvikling også grøn. Vi skal investere målrettet i grøn teknologi, hjælpe grønne brancher. Vi skal realisere den klimatilpasningsplan, Borgerrepræsentationen lige har vedtaget, for klimaet har forandret sig. Sommerens skybrud har forårsaget skader i milliardklassen på kommunens bygninger, og det giver stof til eftertanke både herhjemme og globalt.

Globalt kommer det til at handle om sult, mangel på vand, svindende naturressourcer og krige. Herhjemme bør vi se, hvad vi kan gøre for vores egen skyld, for verdens skyld, for at forhindre, at klimaproblemerne bliver værre. Vi kan faktisk gøre en hel del, f.eks. mindske privatbilismen, som er en af de største udledere af CO₂ i vores by. Derfor skal vi have færre biler i byen. En betalingsring er et helt nødvendigt middel, som vi i budgettet bør forberede, så meget vi kan, så den kan indføres så hurtigt som overhovedet muligt.

Men det er ikke nok, det skal ikke stå alene. Vi skal også gøre, hvad vi kan, for at den kollektive trafik, cyklisterne og fodgængere får bedre forhold. Det gør man altså ikke ved at skabe flere parkeringspladser. Flere parkeringspladser giver grundlæggende flere biler, de tager plads fra de bløde trafikkanter, de øger luftforureningen, de modarbejder klimamålene, de gør det faktisk også sværere at håndtere skybrud, fordi asfalten optager jorden.

Skybruddene var hårde ved vores ejendomme. Vi er nødt til at investere i ejendommene i det hele taget. Alt for mange skoler, bosteder og kontorbygninger er slidt ned under gulvbrædderne. Det er en prioritet for os at få startet klimarenoveringen af de kommunale bygninger, fordi det kan betale sig, og fordi det er almindelig anstændighed at sørge for ordentlige rammer til såvel de ansatte som københavnernes.

Kommunens bygninger skal være i orden, men det skal kvaliteten af den indsats, som ydes inde i bygningerne, også være. For os er det centralt, at der er gode skoler og daginstitutioner til byens børn. Det handler ikke bare om at få en plads, når man har brug for den, men også om, at den pædagogiske indsats og undervisningen er af høj kvalitet, ligesom kvaliteten skal være i top i de tilbud, som er rettet mod børn og unge med sociale og psykiske vanskeligheder.

Om 14 dage går danskerne til valg. Det er et vigtigt, det er et afgørende valg. Vi har nemlig brug for en regering, der vil samarbejde med København, som ikke er bange for københavnernes, som har blik for de særlige problemer, vi har, som giver os mulighed for at give f.eks. byens narkomaner flere forskellige stofindtagelsesrum, en regering, som anerkender, at der findes flere og flere papirløse immigranter her i byen, som vil samarbejde med København om ikke bare basal humanisme over for de udenlandske hjemløse, men også give os nogle rammer, som tillader, at de kan få en ordentlig social

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

støtte med henblik på at vende hjem. Vi har brug for en regering, der vil prioritere den kollektive trafik frem for privatbilisme.

Vi mener, at vi med dette budget skal forberede os på, at vi i København meget, meget snart får flere muligheder. Jeg tænker ikke bare på betalingsringen, men også på stofindtagelsesrum, på transitrum for udenlandske hjemløse, ligesom vi gerne vil have en regering, der i højere grad tør belave sig på tillid, tillid til, at københavnske medarbejdere i virkeligheden står op hver morgen og går på arbejde med intentionen om at gøre det så godt som muligt. Som det er i dag, er det ikke nok, at man som offentligt ansat gør sit arbejde; man skal også dokumentere, at man gør sit arbejde. Og den tid går fra mødet mellem den ansatte og københavnere.

Noget andet igen er den styring, der ofte løsriver den enkeltes ansattes nærmeste ledelse fra den hverdag og den faglighed, der er brug for i mødet mellem den ansatte og københavnere, styring, som risikerer for den enkelte medarbejder at fjerne både formålet med og stoltheden over ens arbejde, fordi der lægges lag ind mellem den ansatte og borgeren, hvor det forhold, der skulle handle om faglighed, vurdering, respekt og service, reduceres til at handle om køb og salg af ydelser.

Vi vil gerne udvikle nye metoder til at sætte medarbejderne fri, og vi har heller ikke alle svar. Det er som om, at alle, også os selv, taler om tillid, men går i den stik modsatte retning. Helt konkret ønsker vi i det kommende budget at vedtage at lave nogle forsøg, så f.eks. hjemmeplejeenheder, klynger af daginstitutioner og sociale døgninstitutioner får mulighed for at eksperimentere med alternative styringsmodeller i et par år, modeller, hvor faglighed og tillid er i centrum, således at vi kan afprøve nye og mere demokratiske ledelsesformer, som kan inspirere til, hvordan og eventuelt med hvilke ledelsesformer vi skal styre i fremtiden.

På mandag vil Enhedslistens ordførere uddybe vores holdninger, ønsker og ideer til det kommende budget på alle politiske områder. Det er et vigtigt budget – det er det sådan set altid. Vi har mulighed for at overvinde og begynde overvindelsen af mange af de problemer, vi har, ikke mindst fordi det faktisk er muligt at bruge flere penge til service i 2012, end nulvækstrammen ellers ville tillade.

Vi er klar til forhandlinger, vi er klar til at arbejde for at skabe et resultat, der peger fremad, som sikrer de svageste københavnere, sætter grøn vækst på dagsordenen og giver ordentlige forhold for vores børn. For os er det indlysende, at de partier, som forhåbentlig skal bære den kommende finanslov igennem i Folketinget, Socialdemokraterne og SF, Enhedslisten og De Radikale, alle bør være med i næste års budgetaftale. Men vi har det altså også sådan, i modsætning til nogle af de ting, der foregår på landsplan i øjeblikket, at det vigtige ikke nødvendigvis er, hvilke bogstavkombinationer man laver, men hvad resultatet er.

Vi ser frem til forhandlingerne. Vi vil skabe et mere retfærdigt København, og budgettet for næste år kan blive næste skridt.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Tak til Enhedslistens budgetordfører, borgmester Mikkel Warming. Vi går over til spørgerunde og beder ordføreren blive stående på talerstolen.

Sisse Marie Welling (F): Borgmesteren har jo ridset en lang række udfordringer op, som vi står over for i fremtiden. Vi vil meget gerne høre også fra Enhedslisten, hvad I anser for at være de tre største udfordringer i fremtiden.

Margrethe Wivel (B): Jeg vil meget gerne høre socialborgmesteren, om socialborgmesteren og Enhedslisten er indstillet på at følge socialforvaltningens strategi i forhold til døgninstitutionsområdet, hvor man kun opretholder pladser, der rent faktisk er efterspørgsel på. Og om de også er enige i og indstillet på at følge den underliggende strategi netop i forhold til at netværksanbringe frem for at bruge døgninstitutioner, hvilket jo giver de overflødige pladser.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

Lars Berg Dueholm (I): Det er fattigdommen, som borgmester Mikkel Warming omtaler, som interesserer mig. Jeg kunne godt tænke mig at høre lidt nærmere om, hvornår man er fattig, om man er relativt fattig, eller det sådan er absolut fattig eller hvordan. Jeg ved, der er sådan nogle kommunalt fastsatte grænser for det, men jeg kunne godt tænke mig at høre lidt mere om det ud fra en betragtning om, at relativ fattigdom er vel det rigtige, men bliver jo også meget fortænkt, fordi så kan man være meget, meget fattig i Danmark, men meget, meget rig i forhold til f.eks. de sultende på Afrikas Horn.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så giver vi ordet til ordføreren for besvarelse af spørgsmålene, værsgo.

Borgmester **Mikkel Warming**: Tak for det. Jeg starter Lars Berg Dueholm... (*Mikrofonen svinger*)... det er også de krav, som EU typisk render rundt med, hvor man kigger og ser på, hvor langt ligger man fra gennemsnitsmedianen, altså hvor langt ligger man fra gennemsnittet af levevilkår. Det er ikke et, jeg personligt er begejstret for, for det er fuldstændig rigtigt, har du 10 mennesker, 9 af dem er milliardærer, og en er millionær, så er der mindst 2 fattige i den undersøgelse. Det, den målestok kan bruges til, er at måle forskellene, altså uligheden, hvor stor er forskellen mellem dem, der har mest, og dem, der har mindst.

Det, vi har gjort i København, og de tal, som vi baserer os på, er en fattigdomsundersøgelse, der går en anden vej. Den tager fat i at kigge på, hvad behovene er, altså lave en budgetmodel, hvor man siger, dette skal man have for at kunne leve, ikke anstændigt, men ekstremt skrabet, og koblet det med en analyse, en undersøgelse af, hvilke afsavn man lider. Det er der, vi har kunnet lave et krydstjek og finde fattigdomsgrænsen, som, skal vi sige, forholder sig til, at folk stort set ingen penge har og lige akkurat kan leve, hvis de kun køber discount, ikke tager på ferie, ikke har nogen særlige fornøjelser af nogen som helst art. Det er grænsen. Og der kan vi se, at folk lider afsavn. Der er f.eks. over 40 pct. af dem, der lever under fattigdomsgrænsen i København, der fravælger at gå til tandlæge, fordi de ikke har råd, for at tage et konkret eksempel.

Så den fattigdomsundersøgelse, vi har lavet i København, og som vi løbende opdaterer, og som fortæller os, at der er 35.000 københavnere, der i mere end 1 år lever under fattigdomsgrænsen, og at der er 6.000 børn i København, der vokser op i fattigdom, baserer sig ikke på de tal, som handler om relativ fattigdom, den baserer sig på en absolut fattigdom, en definition af fattigdom, som ligger frit tilgængeligt, og som man kan teste af, hvis man er enig eller uenig.

I forhold til Sisse Marie Welling, de store udfordringer, vi ser, vil jeg bare advare med det samme. Jeg nævner ikke børn, fordi det er noget, vi opfatter, som er så basalt, at alle er enige om det. Udfordringer er noget, man også kan diskutere, som man måske ikke er helt klar på. Det er opdeling af uligheden i byen, som giver sig udslag i det, nogle vælger at kalde ghettoer, hvor vi kan se, at folk lever mere og mere forskellige liv.

Der er mange ting, ikke mindst den sociale indsats, beskæftigelsesindsats og andre ting, som skal gøres for at overvinde den ulighed. Det er klimaet, det er klimatilpasningsplanen i forhold til at håndtere regnmængder, men også i forhold til at få mere kollektiv trafik, bedre forhold for fodgængere og andre. Og det er renovering af bygningerne, det er at få nogle af de mange nedslidte bygninger rettet op, også med en klimavinkel.

Til Margrethe Wivel: Jeg og Enhedslisten er enige i den strategi, man har valgt, og som jeg har stemt for i Socialudvalget mange gange. Ja, noget af det bedste, vi har lavet på Københavns Kommunes socialområde de sidste 3-4 år, er en bevidst omstilling, så vi i højere grad begynder at gå ind og tage fat i børnene tidligere og tage fat i med socialrådgivere på skolerne, forsøg med socialrådgivere i daginstitutionerne, og begynder at tage fat i familierne og dermed forhåbentlig får rettet hele familien op ved en tidligere og mere intensiv indsats, så vi slipper for nogle af de anbringelser, som ud over at være dyre ikke har den store effekt i forhold til, hvad det er for et liv, man kommer til at leve.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet den 1. september 2011**

Det er indlysende, at jo tidligere, man får fat i børnene, og jo mere man satser på at få hele familien rettet op, det vil sige med på at finde deres egne ressourcer og selv ville forandringer i deres liv, jo større er sandsynligheden for, at det lykkes både for den enkelte, man ellers havde fat i, og i forhold til andre, søskende f.eks.

Det betyder, at der i højere grad bliver ledige pladser på vores døgninstitutioner. Derfor skal de omstilles, der er andre behov. Vi ser f.eks. en række unge med store psykiske problemer. Det kan vi bruge nogle af bygningerne til. Det er en proces, vi har været i gang med i nogle år, som Margrethe Wivel kender udmærket fra Socialudvalget, og den står jeg og Enhedslisten bag.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så går vi til den næste spørgerunde, og det er først Birthe Skaarup.

Birthe Skaarup (O): Socialborgmesteren var inde på mange politikområder, hvor han godt ville forbedre det, misbrugere osv. osv., men også de psykisk syge.

Jeg er meget interesseret i, og Dansk Folkeparti er interesseret i at høre, hvad borgmesteren vil gøre for de psykisk syge for at forbedre forholdene. Der er nogle, der ikke har det særlig godt her i København, og jeg vil godt have sådan en hel, jeg vil ikke sige facitliste, men jeg vil godt høre, hvad borgmesteren vil gøre.

Mogens Lønborg (C): Det er spørgsmålet vedrørende skolen og den differentierede undervisning og det forhold, at der jo er forskel på elevernes evner. Nu tænker jeg på de boglige evner.

Jeg vil høre Enhedslistens holdning til, hvad folkeskolens opgave er i forhold til et barn, som sidder i 2. klasse, lad os sige det, og på matematikområdet helt klart er på 5. klasses trin. Hvad er skolens opgave i forhold til det barn? Der er ingen tvivl om, at det barn har nogle særlige evner i faget og derfor meget hurtigt kan komme på 6. og 7. klasses niveau og dermed få lov til at udvikle sit talent.

Mikkel Warmings forgænger i borgmesterstolen fik det samme spørgsmål tilbage i 2001, og der var svaret: Stik ham en guitar. Jeg går ud fra, at Enhedslisten har udviklet sin holdning på det område, håber jeg i hvert fald, så jeg er meget spændt på at høre, hvad Enhedslistens holdning er til, hvad den københavnske folkeskole skal stille op med sådan et barn.

Trine Scholtz (F): Ja, muligvis har Mikkel Warming allerede svaret, fordi i svarene kommer der rigtig mange ord, men under talen tænkte jeg, om Mikkel Warming havde et par konkrete bud på, hvad Enhedslisten vil gå til budgetforhandlinger med i forhold til at ændre på uligheden.

Borgmester **Mikkel Warming**: Jeg er rigtig glad for at få lov til at tale endnu mere om nogle af de ting, vi gerne vil arbejde med... (*Mikrofonen svigter*) ... Borgerrepræsentationen. Jeg siger, hvis nogen ikke hørte det, at Birthe Skaarup og Dansk Folkeparti har jo sat det her emne med psykisk syge københavnere på dagsordenen i Borgerrepræsentationen tidligere, og det hørte også til drøftelser i Socialudvalget her i midten af august.

Den udfordring – og her er tale om en udfordring, det er ikke bare kommunalt nysprog, vi står over for – er jo, at der i de sidste 10 år, fra 2000 til 2010, er kommet ca. 43 pct. flere københavnere ind i det psykiatriske system, der har kontakt med det psykiatriske behandlingssystem.

Samtidig har man i Region Hovedstaden, og det her svarer præcist til tallene på landsplan, skal jeg i øvrigt sige, de er ikke specielt onde i hovedstaden, reduceret de psykiatriske sengepladser med 16 pct. Det er ikke mærkeligt, at vi ser, at det betyder, at vi har flere mennesker med psykiske lidelser rundt omkring i København, vi har nogle på venteliste til vores bosteder, vi har dem på vores bosteder selvfølgelig, og vi har dem rundt omkring i forskellige boligområder. De er, fordi der er færre sengepladser og flere psykisk syge, også sygere. Man har kunnet se, det findes der undersøgelser af, at der i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

de seneste 10-15 år er folk, der i meget højere grad er mere skizofrene, simpelt hen mere syge, de, der er psykisk syge og ikke er indlagt.

Den korte version af, hvad vi kan gøre ved det, er, at vi kan prøve at optrappe den sociale indsats, vi kan give. Vi kan ikke løfte behandlingsindsatsen som kommune, selv om vi kunne have lyst til det, men det er ikke vores opgave, det er hospitalernes.

Noget af det, vi gerne vil, er f.eks., at vi gerne vil have flere udgående, opsøgende folk rundt omkring, ikke mindst i de udsatte almene boligområder, fordi det er der, der i høj grad bor mennesker med psykiske lidelser i lejligheder, hvor de, jeg vil ikke sige, at de er ved at gå til, men hvor de måske ikke har så meget kontakt med omverdenen, hvor de har brug for hjælp og støtte, folk, der tager dem alvorligt, folk, der snakker med dem, og det har deres naboer sådan set også.

Det er en meget vigtig prioritet for os at få styrket arbejdet over for psykisk syge københavnere over hele linjen, men i særdeleshed dem, der bor rundt omkring i specielt de almene boligområder, hvor de fleste af dem bor, for at tage et konkret eksempel.

Mogens Lønborg spørger meget generelt om folkeskolen. Nu vil jeg så måske svare lidt mere konkret på det, han startede med at spørge om, nemlig undervisningsdifferentiering, det inden for et klasselokale at kunne differentiere undervisningen, så den passer til den enkeltes behov. Det går vi og Enhedslisten rigtig meget ind for, og det gør vi, fordi vi synes, det er vigtigt, at man målretter undervisningen så meget, at den passer til den enkelte inden for nogle fælles rammer.

Undervisningsdifferentiering er jo netop det modsatte af at dele folk op på forskellige hold og forskellige niveauer. Det er jo at gå ind og sige: Du har nogle særlige behov. Det kan gå den ene vej, og det kan gå den anden vej, det er sådan set ikke det, der er det afgørende. Det prøver vi at tage højde for i undervisningen inden for klassens rammer. Det synes vi er den rigtige vej at gå.

SF har nogle ideer om tolærerordninger, som yderst spændende i den sammenhæng.

Der, hvor det måske er allervigtigst for os, når vi kigger på undervisningsdifferentiering, når vi kigger på folkeskolen, er, at det med hensyn til de mange flotte ord, der er om inklusion i den inklusions- og specialreform, der er vedtaget i Børne- og Ungdomsudvalget, ikke kun bliver ved ordene, men at de ressourcepersoner, som er nødvendige for, at det kan fungere, dels så de børn, som skal inkluderes, kan få noget ud af det, dels så de andre børn ikke lider ved det, faktisk er noget, der bliver til noget i forbindelse med det her budget.

Jeg håber, jeg fik svaret nogenlunde på Mogens Lønborgs spørgsmål. Så vil jeg sige, at jeg tit og ofte spiser frokost med min forgænger i borgmesterstolen, Per Bregengaard, og han er altså ikke særlig musikalsk. Det med guitaren, det kan vi snakke om, det er jeg ikke sikker på.

Trine Schaltz spørger, hvad vi konkret vil gøre for at overvinde uligheden. Den korte version: En social indsats. Det er lige fra opsøgende arbejde over for psykisk syge til i højere grad at komme ud og arbejde i de almene boligområder, en beskæftigelsesindsats også i de almene boligområder, udsatte områder, for at få folk i arbejde, arbejde for, at vi kan få mulighed for, ikke bare, som vi gør i dag, at tynde de almene områder ud, tynde de fattiges områder ud, men også i højere grad f.eks. få kommunal anvisningsret til privat udlejning, således at vi også kan tynde de velhavendes, de ressourcestærkes områder ud, så vi får en mere reelt blandet by. Det er den meget korte version.

Karin Storgaard (O): Enhedslistens ordfører udtaler, at flere parkeringspladser giver flere biler i byen. Jamen det gør det ikke nødvendigvis. Men har Enhedslisten overhovedet overvejet, at når der er flere parkeringspladser, så vil det også være nemmere at parkere bilen, så man undgår bl.a., at beboerne kører rundt i halve timer for at finde en parkeringsplads et eller andet sted, eller også andre, der nødvendigvis kommer ind i byen, at det også er muligt for dem at finde en parkeringsplads?

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Er der flere, der ønsker at stille spørgsmål til Enhedslistens ordfører? (*Ophold*). Det er der ikke. Så slutter vi med svar på Karin Storgaards spørgsmål.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

Borgmester **Mikkel Warming**: Der er nogle fundamentale uenigheder omkring trafikpolitikken i denne her sal. Vores oplevelse er, at hver gang man bygger mere asfalt, det være sig i forbindelse med motorveje, Lyngbymotorvejen, Helsingørmotorvejen i 90'ere var et godt eksempel. Man lavede et ekstra spor, fordi så kunne man klare trængslen. I løbet af 1 år eller 2 var det fyldt op, og så kunne man arbejde med det igen.

Mere asfalt, det at gøre det nemmere at have en bil, det at gøre det nemmere at køre i bil, det at gøre det nemmere og i det hele taget at parkere sin bil, gør det i høj grad også mere attraktivt at anskaffe sig en bil. For det er jo et dilemma for de fleste, der hedder: Er ulemperne ved at anskaffe sig en bil så høje, at man vælger ikke at gøre det og i stedet bruge den kollektive trafik, så kan man jo vælge, hvis man mener af hensyn til sundheden, af hensyn til trængsel, der skal være færre biler i byen, to veje. Så kan man sige, og det er det vigtigste element ved betalingsringen, at skaffe penge til at gøre den kollektive trafik mere attraktiv, så folk får et bedre tilbud, og man kan samtidig gøre det lidt besværligt at have en bil.

Og ja, vi er ærlige nok til at sige, at vi har intet imod, at det er besværligt at have en bil, fordi vi mener af hensyn til trængslen, af hensyn til, hvordan bliver byens rum udnyttet, og af hensyn til miljøet, luftforureningen, så skal der færre biler til byen.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Vi siger tak til Enhedslistens budgetordfører, borgmester Mikkel Warming, og går videre til næste ordfører i rækkefølgen, og det er den radikale ordfører, og det er borgmester Anna Mee Allerslev. Værsgo.

Borgmester **Anna Mee Allerslev**: Tak for det.

Indtil for nylig havde Danmark en vækst, der var på niveau med Zimbabwes. Vi kunne altså sammenligne os med en afrikansk diktatorisk stat med en gennemsnitslevealder på 35 år. Jeg er glad for, at levealderen trods alt er højere i Danmark, for ellers ville halvdelen af BR-salen ikke være i live til at gennemføre de kommende budgetforhandlinger.

Men det er godt, at vi alle sammen er i live, for jeg håber meget, at vi får en bred aftale om Københavns fremtid. For det er afgørende, at vi står sammen, tager ansvaret på os og sikrer fremtiden sammen.

Det er et stort ansvar vi har i København. Der er ikke nogen tvivl om, at København er den dynamo, der skal trække Danmarks vækst. København skal og kan vise vejen. I kender tallene godt, for hver gang vi opretter 100 nye job i København, bliver der skabt 20 job i resten af landet. Det er tal, der gør stort indtryk. Tallene understreger vores afgørende rolle for hele Danmark.

Heldigvis ønsker danskerne også at bo hos os. Vi er så attraktive, at vi bliver 1.000 nye københavnere om måneden, 100 af dem er børn, og om 10 år har vi 30.000 flere unge københavnere. Det er dejligt, men det kræver også, at vi udfører og lever op til en række udfordringer med den flotte udvikling.

Hvordan skaber vi bæredygtig vækst i byen, hvordan får vi vores ledige bedre og hurtigere i job, hvor skal alle vores nye københavnere bo, hvor skal vores børn passes, hvordan skal de passes, hvordan sikrer vi, at vores drenge med anden etnisk baggrund lærer at læse og skrive, og ikke mindst hvordan sikrer vi innovativ velfærd til fremtidens københavnere.

Det er kun nogle af de udfordringer, vi står over for i København.

Men vi har heldigvis en sund økonomi. Det er bestemt ikke en selvfølge, men noget vi har arbejdet benhårdt for at opnå. Vi har været beriget med visionære og ambitiøse politikere og embedsmænd, der har udvist ansvarlighed, samtidig med at de har turdet udnytte byens muligheder. Den arv skal vi løfte. Og vi skal ikke bare løfte den, vi skal udvikle os, og vi skal insistere på et højt ambitionsniveau. For vi kan få en endnu sundere økonomi, og vi kan blive endnu mere attraktive.

Det første først, grundlaget for vores velfærd, en sund økonomi. For det første skal vi være ansvarlige. Sammen med Konservative foreslår Radikale Venstre, at vi laver en ansvarlig og bæredygtig

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

2025-plan for København. Vi skal sikre os mod demografiske overraskelser af den ubehagelige slags. Vi skal sikre os mod fristende populære projekter, vi egentlig ikke har råd til, hvis vi også skal afdrage på gælden.

Vi skal lave langsigtede planer for, hvordan vi vil udvikle kernevelfærden og f.eks. øge kvaliteten på børneområdet, uden at det slår bunden ud af kassen. Krisen kræver, at vi er ekstra opmærksomme på, at vi har et ansvar for at sætte byens interesser over vores egne. Sagt på en anden måde: Vi skal prioritere København over partierne.

For det andet skal vi gøre som de bedste private virksomheder og bruge krisen som en kærkommen lejlighed til ikke bare at tilpasse os, men til at skabe gennemgribende forandringer i den måde, vi tænker på, og ikke mindst den måde, vi tilrettelægger vores indsats på. Det kan ikke være rigtigt, at virksomheder som 3xN, CMC Biologics og Joe and the Juice kan innovere sig ud af krisen, som Magasinet Penge for nyligt fortalte, mens Danmarks hovedstad ikke kan.

Hver gang jeg hører nogen sige, det er noget de private kan, det kan man ikke i det offentlige, så sparker det endnu mere til min motivation. For selvfølgelig kan vi det, selvfølgelig kan vi være mindst lige så gode som de private, og selvfølgelig kan vi få mere for de samme penge.

For det tredje skal vi være ambitiøse. Vi må ikke sætte investeringerne i stå, i stedet skal vi investere klogt hver gang. Bedre service er ikke nødvendigvis lig med flere penge. Jeg ved godt, det ikke er den mest populære sætning, man kan sige før budgetforhandlingerne, men det er vigtigt at fremhæve, inden vi går i gang med disse forhandlinger.

Et eksempel på ansvarlig og samtidig nytænkende initiativer er ideen om at digitalisere servicen alle steder, hvor det giver mening. På den måde sparer vi både penge og får bedre service. Vi skal blive ved med at turde satse, hvis vi vil holde København på rette spor.

For Det Radikale Venstre bygger fremtidens København på fire hjørnesteene: Børn, unge, vækst og mangfoldighed. Vi har store ambitioner på Københavns vegne. Vi ønsker, at København skal være kendt som den omsorgsfulde børneby, den levende uddannelsesby, den grønne og kreative vækstby og den mangfoldige og inkluderende storby.

København er en storby, der tiltrækker og huser mange børnefamilier. Børnene er om nogen Københavns fremtid, og derfor ønsker vi at fastholde og udvikle den position.

Mit klare indtryk er, at vi bestemt ikke er alene om det ønske. På tværs af partierne ønsker vi at investere i børnene, så det bliver endnu mere attraktivt at være barn og være børnefamilie i København. Konkret ønsker vi en samlet plan for at løfte de tosprogede elever, en plan, der systematisk bliver evalueret og fulgt op på.

Det er vigtigt for os, at vi tør sætte os nogle klare mål og gå efter dem. F.eks. ønsker vi en sprogindsats i folkeskolen, der omfatter mere modersmålsundervisning, fagundervisning på modersmålet og også en udvidelse af de sprog, man kan vælge til i skolen, f.eks. kinesisk og spansk.

Et andet konkret forslag er flere specialister i folkeskolen. Vi ønsker at genansætte vores sundhedsplejersker, og vi ønsker at få flere skolepsykologer tæt på børnene ude på den enkelte skole.

En anden gruppe, der også er afgørende for vores fremtid er de unge, og København skal være en levende og attraktiv uddannelsesby. Det er meget enkelt, uddannede unge er fremtiden. Derfor vil vi sikre praktikpladser til alle unge i København, så de kan færdiggøre deres uddannelse.

Vi vil sikre, at de studerende har et ordentligt sted at bo, så de færdiggør deres uddannelse på normeret tid. Vi ønsker at investere i de nyuddannede akademikere, der desværre ikke kan få et job lige nu. 42 pct. af dem bor i København, så vi skal sikre, at vi ikke taber Danmarks fremtid på gulvet.

Sidst men bestemt ikke mindst har vi brug for en samlet ungestrategi på tværs af forvaltninger, der sikrer, at vores unge får en ungdomsuddannelse og selvfølgelig et job efterfølgende.

Forudsætning for den omsorgsfulde børneby og den levende uddannelsesby er, at vi har vækst til at komme i gang. Derfor ønsker vi fokus på København som en grøn og kreativ vækstby. Ønsket om vækst er hverken nyt eller banebrydende, men i år skal være året, hvor vi kommer væk fra de flotte

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

skåltaler og hen mod konkret handling. Overborgmesteren har kickstartet processen med et flot og gennemført vækstarbejde.

Vi ønsker at fastholde det fokus, bl.a. på de kreative erhverv, der allerede nu giver København en omsætning på 20 mia. årligt.

Mere konkret ønsker vi at satse på en innovativ beskæftigelsesindsats, der sætter borgeren ved roret og sikrer den nødvendige arbejdskraft. En grøn vækstindsats, hvor vi investerer i energirenoveringer af vores bygninger, og en kreativ vækststrategi, der udvikler vores førerposition internationalt og én gang for alle giver Stockholm baghjul som Skandinaviens kreative hovedstad.

Sådan får vi en grøn og kreativ vækstby, der sikrer velfærd i fremtiden.

Endelig mener Det Radikale Venstre, at en mangfoldig og inkluderende storby er helt afgørende for fremtidens København. En by eller et samfund skal kendes på den måde, vi behandler hinanden, ikke mindst dem, der ikke lige ligner os selv.

Men det er ikke den eneste årsag til, at det er vigtigt. ISS har bevist det, deres mangfoldige teams producerer 3½ pct. mere på bundlinjen. Det er 100 mio. mere for ISS.

Microsoft, Dansk Industri og andre store virksomheder ved det også. Vi skal leve af nye københavnere i fremtiden. Derfor skal vi sørge for, at de føler sig velkomne og bliver i byen.

Konkret foreslår vi, at vi skal udbrede mangfoldighedsledelse blandt københavnske virksomheder og ikke mindst internt hos os selv. At vi skal styrke og udvikle virksomhedernes, organisationernes og ikke mindst københavnernes engagement og ansvar for inklusionen i vores by. Og at vi skal gå foran og fremme et marked for socialøkonomiske virksomheder, så vi åbner op for vores mest udsatte grupper.

Ja, sådan ser fremtidens København ud, hvis Radikale havde 28 mandater, det har vi ikke, men vi glæder os meget til samarbejdet om de kommende budgetforhandlinger. Tak for ordet.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Tak til den radikale budgetordfører. Vi går nu i gang med spørgerunden.

Lars Weiss (A): Det var borgmester Anna Mee Allerslevs bemærkning om den nyligt lancerede RK-alliance, og i den forbindelse vil jeg gerne spørge ind til et forslag, som Margrethe Vestager lancerede i forbindelse med præsentationen af den alliance, at ældrerabatterne på bl.a. busbilletter, vaccine og rengøring skulle fjernes. Kan vi forvente, at der kommer et budgetforslag fra De Radikale gående ud på Margrethe Vestagers tanker.

Iben Wiene Rathje (F): Jeg kunne godt tænke mig at høre mere, om De Radikale har nogle visioner, som handler om at fremtidssikre byen og sikre ud over grøn vækst, hvad skal vi så gøre for at komme omkring den stigende CO2. Det handler både om trafik og klimatilpasning, tilpasningen til den nye verden, vi kommer til at se i øjnene. Jeg savner virkelig nogle grønne visioner fra De Radikale, som jo førhen har stået stærkt på det område.

Heidi Wang (I): Jeg har personligt oplevet fattigfirserne, hvor mange blev ledige i lang, lang tid, men det ser ud til, at ledigheden varer ved, om borgmesteren har en ledighedsstrategi i stedet for en, jeg mener, det er lige så vigtigt, at vi har en ledighedsstrategi som beskæftigelsesstrategi. Jeg mener, mange oplever de her meningsløse aktiveringer.

Et andet spørgsmål er, når vi har sådan en forkortet dagpengeperiode, mange er lige ved at falde ud af dagpengesystemet, har vi en strategi på området.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så tager vi en svarrunde.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

Borgmester **Anna Mee Allerslev**: Lars Weiss spørger til den radikale og konservative nye alliance. Jeg vil gerne starte med at fremhæve, at fordi De Radikale og Konservative er enige om og ønsker en ansvarlig i Københavns Kommune, så betyder det bestemt ikke, at I andre ikke må være med, det må I mere end gerne.

Ældrerabatten, du nævner nogle af de ting, som også kræver en folketingsbeslutning, er det ikke korrekt. I forhold til, om vi vil være med til at fjerne nogle af de aldersbetingede ydelser, det er kendt radikal politik, at alle ydelser, som afhænger af, at man når en bestemt alder, i stedet for at man har en bestemt f.eks. mobilitet, eller at man er syg osv. osv., at det er ikke groet i Det Radikale Venstres baghave, som Lars Dueholm ville sige.

Så ja, hvis vi har nogle aldersbestemte ydelser, som vi kan fjerne i Københavns Kommune, så er det bestemt noget, vi gerne vil kigge på.

Iben Rathje fra SF spurgte, om vi ikke ønskede at fremtidssikre byen. Jeg synes, at jeg brugte det meste af min budgettaletid, vi har jo desværre kun 10 minutter, på at sige, at noget af det, vi går allermeste op i i Det Radikale Venstre, det er netop at fremtidssikre byen. Vi ønsker netop at sikre, at vi har ansvarlig økonomi, så vi også har velfærd i fremtiden.

Iben Rathje spørger så mere specifikt til trafik, klima og tilpasning, og det er bestemt noget af det, som stadig ligger os meget på sinde i Det Radikale Venstre. Vi har sådan en god tradition i partiet om, at vi har meget tillid til hinanden, tillid til det gode samarbejde, og derfor vil vores ordfører komme mere ind på det, når det er, ordføreren får ordet på det område.

Heidi Wang spørger om ledighedsstrategi og omkring meningsløs aktivering. Det er bestemt et område, jeg gerne vil tale længe om, hvis jeg kunne få lov. Det er sådan, at Københavns Kommune har et enormt godt samarbejde med de andre store byer i Danmark, vi har et samarbejde, vi kalder 6-bysamarbejdet, hvor vi er kommet med et meget offensivt bud på, hvad der skal til for at gøre op med det beskæftigelsesregime, som regeringen og Dansk Folkeparti desværre har indført inden for de sidste 10 år. Men det er selvfølgelig ikke nok i sig selv. Vi kan selvfølgelig gøre meget inden for de rammer, vi har lige nu. Derfor så kommer vi med et konkret ønske for, hvordan vi kan både hæve servicen via digitalisering, sikre mere frihed til borgeren inden for de givne rammer, selv om det er svært og samtidig spare penge på længere sigt. Så det er bestemt et område, som vi går meget op i, og som vi kommer med et meget konkret ønske på.

I forhold til dagpengeperioden så er det rigtigt, den er forkortet, og det betyder selvfølgelig, at vi har nogle københavnere, som vil falde for den nye dagpengeperiode. Sammen med det lokale beskæftigelsesråd har vi netop modtaget en rapport og en undersøgelse fra Rambøll, som viser noget mere om, hvordan det kommer til at ramme københavnere. Noget af det, som jeg synes var allermest interessant, det var, at tallene viste for ikke at blive for teknisk, men der er forskellige effekter, men hvis tallene holdt ved, så var det ikke særligt mange københavnere, heldigvis, som den forkortede dagpenge formentlig kommer til at ramme, fordi man har en tendens til, at man søger flere job og bliver mere motiveret, jo tættere man kommer på dagpengeperiode.

Men når det så er sagt, så vil der selvfølgelig være nogle københavnere, som bliver ramt, i gåseøjne, af den nye dagpengeperiode. Der har vi et projekt i gang, vi har et virkelig godt samarbejde med a-kasserne og fagforeningerne om, hvordan vi lige præcis skal sikre, at færrest mulige bliver ramt af den nye dagpengeperiode. Det er et projekt, som vi har fået et tocifret millionbeløb til af netop Borgerrepræsentationen i foråret.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så går vi til en ny spørgerunde.

Susan Hedlund (A): Jeg skal bare spørge borgmesteren, om jeg forstod det korrekt før i forhold til svaret, at alle aldersbestemte ydelser var man ikke særlig glad for i forhold til Det Radikale Venstre, fordi så bliver mit spørgsmål det samme, som jeg stillede før til den tidligere borgmester: Er det sådan,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

at man ikke kan forestille sig fra radikal side, at man rent faktisk fastfryser pensionisternes mad i forhold til, hvad det koster, fordi det jo er en aldersbestemt ydelse?

Peter Thiele (F): Jeg kunne godt tænke mig at høre lidt mere konkret om vækstinitiativer. Det var en vigtig del af din tale, men jeg synes, det begyndte at blive lidt mere uldent, når det kom til de helt konkrete initiativer. Vil De Radikale gå foran med kravet om en filmfond i København, er det energirenoveringer, vi skal sætte store milliardbeløb af til igen, eller er det nogle helt andre business task force-initiativer, vi skal til at kigge mod fra De Radikale?

Og så glæder det mig da at få den her udmelding om, at De Radikale og Konservative er villige til at samarbejde med os andre med deres 9 mandater, at de så skal være aksen.

Klaus Mygind (F): Ja, det er i forlængelse af Peter Thiele. Du var meget markant omkring praktikpladser. Du sagde, at du ville sikre alle københavnske unge en praktikplads. Hvilke initiativer har du i svøb?

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Jeg minder om, at vi ikke bruger direkte tale. Vi giver ordet for svarrunde til borgmester Anna Mee Allerslev, værsgo.

Borgmester **Anna Mee Allerslev**: Ja, det sidste først. Klaus Mygind spørger, hvordan jeg konkret vil sikre praktikpladser. Det vil jeg bl.a. med jeres hjælp. SF og Det Radikale Venstre og mange andre er jo enige om, at der skal skaffes praktikpladser, og det første er, at vi selv sørger for at løfte vores kvote. Jeg har desværre måttet konstatere, at sundheds- og omsorgsforvaltningen ikke kan løfte den kvote, de har fået tildelt, og det må vi så tage til efterretning. Det første, jeg gjorde, da jeg fik det at vide, var selvfølgelig at gå hjem og sige til beskæftigelses- og integrationsforvaltningen, at vi selvfølgelig skulle se, om vi kunne få endnu flere.

Derudover tror jeg også, det er vigtigt, at vi samarbejder på tværs af forvaltningerne for at sikre, at vi formår at løfte den kvote, som vi har fået tildelt af KL.

Derudover skal vi blive endnu bedre til at bruge de hårde sociale klausuler mere offensivt, hvad vi også har haft en længere debat om her i salen. Jeg har et møde med overborgmesteren i morgen, hvor jeg netop vil bringe det emne på banen. Jeg har haft et enormt godt møde med de forskellige bygherrer både fra Sverige og fra Danmark, som sagde til os: Vi er villige til at løfte det her ansvar, vi vil gerne skaffe praktikpladser, vi har også brug for fremtidens arbejdskraft.

Men når det er sagt, så går det ikke, hvis 98 forskellige kommuner kommer med 98 forskellige hårde sociale klausuler, og dertil kommer statens.

Så jeg håber, at Københavns Kommune vil gå foran og sikre, at de hårde sociale klausuler bliver implementeret på en ordentlig måde, så vi får vores praktikpladser.

Peter Thiele spørger nærmere til, hvad det så er konkret, jeg ønsker inden for vækstområdet. Det er et meget rimeligt spørgsmål, og det vil jeg meget gerne uddybe.

Filmfonden spørger I konkret til. Jeg synes, filmfonden er et udmærket forslag, som jeg glæder mig til at diskutere. Jeg synes, der er andre ting, der også er vigtige inden for de kreative erhverv. Vi er kommet med 14 konkrete initiativer. Jeg vil ikke læse dem alle sammen op, vi er kommet med dem i dag, så SF får rig lejlighed til at læse dem. Jeg ønsker selvfølgelig meget gerne at diskutere dem med jer.

Noget af det koster penge, andet gør ikke. Vi ønsker bl.a., at noget af det byggeri, vi har i byen, bliver brugt til at indgå i et samarbejde med de kreative erhverv om, hvordan vi kan sikre, at København også ser ordentlig ud i den tid, vores byggeri står på. Vi ønsker at skabe billige kvadratmetre til de kreative erhverv. Vi ønsker at sikre, at et af vores store erhverv inden for den kreative branche, modebranchen, får den internationale profil, der gør, at de kan skabe endnu flere arbejdspladser og få endnu mere vækst tilbage til byen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

Jeg skal gerne gå i dybden med det, når vi har bedre tid.

Susan Hedlund spørger til aldersbestemte ydelser. Nu er jeg ikke helt sikker på den konkrete sag i forhold til ældremad, men det er vores klare holdning, og det er ikke nogen hemmelighed, så det overrasker mig lidt, at I alle sammen bliver så overraskede, at Det Radikale Venstre ikke går ind for aldersbestemte ydelser. Vi synes ikke, at det er nogen særlig hændelse, at man fylder et bestemt år.

På samme måde ønsker vi egentlig heller ikke som udgangspunkt at berige de børnefamilier med en børnecheck, som ikke har brug for det. Det er ikke, fordi vi ikke gerne vil give alle mennesker i Danmark alt, hvad de kunne drømme om, og alt, hvad de kunne ønske, alt, hvad deres hjerter kunne begære, men vi har desværre ikke råd til det. Jeg synes, at de foregående talere også understreger nødvendigheden af at prioritere, hvad enten det er sjovt eller ej.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Der er tid til en ny spørgerunde, og den eneste, der har tegnet sig endnu, er Birthe Skaarup. Hvis der er andre, der ønsker at tegne sig, så skal man gøre det, mens Birthe Skaarup taler.

Birthe Skaarup (O): Det, der får mig til at reagere, er omkring de aldersbestemte ydelser. Jeg ved ikke, om Anna Mee Allerslev har tænkt igennem, hvad der sker, hvis man eksempelvis ikke vaccinerer de ældre for influenza. Vi har drøftet det mange gange, også i Folketinget, og det er jo netop, at selv om man forhøjer pensionssatserne, så bruger de ældre ikke altid pengene til netop en influenzavaccination.

Det var faktisk det, man ville forebygge, da man gav det som et gratis tilbud, så man på den baggrund ikke så de ældre ligge på hospitalerne i vintermånederne. Konsekvensen, hvis man fjerner det her tilskud, er, at der bliver endnu flere på de danske sygehuse med influenza.

Det er derfor, jeg synes, at det ikke rigtig er gennemtænkt, og jeg synes, at borgmesteren lige skulle prøve at drøfte med baglandet også, om det nu er en rigtig god ide netop at fjerne influenzavaccinationerne.

Susan Hedlund (A): Altså ikke fordi jeg skal give mig af med at give gode råd, men man skulle måske prøve at undersøge, om det gælder alle steder i forhold til den aldersbestemte tilgang. Altså i forhold til pensionisternes mad, så handler det jo også om indkomstgrundlag og det at kunne købe sig til den mad, så man rent faktisk kan få et sundt og godt liv.

Men jeg håber ikke, at det er De Radikales opfattelse, at aldersbestemt ydelse som en pension rent faktisk ikke skulle tildeles. Det håber jeg da er en misforståelse i den her sammenhæng. Jeg håber da også, at man sådan kunne blive mere skarp på, at det ikke er på alle områder, at man er gået ind og sagt, at man ikke vil den her slags ting.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så tager vi en afsluttende svarrunde fra borgmester Anna Mee Allerslev.

Borgmester **Anna Mee Allerslev**: Susan Hedlund, jeg kan godt lide at få gode råd, især fra socialdemokrater og især fra dig.

Det Radikale Venstre er også meget pragmatisk, selvfølgelig kan vi snakke om de enkelte løsninger, men det er vores klare udgangspunkt, at det at fylde noget bestemt ikke nødvendigvis skal berettigede en til et eller anden velfærdsgode. Hvis det handler om indkomstgrundlag, hvis det handler om, at man er syg, hvis det handler om, at en konkret vurdering betyder, at man er berettiget til en ydelse, så er det en anden sag.

Det betyder selvfølgelig også, at hvis der er et flertal, der i den konkrete sag siger, at man – det bliver en meget teoretisk diskussion – kan få den pågældende sociale ydelse, hvis man opfylder de og de kriterier, så synes vi, det er meget mere fornuftigt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

Det er ikke, fordi Det Radikale Venstre er et ondt parti, som ikke ønsker danskerne det godt. Det er sådan set, fordi vi ønsker at prioritere de svage højest. Vi vil gerne prioritere dem, som rent faktisk har brug for vores hjælp. Det vil sige, at hvis vi siger, at vi ikke bare har uanede midler, så synes vi, at det er fornuftigst, at vi så bruger de midler, vi trods alt har til en given velfærdsydelse, på dem, der har mest brug for det.

Det er egentlig også lidt svaret til Birthe Skaarup. Jeg synes også, vi skal passe på med at svage-liggøre vores ældre, bare fordi de har en bestemt alder. Jeg synes, det er vigtigt, at vi tager udgangspunkt i det enkelte menneske, selv om det lyder som en kliche, og så ser, om personen har brug for en influenzavaccination, eller om personen ikke har brug for en influenzavaccination. Det kan også være, at nogle af vores borgere, som er meget unge, har mere brug for det end nogle af vores borgere, som er ældre. Det synes jeg sådan set er god, almindelig sund fornuft.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så siger vi tak for det og minder om, at borgmestre heller ikke må bruge direkte tale, selv om man gerne vil være venlig. Så går vi videre i ordførerrækken, og det er borgmester Pia Allerslev som borgmester for Venstre. Værsgo.

Borgmester **Pia Allerslev**: Der blev blæst i den røde trompet på Christiansborg forleden dag. Det var Socialdemokraterne og SF på Christiansborg, der midt i valgkampen blæste fanfare og indkaldte til pressemøde. De havde nemlig et pompøst udspil og en nyhed, de stolt ville udbasunere for medierne og hele den danske befolkning.

Og hvad handlede det så om? Jo, de to partier havde i deres visionære tanker om Danmarks fremtid fundet ud af, at pengene skal være der først, inden de kan bruge dem. Det er altså de to partier, der ifølge meningsmålingerne lige nu står til at overtage magten i vores land.

Det er ikke så tit det sker, men jeg vil gerne indrømme, at jeg var målløs. Her fortalte Thorning og Søvnald sådan set, at alle deres gyldne valgløfter bare er tomme løfter og ufinansieret valgflask. Jeg synes faktisk, at det er en lille bitte smule uhyggeligt, og jeg kan godt få bange anelser, ikke alene for København, men også for Danmark.

Vi har i København i dag en sund økonomi. Og det har vi, fordi vi gennem årene har udvist ansvarlighed tilsat et drys snusfornuft og almindelig påholdenhed. Vi har netop ikke brugt pengene, før vi havde dem. Det nyder vi godt af i dag. Og alligevel har vi været i stand til at forbedre velfærd og sætte skatterne ned på samme tid. Den kurs vil Venstre meget gerne være med til at fortsætte til gavn for københavnere.

Så må jeg indrømme, at jeg blev noget overrasket, da jeg forleden så nogle udtalelser fra Københavns Radio af min gode borgmesterkollega Anna Mee Allerslev. Her blev hun citeret for følgende: "Det kan godt være fristende, når man sidder ved forhandlingsbordet, at give borgerne en legeplads eller lignende, men vi vil sikre, at vi har kernevelværd i 2025." Og i selve radiointerviewet kunne man høre, at borgmesteren brugte udtrykket "kunstgræsplæner".

For det første går vi i Venstre også ind for kernevelværd, det siger jo sig selv, men i Venstre vil vi altså også mere end bare kernevelværd.

For det andet så bliver jeg nødt til at sige, at min borgmesterkollega, Anna Mee Allerslev, fuldstændig har misforstået situationen. Det handler ikke om at uddele tilfældige kunstgræsplæner som milde gaver, når man sidder ved forhandlingsbordet og har lidt tilovers. Det handler om en årelang bevidst satsning på at sikre de bedst mulige forhold for idrætten i byen, i øvrigt til kæmpestor gavn for integrationen, skulle jeg hilse og sige.

Kultur og idræt er jo ikke bare flødeskum. Kultur er jo det, der kitter det hele sammen. Den desværre, og jeg ved, hun ikke rigtig mener det, men alligevel, den lidt nedladende holdning, som borgmester Anna Mee Allerslev kom til at give udtryk for, er jo netop desværre den holdning, der i alt for mange år har gennemsyret bystyret i København. Og se, hvad det har medført.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

Vi ved alle, eller i hvert fald de fleste af os, at København er katastrofalt underforsynet med idrætsfaciliteter. Her taler vi om fortidens synder, som vi må og skal have rettet op på for at kunne sikre og forbedre københavnernes velfærd og livskvalitet. Det er hamrende nødvendigt med kunstgræsbaner, så børnene, de unge og de boldglade kan få lov til at spille fodbold. Så enkelt er det. Det er hamrende nødvendigt, at vi får bygget nye, moderne idrætsfaciliteter til borgerne, og nu har vi rent faktisk mulighederne for at sætte nye ting i værk og få nye initiativer på vores anlægsdagsorden.

Det er nødvendigt til stadighed at have fokus på dette spørgsmål, for ellers risikerer vi bare igen, at dette meget vigtige tema bliver reduceret til et spørgsmål om kunstgræsplæner, når vi har penge tilovers. Derfor har vi også i Kultur- og Fritidsudvalget vedtaget, at når vi fremover bygger en skole, så skal den indeholde en idrætshal.

Jeg kan stadig blive flov over, at politisk fnidder betød, at vi ikke fik besluttet at bygge en idrætshal i forbindelse med byggeriet af Sydhavn Skole. Her svigtede vi børnene og idrætten, så enkelt er det. Men vi svigtede også alle de borgere, der lægger deres skatte kroner i kommunekassen. Det groteske er, at vi kunne have fået en idrætshal til det halve af prisen, som vi nu kommer til at betale. Kære ærede BR-medlemmer, det eksempel tjener ikke til efterfølgelse.

Vi må og skal have bygget nye idrætsanlæg. Vi kan se af handlingsplanerne, at der er bydele, der, nærmest grænsende til det pinlige, er underforsynet med faciliteter. Det gælder f.eks. Amager Øst, hvor vi må have gang i udbygningen af Sundbyøsterhallen.

Vi kan også se, og det tror jeg, at sundheds- og omsorgsborgmesteren kan skrive under på, at vi har bydele, der halter gevaldigt bagefter med sundheden. Koblingen mellem dårlig sundhed og mangel på faciliteter er meget interessant, og jeg og Venstre er klar til et konstruktivt samarbejde her, så vi kan få bygget nogle nye idrætsfaciliteter hurtigst muligt til gavn for sundheden i de mest belastede bydele. Derfor bør vi også kunne blive enige om at fortsætte med vores udvidelse af åbningstiderne på idrætsanlæg. Det er en hurtig og effektiv måde at skabe flere idrætsmuligheder for flere københavnere.

Vores by vokser kraftigt. Vi bliver flere og flere københavnere. Vi har fået taget hul på at bygge nye og tiltrængte daginstitutioner. Vi har også taget fornuftige skridt til at byudvikle færdigt i de enkelte byområder i stedet for mere eller mindre tilfældige nedslag, som det skete tidligere.

På idrætsområdet kan vi også snart lægge sidste hånd på den kæmpemæssige renoveringsplan, som min forgænger, Martin Geertsen, satte i søen.

Men dermed være ikke sagt, at vi er færdige med at renovere, for det er vi slet, slet ikke. Vi mangler stadig at få renoveret skoler, daginstitutioner, svømmehaller, kulturhuse, for slet ikke at tale om Hovedbiblioteket, hvor vi først lige er begyndt. Her skal afsættes flere midler til at fortsætte den påbegyndte renovering.

Lad os nu for alvor få gang i renoveringen af byens ejendomme og afsætte de fornødne midler én gang for alle. Vi har et kæmpemæssigt efterslæb på næsten 2,7 mia. kr. Det står så skralt til nu, at vi må bruge styrtende med penge bare for at sikre, at vi overholder myndighedspåbud og sikkerhedskrav.

Hertil kommer så, at man tvinger Københavns Ejendomme til at bruge pengene på it for hele kommunen i stedet for kerneopgaven, at renovere og drive vores ejendomme. Jeg appellerer om, at vi stopper denne totalt ulogiske praksis, der bremser os i at foretage de nødvendige renoveringer. Det er simpelt hen ikke godt nok, og så er det derudover en rigtig dårlig forretning at lade ejendommene stå og forfalde. I Venstre foreslår vi, at vi afsætter minimum 200 mio. kr. om året til renovering de næste 10 år.

Et område, hvor vi allerede har afsat mange, mange penge, er folkeskolen. Resultaterne af indsatsen indtil nu har desværre været elendige. Den seneste PISA-undersøgelse viste sådan set, at de københavnske børn stadig ikke er blevet bedre til at læse, skrive og regne. Her er lang vej endnu. Og svaret er ikke bare: send flere penge. Det er på tide, at vi forholder os til virkeligheden og problemerne uden at ty til de lette genveje. Det må være slut med berøringsangsten, og i Venstre forventer vi en helt anderledes kontant indsats fra børne- og ungdomsborgmesteren.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

Vi foreslår desuden, at alle skoler får en talentvejleder, på samme måde, som alle i dag har en læsevejleder. Der er et stort behov for mere fokus på de talentfulde og dygtige børn. Det vil på langt sigt være med til at sikre Danmarks konkurrencedygtighed i det globale videnssamfund.

Vi vil sende skolelederne på kompetenceudvikling. Og derudover har vi en række konkrete, elevrettede tiltag, der skal styrke fagligheden i de københavnske folkeskoler.

I Venstre er vi klar til at tage arbejdstøjet på. Lad os komme i gang – det er på høje tid, at vi får bremset folkeskolens negative spiral.

Når vi nu er ved negative spiraler og vores børn, skulle vi så ikke også én gang for alle få gjort op med fifleriet med de alt for mange lukkedage rundtomkring i Københavns daginstitutioner. 68 ud af 115 institutioner holder flere lukkedage, end det er tilladt. Det kan vi simpelt hen ikke byde Københavns hårdtarbejdende forældre, der lægger deres skattekroner i kommunekassen.

Som jeg tidligere har været inde på, så går det godt i København. Vi har midler til både anlæg og drift, og mange kommunalbestyrelsesmedlemmer rundtomkring i Kommune-Danmark vil misunde os det.

Men dermed være ikke sagt, at vi ikke kan gøre det bedre, for det kan vi. Vi skal stadig hvert eneste budgetår have fokus på overadministration og overflødig fedt, ligesom vi skal mindske vores driftsudgifter, hvor vi kan, f.eks. ved at flytte Nørrebro Bibliotek over i Nørrebrohallen, spare på huslejen og optimere driften.

Og så skal vi have fokus på unødvendige udgifter, hvor vi mere eller mindre hælder skatteborgernes penge ud af vinduet. Det sidste nævner jeg, fordi det desværre er en kendsgerning, at vi som kommune lejer 68 lejemål af almene boligforeninger til brug for vores institutioner. Disse lejemål er indgået til det, der kaldes balanceleje, det vil sige, at det ikke reguleres efter markedet.

I Københavns Ejendomme og i Kultur- og Fritidsforvaltningen og i Venstre, skulle jeg hilse og sige, er vi af den klare opfattelse, at disse lejemål for det første skal reguleres efter markedet for at være lovlige. Hertil kommer, at vi kan spare omkring 4,5 mio. kr., hvis disse lejemål, som loven siger, overgår til markedsleje.

Kendsgerningen er altså kort fortalt, at vi i landets socialdemokratisk ledede hovedstad bryder loven og betaler overpris til vores venner i den almene boligsektor. Jeg synes, vi skulle se at få lavet om på den praksis i en pokkers fart.

Så er der betalingsringen, den tror jeg, der har været sagt og skrevet rigeligt om, så den vil jeg springe hurtigt over. Men jeg synes stadig væk, at der er nogle herinde, der skylder københavnerne et svar på, hvad det er, der skal gå ud over københavnerne her.

Så vil jeg, fordi jeg kan se, at min taletid er ved at være næsten brugt, skynde mig, hvis jeg må bruge et halvt minut...

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Taletiden er brugt. Nej, ikke et halvt minut.

Borgmester **Pia Allerslev**: Så 30 sekunder.

En af de ting, som er meget væsentlige på Venstres dagsorden, handler om væksten, væksten i forhold til københavnerne. Jeg synes, der var rigtig mange gode ting her. Grundskylden skal sættes ned, vi foreslår, den bliver sat ned med mindst 100 mio. kr. 10 mio. kr. i de kommende år til en filmfond og i virkeligheden meget større fokus på de kreative virksomheder.

Så vil jeg bare slutte af med at sige, at Venstre naturligvis som altid glæder sig til at deltage i og vil bidrage konstruktivt i forhandlingerne, idet vi naturligvis forudsætter, at der i år bliver tale om reelle forhandlinger.

Tak for det.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Det var nok de dyreste 30 sekunder, jeg har hørt i denne sal. Vi går i gang med spørgerunden. Den første, der får ordet, er Lars Weiss, værsgo.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet den 1. september 2011**

Lars Weiss (A): Det, der får mig til at spørge, er borgmester Pia Allerslevs indledning, hvor hun stiller de økonomisk uansvarlige socialdemokrater op imod den gode økonomi, vi har her i København. I den forbindelse vil jeg gerne bede Pia Allerslev oplyse, ved hvor mange – skal vi tage et rundt tal – af de sidste 50 budgetforlig, Socialdemokraterne siddet for bordenden i København, og kunne det tænkes, at vi også havde et medansvar for, at økonomien i København er så god, som den er.

Peter Thiele (F): Nu snupede Lars Weiss lidt af det gode spørgsmål. Jeg synes, der var lidt selvmodsigtelse der i forhold til, at vi jo har taget ansvaret i S-SF for kommunen og har drevet kommunen godt, så så farligt synes jeg ikke, det er i forhold til at have en S-SF-regering.

Men lad nu valgkampen ligge, det er jo faktisk budgettet, vi skal snakke om. Jeg vil da være rigtig glad, hvis borgmesteren kunne åbne lidt op for os, om der er andre områder end idræt og kulturområdet, som også optager Venstre her. Skal vi kun renovere på idrætsområdet og kulturområdet, eller skal vi også renovere ude, er det energirenoveringer, vi skal til at lave, skal vi ikke også til at lave renoveringer af vores veje og vores vejbrønde, sådan så vi kan komme af med regnvandet her i de store regnskyl.

Det kunne være rart at høre Venstre fortælle lidt andet end valgkamp.

Katrina Feilberg (B): Jamen vi hørte i borgmester Pia Allerslevs tale, at hun ville mere end kernevelfærden. Man har nærmest allerede hørt, at Venstre ville åbne kassen, fordi borgmester Pia Allerslev sagde, at det var styrtende nødvendigt med penge til renovering, og det var hamrende nødvendigt.

Vi kunne sådan set godt tænke os at høre fra radikal side, hvordan Pia Allerslev vil prioriterer de her penge til renovering. Ønsker Pia Allerslev fortsat, at der skal være flere kunstgræsbaner, eller at der skal renoveres flere haller, end at vi skal være sikre på, at vi kan få vores børn passet i byen? Jeg synes, der manglede en prioritering i Pia Allerslevs tale. Det lød meget, som om det kun var idrætsanlæg, der skulle renoveres, men det kunne være, vi kunne komme en prioritering nærmere.

Den sidste ting, som vi bemærkede, var, at Pia Allerslev sagde, at der var en meget interessant kobling mellem sundhed og idræt. Jeg kan ikke være mere enig, og jeg tror, der er flere i salen, der er det. Men jeg synes også, det er interessant, at kulturborgmesteren kom med den udtalelse. De sidste mange år har vi hørt fra Venstrekulturborgmestrene, at når man sad i det udvalg, så var det idræt for idrættens egen skyld og ikke for alle mulige andre tiltag. Men det er jo rigtig godt, hvis kulturborgmesteren nu er kommet på andre tanker og kan se, at idrætten sådan set også har andre primære formål end bare sin egen.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så skal jeg igen minde om, at vi ikke bruger direkte tale. Hvis man titulerer dem, der også er borgmestere, med deres navn, så skal man sige *borgmester* foran. Ellers må man gerne have lov bare at sige *budgetordføreren for Venstre*, det er tilladt.

Vi giver borgmester Pia Allerslev en svarrunde, værsgo.

Borgmester **Pia Allerslev**: Som budgetordfører for Venstre vil jeg meget gerne svare på de spørgsmål.

Jeg havde faktisk håbet på, at både Lars Weiss og Peter Thiele havde hørt lidt bedre efter, fordi jeg talte netop kun om Christiansborgpolitikkerne. Jeg har faktisk overhovedet ikke sagt noget som helst om, at man her på Rådhuset ikke har kunnet finde ud af det.

I virkeligheden vil jeg da gerne rette en lille ros til overborgmesteren – det er ikke tit, det sker. Jeg synes rent faktisk, at der er taget nogle initiativer, som viser, at vi her i kommunen, også med Socialdemokrater og indimellem med SF'er, har kunnet opnå nogle positive, fornuftige budgetforlig, der faktisk har sikret vækst, velfærd og skattelettelser.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

Jeg havde faktisk bare håbet, at Helle Thorning og Villy Søvndal måske havde kigget lidt mere på København og ladet være med at gøre det til en stor, stor nyhed, at det er fornuftig økonomisk politik sådan at spare lidt på pengene, inden man går ud og bruger løs af dem. Så det var såmænd bare det, jeg i al stilfærdighed sagde. Jeg er udmærket klar over det, som Lars Weiss sagde, at selvfølgelig har Socialdemokraterne et medansvar på godt og ondt for alt det, der er sket i København de sidste mere end 100 år.

I forhold til renoveringsdelen så havde jeg også håbet på, at Peter Thiele havde hørt lidt bedre efter, fordi jeg sagde jo netop, at på idrætsdelen er vi faktisk ved at være i hus. Vi mangler stadig noget kulturhuse og svømmehaller, men der er også mange skoler, der er mange døgninstitutioner, der er rigtig mange daginstitutioner. Og ja, der er også det knap så sexede, som er veje, kloakker, brønde og alt det andet. Det kommer så desværre bare ud over de 2,7 mia. Men Venstre vil rigtig gerne være med til at se på, hvordan vi får løst den del også.

Jeg ved, at adskillige tidligere teknik- og miljøborgmestre har prøvet at løfte lige præcis den diskussion, også når vi har siddet og forhandlet budget, uden det store held. Men jeg vil meget gerne være med til også at se på, om vi kan lave en tilsvarende renoveringsplan på det område, for det trænger desværre også rigtig, rigtig meget.

Så spørger Katrina Feilberg om kernevelfærden, og hvordan det lige er i forhold til at få renoveret osv. Jeg synes rent faktisk, de ting hænger sammen. Når man ser på, at nogle af skolerne er ved at falde sammen om ørerne på eleverne, så synes jeg ikke, at det kan være meningen, at vi bruger kæmpestore summer på at bygge daginstitutioner, hvis vi ikke samtidig sørger for, at de institutioner, vi har, de bygninger, vi har, fremstår sådan, at vi kan holde ud at sende vores børn derhen.

Så det her handler i virkeligheden om både-og, det handler om at få afsat en tilpas mængde penge over en tilpas årrække, så vi får løst de her problemer. Vi kunne gå ud og optage lån, og det ville stadig væk være billigere både i afdrag og renter og alt det her at få renoveret, end det, det koster os hver eneste dag, en bygning får lov til at stå og forfalde. Jeg synes, det er rigtig, rigtig ærgerligt, at det gør det.

Så nej, det her er ikke i stedet for daginstitutioner. Der tror jeg nu også, der efterhånden er blevet afsat så mange midler, at vi er ved at være så nogenlunde godt på vej også der. Men det her handler om, at vi simpelt hen ikke kan være bekendt at lade vores ejendomsmasse forfalde på den her måde.

Idrætten har været heldig – det er et forkert ord, men idrætten har jo været begunstiget med den her aftale, der blev indgået for 5 år siden, og er nu ved at være i hus der. Så lad os nu få taget hul på alle de andre steder, der mangler, herunder skoler og daginstitutioner.

Og ja, så er det rigtigt, at idræt selvfølgelig er for idrættens skyld, men det gør jo ikke noget, at der er positive sidegevinster. Jeg må indrømme meget blankt, at hvis det, der skal til for at få SF og Socialdemokraterne og De Radikale til at støtte, at der bliver bygget flere idrætsanlæg, er, at det er for at fremme den gode sundhed i nogle af de mere udsatte byområder, så er vi desværre i den situation i København, at vi mangler idrætsanlæg overalt i byen.

Hvis vi starter med de steder, hvor der er en rigtig dårlig belægning, kan man sige, hvis vi starter med det byområde, hvor der er en stor sundhedsfremmende indsats, der kan køres frem her, så er det meget meget fint med mig. Det, der er væsentligt for mig, er, at vi kommer efter det kæmpeunderskud, vi har på idrætsanlægsområdet i København. Hvis det kan få SF og De Radikale med på vognen der, så er det så fint for mig.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så tager vi en ny spørgerunde. Den første spørger er Lars Berg Dueholm, værsgo.

Lars Berg Dueholm (I): Tak for det. Jeg glæder mig selvfølgelig over den forbrødring, der var mellem det ene socialdemokrati og Venstre om økonomien i København.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

Det, der får mig til at tage ordet, er at efterlyse ambitioner fra Venstre på skatteområdet. Hvilke ambitioner har Venstre, når vi nu går ind i budgetforhandlingerne, på det område?

Lars Aslan Rasmussen (A): Jeg vil gerne spørge borgmesteren, fordi borgmesteren latterliggjorde lidt betalingsringen rundt om København, hvad borgmesteren selv har af forslag til at gøre den kollektive trafik billigere og til at mindske luftforureningen, som der rent faktisk er nogle københavnere, der årligt dør af.

Jeg vil også gerne spørge, hvorhenne kultur- og fritidsborgmesteren stod, da Søren Pind gik ind for den selv samme betalingsring i sin tid, da han var borgmester, hvor Pia Allerslev sad i gruppe med ham, om han blev latterliggjort på samme måde i 2005, hvor han gik ind for bompenge. Bare lige til borgmesterens orientering. Det vil jeg egentlig gerne spørge ind til.

Så vil jeg gerne spørge ind til, hvad borgmesteren vil gøre på socialområdet og den stigning, vi har set under den borgerlige regering i antallet af fattige børn primært og voksne mennesker.

Sisse Marie Welling (F): Jeg går ud fra, at alle her i Borgerrepræsentationen er relativt enige om, at vi skal have taget hul på at gøre noget ved nogle af de mange bygninger, der står og trænger til renovering i København, fortove og cykelstier osv. Men det er da dejligt at høre, at Venstre også er enig i, at det er et sted, vi skal gå i gang.

Borgmester Pia Allerslev var meget målløs i sin tale. Jeg var sådan set også lidt målløs over, at det, der skal forestille at være oppositionens leder herinde i Borgerrepræsentationen, ikke har flere visioner for København. Så jeg vil gerne høre borgmester Pia Allerslev: Hvad er Venstres visioner for København?

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så giver vi borgmesteren en svarrunde. Værsgo, borgmester Pia Allerslev.

Borgmester **Pia Allerslev**: Nu gik det lidt stærkt, så måske opfangede Lars Berg Dueholm ikke helt, hvad jeg sagde her til sidst.

I forhold til grundskylden mener vi, at der skal afsættes 100 mio. til at sænke den, så vi kommer ned i noget, der bare minder om et rimeligt niveau sammenlignet med de andre. København ligger jo helt oppe som nr. 93 ud af de 98 kommuner. Der skal vi altså et godt stykke ned. Jeg lyttede også til, hvad overborgmesteren sagde i forhold til at se på dækningsbidraget. Så det er i hvert fald noget af det, som Venstre vil være med til.

I forhold til skattelettelserne ville det da være rigtig, rigtig dejligt, hvis vi også kunne komme der. Jeg vil i virkeligheden i første omgang gerne skabe rigtig gode vilkår for de virksomheder, vi har i byen. Hvis ikke man kan få begge dele, så vil det være prioriteringen, at vi går efter grundskylden og dækningsbidraget i første omgang. Skulle der så være en 70-140 mio. tilovers, så vil det da være fantastisk at kunne give københavnere endnu en skattelettelse. Men lad os se, hvor mange penge der er, når vi når dertil.

Jeg forstår ikke helt, hvordan det var, Lars hørte, at jeg talte om at latterliggøre betalingsringen. Jeg undrede mig bare over betalingsringen, og jeg undrede mig over, at der stadig væk manglede en masse svar til de 130.000 københavnere, der kommer til at blive berørt af, at man i det S-SF-forslag, man har lagt frem, kommer til at trække en linje inde midt i hjertet af København, at det simpelt hen er københavnere, det her skal ramme. Der efterlyste jeg bare, at man også forholdt sig til det.

Venstres svar til det her har været klart fra starten af: Vi går ind for en havnetunnel, vi går ind for, at man investerer i at lede trafikken uden om byen, og vi går ind for, at man sikrer, at københavnere kan bruge deres bil, og at også andre kan komme ind til byen, hvis de har behov for det. De, der ikke har behov for det, skal kunne køre udenom i en havnetunnel, og på den måde skulle der meget gerne være plads til alle.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

Det p-forlig, vi har indgået, er i virkeligheden også et godt udtryk for, at Socialdemokraterne heldigvis har fået lidt andre briller på også med hensyn til trafikken i forhold til at gå ind og lave parkeringspladser. Så når man bruger sin bil inde i byen, og man kører i bil ind til byen, så kan man også komme af med sin bil hurtigt i stedet for at skulle ligge og cirkle rundt. Det er jo bevist, at meget af den trafik, der er herinde, skyldes, at folk pisker rundt og leder efter parkeringspladser i stedet for bare at kunne komme af med bilen. Jeg glæder mig da rigtig meget over det p-forlig, som Venstre er med i, som har været med til at sikre københavnere og rigtig mange andre en masse gode parkeringspladser.

Visionerne for København, jamen de er egentlig meget klare, fordi de handler om, at vi skal have gang i væksten, de handler om, at vi skal sikre, at de københavnske virksomheder, at københavnere føler, at der kommer gang i væksten. Og når der kommer gang i væksten, så kommer der også gang i rigtig mange af de andre ting, f.eks. byudviklingen, f.eks. at man går ind og ser på, hvordan vi kan tænke klogere og smartere, hvordan vi kan sikre os, at de mange folk, der kommer hertil, også vælger folkeskolen i stedet for at vælge privatskoler, hvordan vi kan sikre, at vi tilbyder så gode forhold for vores børn, at folk rent faktisk vælger København, ikke bare fordi det er en fantastisk kulturel by at bo i, men fordi man har alle de her ting, som kan være med til at understøtte det, at man vælger at flytte til København.

Så visionerne for København er rigtig, rigtig mange set med Venstres øjne. Væksten er et af de områder, som vi er nødt til at have fokus på, hvis vi skal. Og det er igen her, grundskylden kommer til også at være et interessant parameter at spille ind, fordi det kunne forhåbentlig være med til at lokke nogle flere virksomheder hertil, og det kunne forhåbentlig også være med til at få nogle af dem, der er her, til at klare sig endnu bedre.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så tager vi en ny spørgerunde, og den første er Kasper Johansen, værsgo.

Kasper Johansen (B): Tak og tak for borgmesterens visioner. Jeg er meget glad for, at vi er fuldstændig enige om, at det er rigtig, rigtig ærgerligt, at vi nu bygger en stor skole ude i Sydhavnen, uden at det er lykkedes at få gang i et godt offentlig-privat partnerskab her.

Borgmesteren har jo selv været en del af det budgetforlig, der har sat det her i gang, og borgmesteren er jo selv leder af den forvaltning, som jo også skulle have været med til, at det her kunne ske. Vi er meget interesserede i fra radikal side, at vi fremover bliver bedre til sådan nogle ting her i kommunen. Der var en oplagt mulighed for at involvere nogle lokale firmaer i at få bygget en god idrætshal, som ikke kun var til gavn for skolen.

Jeg vil gerne høre, hvad borgmesteren mener, at vi fremadrettet kan lære af det her som kommune, og hvad vi kan gøre bedre for at undgå, at sådan noget ikke sker igen. Det gælder selvfølgelig også borgmesterens eget forvaltningsområde.

Jesper Christensen (A): Lad mig starte med at kvittere for borgmesterens rosende bemærkninger om Københavns ledelse.

Jeg vil bare spørge kort til, om det er noget, borgmesteren vil overveje at fortælle sine kollegaer på Christiansborg, når nu vi skulle have Christiansborg ind i det. Det virker, som om borgmesterens partikolleger på Christiansborg mest er interesseret i at hænge København ud eller benytte lejligheden til at tage penge fra København, når vi rent faktisk har mulighed for det. Så det var det ene spørgsmål.

Så vil jeg høre lidt til det her med, at når kommunen har lavet aftaler med de almene boligorganisationer f.eks. om, at de opfører en daginstitution i deres boligområde, og kommunen indgår en lejeaftale om det, og det er så dem, kommunen ikke længere vil stå ved. Jeg skal bare høre, hvem det er, borgmesteren forestiller sig så kommer til at betale for det lejetab, der ville være, når nu de almene boligorganisationer har opført institutioner for kommunen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

Vi deler jo ønsket om en havnetunnel, jeg vil bare spørge sådan forsigtigt til, om borgmesteren også forestiller sig, at der skal betales for at køre igennem en københavnsk havnetunnel, og om det er både københavnere og andre, der skal betale for at køre igennem den.

Sofie K. Led (A): Det var egentlig mere en kommentar til borgmester Pia Allerslevs kobling mellem idrætsfaciliteter og et højere aktivitetsniveau. Nu ved jeg ikke, hvor dataene er fra, men nu har jeg tilfældigvis selv lavet en undersøgelse for Statens Institut for Folkesundhed sidste år, hvor man ikke kunne se en statistisk sammenhæng mellem idrætsfaciliteter og børnenes aktivitetsniveau set i det lys alene. Så jeg synes, det er positivt, hvis vi bygger flere idrætsfaciliteter.

Men så vil jeg også henlede opmærksomheden på, at det måske kunne hænge sammen med, at vi ikke får lært vores børn at bevæge sig, og det vil vi som sagt i S gerne gøre noget ved ved at tilbyde flere idrætstimer i folkeskolen. Så jeg håber, at de to ting kan spille sammen i det kommende budgetforslag.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Tak for det. Så går vi til en svarrunde. Værsgo, borgmester Pia Allerslev.

Borgmester **Pia Allerslev**: Tak for det. Kasper Johansen spørger, hvad kultur- og fritidsforvaltningen har gjort, og hvad jeg som borgmester har gjort i forhold til, at der desværre ikke kom en skoleidrætshal ude i Sydhavnen.

Jeg tror måske ikke, at der er ret mange, der har kæmpet hårdere for det, end jeg har. Jeg tror heller ikke, der er ret mange i min forvaltning, der bare har skudt den til hjørne og sagt, det kan vi alligevel ikke. Der er udarbejdet rigtig mange notater, der er holdt rigtig mange møder, man har gjort rigtig meget for det.

Kultur- og Fritidsudvalget havde jo en beslutning, der hed, at man skulle forsøge, hvor man kunne, at få en skoleidrætshal ind, når der blev bygget en ny skole, eller når der skulle renoveres gamle gymnastiksale. Den beslutning blev desværre lidt udvandet, fordi den så kom til at handle om, at man selvfølgelig først skulle afvente budgetforhandlinger osv. osv. osv.

I de budgetforhandlinger, der har været, hvor den her sag har været oppe, har der desværre ikke været politisk flertal for det. Venstre har rejst det hver gang, men det er desværre også sådan, og det ved Kasper Johansen forhåbentlig også, at når man sidder til budgetforhandlinger, kan man desværre ikke få alt, hvad man ønsker sig, men den har stået meget højt på Venstres ønskeliste hvert eneste år.

Og ja, Venstre går ind for OPP-ordninger, og Venstre går ind for samarbejde med de private, når man også taler om de her institutionsbyggerier. Vi er desværre også hæmmet af, at der er en regel om deponering, og derfor betyder det, at vi alligevel skal ud og finde pengene. Selv om vi indgår et godt samarbejde med de private, så er der stadig væk krav om, at vi deponerer pengene, og så er vi lige vidt, for så skal vi alligevel finde dem i en budgetaftale. Det lysner dog i forhold til det her, og jeg håber, at vi inden for det næste års tid faktisk vil se en helt ny måde at tænke OPP på, også til gavn for københavnske idrætsudøvere rundtomkring i byen.

Og ja, der er jo meget krig mellem Christiansborg og Københavns Rådhus. Og ja, indimellem så må jeg også indrømme, at jeg synes, at København bliver hængt uretmæssigt ud og bliver generet, og indimellem må jeg også indrømme, at det er fuldstændig på sin plads, når man fra Christiansborg løfter øjenbrynene og siger: Nej, I må simpelt hen se at få styr på butikken. Jeg tror, Jesper Christensen ligesom jeg kan finde gode eksempler på både det ene og det andet, og det kan jeg godt begynde at remse op af her, men jeg tror måske ikke, det er det, der er meningen.

Jeg har stor tillid til den måde, som mine kolleger på Christiansborg håndterer det på, og jeg ved også, at de indimellem lytter til, hvad jeg siger, og indimellem så er jeg en kommunalpolitiker ligesom Jesper Christensen, og så er det måske ikke altid, at der er den helt store forståelse og lydhørhed, og sådan må det nok bare være.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

I forhold til lejeaftalerne i de almene boliger, hvor man har den her balanceleje i stedet for at have det, som alle andre er underlagt, nemlig markedislejen, spørger Jesper Christensen, hvem det er, der skal betale. Ja, det må de almene boligselskaber jo selv finde ud af. Det kan jo ikke være københavnere, det kan jo ikke være de københavnske skatteborgere, der skal betale for, at den almene boligsektor har en lejeaftale med kommunen, der ikke er lovlig i forhold til de regler, der er.

Vi kører efter noget, der hedder markedisleje. Det ville være rigtig rart, hvis de almene boligselskaber kunne svinge sig op til at køre efter det samme. Hvordan de så får finansieret den indtægt, de har fået i rigtig, rigtig mange år på den her konto, synes jeg faktisk ikke er noget, som Københavns Kommune eller de københavnske skatteborgere skal bruge rigtig meget krudt på. Det må være den almene boligsektor, der forholder sig til det.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så har vi oplevet det også, at vi har brugt samtlige 20 minutter på én ordfører, 10 minutter til ordførertale og 20 minutter til debat. Vi siger tak til borgmester Pia Allerslev som ordfører for Venstre. Desværre må vi slette dem, der ikke nåede at komme først til mølle.

Vi går videre i ordførerrækkefølgen. Den næste ordfører er Carl Christian Ebbesen fra Dansk Folkeparti, værsgo.

Carl Christian Ebbesen (O): Mange tak.

Desværre var viljen til at imødekomme Dansk Folkeparti i sidste års budgetforhandlinger ikke tilstrækkelig. Det var specielt de administrative besparelser, herunder de mange udgifter til lokaludvalg, som Dansk Folkeparti gerne have set blive brugt på bedre service for Københavns borgere.

Da vi jo ikke kom igennem med de tiltag, som vi havde håbet på, så vil den tale, jeg holder her i dag, også være præget af mange af de samme ting som sidste år.

Der vil jeg bare sige, at Dansk Folkeparti ved jo godt, at ønsker koster penge. Derfor har vi også en række forslag til at prøve at bidrage med ekstra midler til at prøve at finde nogle penge, som kan bidrage til vores ønsker.

Jeg vil gerne sige, at lokaludvalgene administrativt er alt for tunge. Der var lidt ændringer i budgetaftalen sidste år, men desværre var det på aktiviteterne og ikke på administrationen. Der bruges mere end 25 mio. kr. til lønninger, og udgangspunktet set med vores øjne er, at den udgift er alt for høj. De penge er langt bedre brugt på løft af f.eks. kultur og fritid, herunder en udbygningsplan for etablering af flere idrætsfaciliteter.

Der har været store diskussioner om, hvordan vi sikrer mindre bureaukrati og mere velfærd i København. Københavns Kommune skal bruge færre penge på administration. Det vil jo netop sikre, at vi får flere penge til bedre service. Dansk Folkeparti vil gerne bidrage til en plan for administrative effektiviseringer, en plan, som sikrer reelle, intelligente og gennemtænkte besparelser på administrationen. Det arbejde skal pågå uanset udfaldet af en eventuel ændret styreform.

Dansk Folkeparti er sådan set også tilhænger af mere digitalisering. Det siger vi o.k. til, blot man sikrer, at der tages hensyn til de borgere, som ikke har mulighed for at bruge en computer. Dansk Folkeparti mener også, at "Sviggruppen" skal styrkes. Det er ikke rimeligt, at de borgere, som snyder med sociale ydelser, får lov at slippe.

Så er det klogt at se på, om kommunen kan foretage flere udbud, så vi sikrer, at skattepengene bruges bedst muligt. Det er ikke sikkert, at det altid er kommunen, der kan levere den bedste service til borgerne.

I Dansk Folkeparti har vi en ambition om, at København skal være en effektiv og veldrevet kommune, hvor medarbejderne har lyst til at yde deres bedste. Det betyder, at vi bliver nødt til at tænke nyt og skabe endnu flere attraktive, udviklende og rummelige arbejdspladser i kommunen. Visionen er arbejdspladser, hvor alle trives, også dem, der skiller sig ud. Vi ønsker regelforenkling, hvor den enkelte

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

medarbejders faglige viden respekteres. Sådanne arbejdspladser kan fastholde medarbejdere, f.eks. personer, der overvejer, om de skal trække sig tilbage fra arbejdsmarkedet.

Sygefraværet er et evigt diskussionsemne her på Rådhuset. Men jeg er overbevist om, at sygefraværet på den her baggrund vil kunne reduceres, og at det også vil være lettere at tiltrække ny arbejdskraft, f.eks. nogle af de mere individualistiske unge, som kan komme med ny inspiration til kommunen.

Vi ønsker, at der afsættes penge til motivering af de enkelte medarbejdere. Vi ønsker, at der opstilles klare og realistiske mål for kommunen, så medarbejderne ved, hvor vi skal hen.

Sundhedsområdet skal ses i en større sammenhæng, hvor den enkelte borger skal være i centrum på det fysiske, psykiske og sociale område. Motion er sundt, og bliver der etableret flere cykelstier, ansøres flere til at bruge cyklen og bevæge sig mere. Børn skal have mere idræt og bevægelse i folkeskolen via flere idrætstimer, morgengymnastik, morgenløb og etablering af udeordninger, så det sikres, at eleverne får rørt sig.

I København er der stor social ulighed på sundhedsområdet. Vi vil arbejde målrettet for, at den ulighed bliver mindsket. Det betyder, at vi skal satse mere på forebyggelse. Dansk Folkeparti mener, at sundhedscentre og sundhedshuse skal være omdrejningspunkter og være en vigtig koordinerende faktor til den øvrige del af sundhedsvæsenet.

Sundhedshuse skal hjælpe borgerne effektivt og hurtigt med mindre skader, som ikke kræver decideret sygehusbehandling, ligesom sundhedscentre eksempelvis skal kunne tilbyde helbredstjek, måling af blodtryk, rådgive om overvægt og kontrollere kolesteroltal m.v., så eventuelle sygdomme kan opdages i tide, og borgerne kan sendes til videre behandling i sygehussystemet.

På ældreområdet er det vigtigt, at de ældre borgere bevarer et godt helbred højt op i alderen, ligesom plejehjemsbeboerne har brug for en stærk sundhedsfaglig indsats med initiativer, der følger op på den enkeltes tilstand.

Det er Dansk Folkepartis klare holdning, at kommunen til stadighed bør sørge for at være opdateret med hensyn til udviklingen af ældrebefolkningen, således at der er forskellige tidssvarende boliger til rådighed for de ældre, men også for de psykiatriske patienter og de handicappede, når de er i en situation, hvor de ikke længere kan klare sig i eget hjem eller er færdigbehandlet i hospitalsregi.

Vi mener også, at demensområdet skal prioriteres. Det er for dårligt, at demente ikke kan få en specialplads. Vi ønsker flere demenspladser på plejehjemmene, så ventetidsgarantien bliver den samme for demente som for de ældre.

Dansk Folkeparti har sat fokus på at hjælpe vore mest udsatte medborgere som f.eks. hjemløse og misbrugere. Det vil vi fortsat prioritere meget højt. De udsatte gruppers forhold skal i centrum, og der skal laves en målrettet indsats for at få disse borgere på ret køl. Det skal ske gennem omsorg, tilbud om resocialisering og lignende.

Også de handicappede skal tilgodeses i større omfang, end det sker i dag. Det er vanskeligt for handicappede at færdes i store dele af byen. Tilgængeligheden skal forbedres markant. Handicappede skal have bedre forhold såvel i hjemmet som på arbejdspladsen, og der skal bygges flere handicapboliger. Der skal sikres en ordentlig omsorg på bosteder for handicappede og psykisk syge. Vi vil ikke acceptere svigt over for disse grupper.

Tryghed i kommunen er afgørende. Borgere må overalt i byen kunne færdes frit og føle sig sikre. Det skal ske ved hjælp af kriminalpræventive indsatser, markant mere politi og videoovervågning, men især ved at stille hårdere og skærpede krav til de utilpassede kriminelle unge mennesker, hvor en stor del desværre stadig er af anden etnisk herkomst end dansk.

Dansk Folkeparti mener, at samarbejdet mellem politi, restaurationer, diskoteker, frivillige organisationer, eksempelvis Natteravnene, SSP, skoler og fritidsklubber skal styrkes med det formål at bekæmpe volden og anden kriminalitet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet den 1. september 2011**

Hærværk og graffiti skal bekæmpes overalt i det offentlige rum. Vi vil have mere videoovervågning på udsatte steder, specielt hvor folk hænger ud i nattelivet. Stærkere gadebelysning skaber faktisk også tryghed.

Men tryghed handler om mere. En væsentlig del for at blive boende i København er, at man kan få passet sine børn. Derfor skal der være tryghed i forhold til, at der er institutionspladser nok til børnene, og forældrene skal tilbydes pladsgaranti for pasning af børnene, fra de er 6 måneder. Vi kan ikke blive ved med at lave hovsaløsninger, hver gang befolkningstallet ændrer sig. Der skal udarbejdes en tiårig prognoseudvikling for, hvorledes udviklingen bliver på børneområdet, herunder folkeskolen, således at der kan laves en økonomisk beregning, som kan indarbejdes i budgetterne.

Vi mener også, at børn af anden etnisk herkomst end dansk skal gå i børnehave og dermed vænne sig til en hverdag sammen med andre danske børn, så det danske sprog bliver en naturlig del af barnets hverdag.

Samarbejdet mellem skolen og de sociale myndigheder i hjemmet i relation til unge med kriminel adfærd må tages langt mere alvorligt. Derfor foreslår Dansk Folkeparti, at der skal gennemføres hjemmebesøg, og hvis det ikke hjælper, sanktioner mod unge med kriminel adfærd. SSP-samarbejdet må udbygges til også at omfatte unge op til 23 år. I dag er grænsen kun op til 18 år, hvilket medfører, at mange kriminelle unge tabes i systemet.

Virkeligheden er, at vi har rigtig mange muligheder i København for budget 2012. Der er mulighed for at løfte servicen i kommunen. Vi kan vælge at bygge nyt og renovere for mere end 2 mia. kroner ekstra til næste år. På trods af finanskrisen og nulvækst i de offentlige udgifter står København godt. Det er takket være god økonomistyring.

Dansk Folkepartis fagordførere vil på mandag uddybe indholdet af Dansk Folkepartis budgetønsker inden for de respektive områder.

Jeg ser frem til de kommende forhandlinger. Jeg tror det vil være klogt, at Dansk Folkeparti kommer med i en aftale, hvor hovedlinjerne fra min tale bliver en del af aftalen. Vi vil indgå i en konstruktiv forhandling.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Tak til ordføreren for talen. Vi går nu i gang med en spørgerunde, og den første, der har bedt om ordet, er Lars Aslan Rasmussen, værsgo.

Lars Aslan Rasmussen (A): Først vil jeg sige tak til Dansk Folkeparti for i modsætning til Venstre rent faktisk at snakke om de udsatte københavnere.

Jeg vil gerne spørge, om ikke det er korrekt, at antallet af fattige københavnere eller fattige danskere faktisk næsten er eksploderet under den borgerlige regering, som Dansk Folkeparti har holdt hånden over eller har støttet.

Når Carl Christian siger, at de udsatte misbrugere skal i centrum, så vil jeg gerne spørge, om det betyder, at Dansk Folkeparti vil opgive sit krav om, at vi ikke kan få lov til at lave et fixerum i København, så vi rent faktisk kan hjælpe de udsatte misbrugere. Fordi som det er i øjeblikket, er det Dansk Folkeparti, der blokerer for det her.

En anden udsat gruppe, hvis vi skal snakke om hatecrimes i København, er homoseksuelle, og jeg vil gerne spørge: Hvis regeringen fortsætter med Dansk Folkepartis støtte, betyder det så, at homoseksuelle fra nu af kan forvente lige rettigheder som alle andre danskere?

Så vil jeg egentlig bare gerne efterlyse nogle klare initiativer på socialområdet, så vi kan få vendt den her fattigdomsudvikling specielt for de børn, der er fastholdt i langtidsfattigdom. Så hvis Carl Christian kan bekræfte, at der er det her problem, så vil jeg gerne høre, hvad man vil gøre ved det.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Man skal huske, at man ikke må bruge direkte tale.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

Peter Thiele (F): Jeg kunne godt tænke mig at spørge ind til de effektiviseringer, som ordføreren gjorde opmærksom på i begyndelsen af sin tale, da ordføreren fortalte, at Dansk Folkeparti kom med en hel række effektiviseringer, som vi kunne indføre i Københavns Kommune. Den eneste, du så nævnte, var at skære ned på det lokale demokrati, hvad jeg har svært ved at se er en effektivisering.

Er det her udtryk for, at Dansk Folkeparti er utilfreds med de 250 mio., som Københavns Kommune effektiviserer for hvert eneste år? Betyder det, at hver eneste af de effektiviseringer vil I nu nikke til og sige er nødvendige, sådan så vi ikke kommer til at opleve, som vi tidligere har oplevet, at Dansk Folkeparti går ud og er meget stærke modstandere af effektiviseringsforslag, bl.a. nedlæggelse af plejehjem, som ikke bliver særlig meget brugt, som vi har set tidligere? Det kunne være rigtig godt at høre.

Lise Thorsen (A): Jeg kunne godt tænke mig at vide, når nu Dansk Folkeparti er så optaget af at få lokaludvalgene nedlagt, hvordan I så vil sikre det lokale demokrati, hvordan I vil sikre, at borgerne får lov til at sige, hvad de synes om deres enkelte områder. Vil det så afhænge af, hvem der lige tilfældigvis den dag havde en mening, da Carl Christian Ebbesen kom forbi, eller hvordan vil Dansk Folkeparti sørge for, at den borgerlige stemme bliver organiseret?

Så vil jeg godt, ligesom Peter Thiele fra SF var inde på, gerne vide noget om det, Carl Christian Ebbesen kaldte reelle, intelligente effektiviseringer. Det går vi vel i princippet alle sammen ind for. Jeg synes, det kunne være rart at høre et lidt mere konkret bud på, hvad det er.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så giver vi ordet for en svarrunde til ordføreren, værsgo.

Carl Christian Ebbesen (O): Tusind tak for spørgsmålene.

Lars Aslan Rasmussen taler om, at der er blevet flere fattige danskere. Virkeligheden er jo, at stort set næsten alle københavnere og danskere har fået flere penge imellem hænderne, siden Dansk Folkeparti fik indflydelse på Christiansborg. Men det, der er sket, er, at langt, langt flere har fået et arbejde, og dermed tjener man jo flere penge. Det giver jo også sig selv, at når de rige får en højere løn, men også dem, der før var arbejdsløse, har fået et arbejde og tjener nogle penge, så er det nu engang sådan med det skattesystem, der er indrettet, at så vil man jo få flere penge mellem hænderne, hvis man har en stor indkomst og får en endnu højere indkomst.

Det, der bare er afgørende at sige her, det er ... jeg skal lige have helt styr på det, nu står der da nul minutter her, jeg har ...

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Du har til 5; der står minus 5, så det bliver overført.

Carl Christian Ebbesen (O): Det er godt, jeg skal bare være sikker.

Jeg vil bare sige, at det, der er afgørende for Dansk Folkeparti, er, at den enkelte borger har fået flere penge mellem hænderne.

Det er også rigtigt nok, at der er nogle, der er blevet mere udsatte. Det er jo specielt indvandrergruppen fra ikkevestlige lande, der har haft svært ved at komme ind på arbejdsmarkedet og tjene penge og dermed komme ud af den fattigdom, der er. Det er jo også derfor, du sådan set stiller det næste spørgsmål, nemlig hvad man så gør ved de børn, som er udsat for den her langtidsfattigdom.

Jeg kan kun sige, at den bedste måde er at sikre, at forældrene rent faktisk får kontakt til arbejdsmarkedet, og at det sikres, at de her børn får sig en ordentlig skolegang. Der vil jeg herinde og Dansk Folkepartis Gruppe herinde bidrage alt, hvad vi kan, også for at få den der svage indvandrergruppe med, som måske har lidt svært ved det danske sprog. Vi er nødt til at satse benhårdt på, at de får lært at tale dansk, så de kan følge med allerede fra 1. klasse. Det var også derfor, jeg var inde på det her med, at de skulle gå i børnehaver, så de lærer at være sammen med andre danske børn og ligesom får sproget ind helt fra de er små af.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

Men det er altså specielt indvandrerguppen, det er jeg nødt til at indrømme, som har svært ved at komme ind på arbejdsmarkedet, og derfor er de ikke rigtig kommet med, da vi havde højkonjunkturen i Danmark.

Kort om det med hatecrimes. Er der nogen, der kæmper for at sikre, at hatecrimes bliver slået ned, synliggjort, og at det bliver taget alvorligt, så er det Dansk Folkeparti. Jeg synes, det er fuldstændig vanvittigt, at noget sådant foregår i den her by, og vi skal gøre alt, hvad vi overhovedet kan.

Jeg ved godt, at jeg ofte bliver beskyldt for, at så taler jeg altid om en bestemt indvandrergruppe. Men det er jo ikke nogen hemmelighed, at der i muslimske kredse er store problemer med accept af homoseksuelle. Derfor er vi også nødt til at påvirke igennem skoleundervisning og andet, sådan at vi sikrer, at homoseksuelles rettigheder er fuldt accepteret i det her land. Jeg kan sige i hvert fald, at det er fuldt accepteret i Dansk Folkeparti, og vi vil kæmpe, hvad vi kan.

Om de skal have alle de rettigheder, der er? Det skal de stort set. Men der kan være noget omkring adoption af børn, hvor jeg sådan set synes, at barnet har krav på at have en far og en mor. Men ellers stort set de samme rettigheder, i hvert fald fuldstændig den samme accept hele vejen rundt.

Omkring fixerummet tror jeg, Lars Aslan Rasmussen ved, at Dansk Folkeparti er imod, at man kan fixe sig. Når narkotika er ulovlig, så kan man ikke bruge skatte kroner på at fixe sig.

I forhold til Peter Thiele: Det er jo ikke nogen hemmelighed, at Dansk Folkeparti ønsker at nedlægge lokaludvalgene, og at der faktisk er rigtig, rigtig mange penge at hente på det område. Jeg taler om lønningerne, som er hele hovedkernen. Aktiviteterne, der foregår ude i lokaludvalgene, skal fortsætte.

Det er sådan set også svaret til Lise Thorsen, at den tanke, Dansk Folkeparti har, er jo, at man sådan set bibeholder de midler, der er til aktiviteter. Men hvorfor ikke beslutte dem i Kultur- og Fritidsudvalget? Altså det her med lokalt demokrati er jo en meget god diskussion at have om det, men altså vi er jo alle sammen valgt for forskellige bydele i den her by. Vi er valgt til at varetage det lokale demokrati i København, herunder også den bydel, vi kommer fra.

Jeg mener, at det er fuldt acceptabelt at sige, at vi tilfører en ekstrabevilling til Kultur- og Fritidsudvalget til at sikre lokale aktiviteter rundt om i byen. Det er altså lige så meget demokrati som det, lokaludvalgene sidder og udøver i dag. De er i øvrigt udpeget af os, de mennesker, der sidder derude, og af forskellige organisationer.

Så jeg mener i bund og grund egentlig, at pengene er bedre brugt ved at spare lønningerne væk og så sikre, at man reelt kan lave nogle aktiviteter for dem lokalt, men gør det dog igennem det, vi allerede har, nemlig Kultur- og Fritidsudvalget.

Jeg håber, jeg fik svaret på næsten alle spørgsmålene ... det kan jeg se, jeg ikke gjorde. Det er nemlig om effektiviseringerne, som I begge to spurgte til, det her med intelligente effektiviseringer. Jeg var lidt inde på det i min tale. Altså jeg mener, at kan vi regelforenkle og stole mere på den enkelte medarbejder, så kan vi altså nå langt i administrative besparelser. Vi kontrollerer mange af vores medarbejdere i hoved og røv, også steder, hvor det ikke er nødvendigt. Det er den slags effektiviseringer, jeg taler om.

Jeg mener også, vi kan komme utrolig langt med digitaliseringen, som Dansk Folkeparti sådan set også i min tale kom med forslag til. Jeg ved i hvert fald, at der på beskæftigelsesområdet kan opnås meget store effektiviseringer ved at digitalisere arbejdsgange ...

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Ja, denne svarrunde gik en lille smule over tid. To ting: Direkte tale og uhøvisk tale må ikke fremføres fra talerstolen.

Vi går videre i spørgerækken. Det er Jonas Bjørn Jensen, værsgo.

Jonas Bjørn Jensen (A): Jeg vil lige starte med at præcisere over for Carl Christian Ebbesen i diskussionen om lokaldemokratiet, at vi herinde jo netop ikke er opstillet i bydele, men er opstillet i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet den 1. september 2011**

hele kommunen. Derfor kan der jo godt opstå en situation, hvor dele af byen vil være underrepræsenteret.

Vi kunne jo høre Dansk Folkepartis Carl Christian Ebbesen snakke om en ekstra hånd til de udsatte borgere, herunder også de hjemløse. Der kunne jeg godt tænke mig at høre, om det gælder alle hjemløse her i byen, eller om Dansk Folkeparti bakker regeringen op i, at København ikke må hjælpe udenlandske hjemløse med risiko for, at mennesker dør på gaden.

Lars Aslan Rasmussen (A): Nu håber jeg, jeg citerer rigtigt, hvad Carl Christian siger om hate crimes. Hr. Carl Christian Ebbesen tager afstand fra dem og siger, at det jo ikke er nogen hemmelighed, at det er indvandrere, der står bag.

Det undrer mig bare, hvor hr. Carl Christian Ebbesen ved det fra, fordi vi har jo netop nogle gange bedt regeringen om at lave en statistik på det her, og det har vi jo ikke fået endnu. Så jeg vil bare vide, om det ikke også kunne være en del danskere, der stod bag noget af det.

Så vil jeg bare gerne spørge igen: Hvis man tager det meget alvorligt, det her problem om homoseksuelles rettigheder – det handler jo ikke kun om en mor og en far, det handler også om, at man ikke kan få lov til at blive viet i kirken eller på Rådhuset – hvorfor har Dansk Folkeparti, så vidt jeg ved, stemt imod hver eneste gang, det forslag har været oppe og vende i Folketinget?

Peter Thiele (F): Der var en del af mit spørgsmål, som ordføreren desværre ikke fik svaret på, nemlig om man vil gå ind til forhandlingerne og nikke til samtlige de effektiviseringsforslag, der ligger på bordet nu, altså samtlige de for 250 mio. effektiviseringsforslag, som vi som udvalg og fælles i kommunen har præsteret. Det er jo en vigtig del af den effektiviseringsindsats. De lønninger, som går til sekretærer ude i bydelene, er jo et meget, meget lille beløb i forhold til de her 250 mio. kr.

Altså du siger, at der skal regelforenkles, og at vi skal stole på fagligheden, men jeg synes ikke rigtig, jeg har set de tegn hverken fra Dansk Folkeparti eller regeringen eller fra jer herinde, så hvad er det præcis for nogle regelforenklinger, vi kommer til at høre fra jer til budgetforhandlingerne? Jeg er meget spændt på det og glæder mig til at sætte fagligheden i centrum sammen med jer.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Husk ikke direkte tale. Det skal nok lykkes for os på et tidspunkt at komme efter det.

Vi går videre, og Dansk Folkepartis ordfører vil svare i svarrunden, værsgo.

Carl Christian Ebbesen (O): Jonas Bjørn var inde på, om det her med at give en ekstra hånd til de hjemløse også gælder udenlandske hjemløse. Jeg kan sige meget, meget entydigt, at det gør det ikke. Udgangspunktet for Dansk Folkeparti er lige præcis, at der er udenlandske hjemløse, som kommer og optager mange af herbergspladserne i København, således at der ikke er plads til de danske hjemløse, som opholder sig i København.

Det er jo ikke nogen hemmelighed, at derfor mener Dansk Folkeparti, at de her romaer, der har været, skal udvises. Vi ønsker at føre en meget hård kurs over for udenlandske hjemløse, således at det ikke bliver attraktivt at komme og berige sig. Mange af dem beriger sig jo ved kriminalitet her i vores by, og det er dybt forkasteligt.

Så det er et klokkeklart svar: Nej. Opprioritering skal netop ske til vores københavnske, danske hjemløse og bestemt ikke til de udenlandske.

Til Socialdemokratiets Lars Aslan Rasmussen kan jeg jo kun gentage, at vi alle sammen skal gøre, hvad vi kan for at præge og sprede budskabet om, at det er helt legitimt at være homoseksuel, at hate crimes er noget af det mest forfærdelige, der findes i den her by og det her land. Altså at tænke sig, at man på grund af en fuldstændig acceptabel seksualitet bliver udsat for overgreb.

Og ja, der er højst sandsynligt også danskere, der gør det. Det, jeg gav klart udtryk for, er, at der med hensyn til dem, som er meget troende muslimer, at der i den kultur og i den religion er problemer med at acceptere homoseksualitet. Derfor giver det problemer, også for den gruppe, så vi har også en

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

opgave i moralsk at gå ind og præge her og sige, at de her sortsynede holdninger er altså ikke acceptable i vores frisindede by København. Det håber jeg, at vi ved fælles hjælp kan være med til at lave en indsats i forhold til.

Vielser, adoption og alle de her ting er altså et folketingsanliggende, og jeg står her i dag for at varetage det mandat, jeg er valgt til i Københavns Borgerrepræsentation. Så lad det ligge derovre, og lad os kaste det ind i folketingsvalgkampen i stedet for.

SF's Peter Thiele spørger, om vi vil nikke til de effektiviseringer på de 250 mio. kr., der ligger. Det vil vi som udgangspunkt, fordi det er meget, meget sundt, at vi hele tiden foretager en vurdering af, hvor man kan gøre noget bedre i Københavns Kommune. Vi skal også tilvejebringe penge, altså når servicemåltallet ikke er stort, når vi har nulvækst i kommunerne, så er vi også nødt til at gå ind og se, om der er noget, vi kan skære væk for at kunne opprioritere noget andet.

Så som udgangspunkt ja. Dansk Folkeparti er konstruktivt i forhold til at nikke til de 250 mio. kr. Jeg er kommet med andre ting, der kunne bringes i spil i stedet for. Det kan også være, det er en pulje, der bliver endnu større. Men samlet set handler det jo om, at Dansk Folkeparti kan gå ud med en budgetaftale i hånden og føle, at vi har fået noget, der bidrager i forhold til vores politik og vores holdninger i den budgetaftale.

Der spørges til det her med, hvor man ellers kan finde de her regelforenklinger, hvad det er for nogle ting, Dansk Folkeparti vil komme med. Det, jeg nævnte i min budgettale, var, at vi sådan set ønskede at bidrage til en plan, der kan nedbringe Københavns overforbrug af administration. Jeg tror, at det for øjeblikket ligger på omkring 300 mio. kr., som er direkte sådan synlige og springer i øjnene, hvor man kan se, at Københavns Kommune har en overadministration i forhold til 6-by-samarbejdet. Det er stadig rigtig, rigtig mange penge, men der er ikke tvivl om, at de er der, og at den overadministration er der.

Det, jeg bare her skærer ud i pap, er, at det ikke er acceptabelt. Altså hvis andre kommuner kan drive deres service for 300 mio. kr. mindre, så kan vi altså lære af de kommuner, og så må vi gøre det. Jeg og Dansk Folkeparti har viljen til at gå ind og gøre det, for hvis andre kan, så kan vi også lære det.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så er vi nede på, at der er små 2 minutter tilbage, hvis vi giver Lise Thorsen ordet for et spørgsmål, og så kan ordføreren svare på 1 minut.

Lise Thorsen (A): Jeg vil gerne i forlængelse af vores diskussion før vide, hvad Dansk Folkeparti vil gøre for at sikre det lokale demokrati. Carl Christian Ebbesen sagde, at vi er valgt af forskellige dele af byen, og man må formode, at vi tager os af dem. Så er mit helt simple spørgsmål: Hvad gør vi så i de bydele, der ikke har en borgerrepræsentant valgt?

Og så en hurtig opfølgning på diskussionen om regelforenkling. Jeg vil gerne vide, hvad Carl Christian Ebbesens parti har gjort for at sikre den udfordringsret, som vi har i forhold til Christiansborg. Jeg behøver ikke at minde ham om, at hans parti har været støtteparti til den siddende regering gennem 10 år. I den 10-årige periode har vi fået minimalt igennem af de ønsker, vi har i forhold til udfordringsretten, altså hvor vi i kommunen beder om at få lov til at overtage nogle af de ting, som staten eller andre styrelser gør for os. Det kunne gøre det meget, meget nemmere, men det er vi ikke kommet igennem med. Hvis Carl Christian Ebbesen er så forhuppet på regelforenkling, så vil jeg gerne vide, hvad han har gjort.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så giver vi ordføreren tid til at svare 1 minut, så er tiden brugt.

Carl Christian Ebbesen (O): Lise Thorsen spørger, hvad vi vil gøre for det lokale demokrati. Der er jeg bare nødt til at sige, at med den kommunestruktur, vi har i det her land, er vi det lokale demokrati. Landsdemokratiet sidder ovre på Christiansborg, men for københavnere er vi det lokale de-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

mokrati. Vi har en forpligtelse til at gå ud og være blandt borgerne, gå ud og besøge bydelene, engagere os som lokalpolitikere. Det er vores ansvar, og det er det, Dansk Folkeparti mener er vejen frem.

I forhold til udfordringsretten er jeg ikke enig. Altså vi kunne have søgt om at blive frikommune, det har Dansk Folkeparti været med til at bidrage til, og så kunne vi have gjort fuldstændig, som vi selv ville, stort set i hovedtræk, netop fordi hverken regeringen eller Dansk Folkeparti på Christiansborg havde noget ønske om, at man skal forhindre kommunerne i at gøre de ting, som de nu engang vil gøre.

Hovedparten af alle de forslag om udfordringer, der er blevet sendt ind, er blevet vedtaget på Christiansborg. Jeg tror, det eneste, vi tog ud, var ældrerådene, som vi krævede stadig skulle være i kommunen. Men ellers er hovedparten af de forslag, der er blevet sendt ind, også blevet imødekommet.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Tak for indlæg og til ordføreren for svar. Så går vi videre til næste ordfører, som er budgetordføreren for Det Konservative Folkeparti, Mogens Lønborg, værsgo.

Mogens Lønborg (C): Igen i år kan vi konstatere, at det set under et går rigtig, rigtig godt for københavnere, borgerne og virksomhederne. Skatteudskrivningsgrundlaget er jo fremragende, og det kan altså også betyde, at vi så kan få finansieret de kommunale udgifter.

Nu ved jeg selvfølgelig godt, at ét er, at man ser tingene sådan bredt under ét, der er selvfølgelig københavnere, og det skal vi ikke glemme netop i den her sammenhæng, som ikke har det så godt, de, der har mistet jobbet, psykisk syge, handicappede. Og som altid, når vi går i gang med budgetforhandlingerne, så peger vi Konservative på, hvor vigtigt det er, at de svageste grupper i denne by bliver tilgodeset, og det vil også være et udgangspunkt for os denne gang.

Tilbage til det med, at det generelt går godt, så må vi jo samtidig konstatere, at væksten i hovedstadsregionen ikke er så god, som den burde være. Vi halter f.eks. langt bag efter Stockholm, og det er jo en by, som vi ofte sammenligner os med, og som vi jo ikke bare sammenligner os med, men som vi faktisk også konkurrerer med.

Der er derfor brug for, at vi her på Rådhuset får formuleret en offensiv erhvervs politik, der sikrer bedre rammer for vores erhvervsliv, som skal drive væksten i København, og som skal være lokomotiv for væksten i resten af Danmark.

Nu er ordet vækst jo kommet meget på manges dagsorden og på manges læber. Jeg synes, det måske kan være meget nyttigt lige at understrege, at når vi siger væksten, så siger vi væksten i den private sektor. Man har nogle gange en fornemmelse af, når man hører nogle partier fra den venstre side af det politiske spektrum, at med vækst ligger det sådan lidt underliggende, at det er vækst i den offentlige sektor. Der bliver vi altså nødt til at gøre det ganske klart, at det kan vi jo ikke leve af på sigt. Det er væksten i den private sektor, som skal øges, og den skal også øges markant.

Vi er i øvrigt i Det Konservative Folkeparti meget enige med overborgmesteren, med Socialdemokratiet om de ambitiøse mål, der er for væksten i vores region.

Det er også selvsagt klart, at vi ikke fra det her hus kan diktere en vækst. Det er nu engang de private virksomheder, der skal agere på markedet, omstille sig, være parate til at se nye muligheder, være innovative osv. Men vi kan jo altså indirekte gennem de muligheder, vi har som bystyre, være med til at skabe gunstige vilkår for erhvervslivet.

Vi kender jo alle sammen, alle her i salen kender den sammenhæng, der er, at når det går godt for erhvervslivet, så går det også godt for beskæftigelsen, og så går det også godt for kommunens finanser, og så har vi jo mulighed for at finansiere de mange velfærdsydelser, som vi som kommune leverer, ja, og sågar er vi også i stand til at påtage os nogle nye udfordringer.

Så den erkendelse kan jo ikke andet end føre til, at vi alle sammen nødvendigvis må være erhvervsvenlige. Det kan undre en nogle gange, at den erkendelse ligesom stopper der, og så tager man ikke konsekvensen, som jo er helt åbenlys og logisk, nemlig at så må vi forkæle erhvervslivet, for så

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

får vi en god kædereaktion, som gør, at vi også kan få løftet mange af de opgaver, som vi jo egentlig gerne vil her i salen, og som vi jo også er forpligtet til.

Den task force, som for nylig fremlagde sine overvejelser om den økonomiske vækst i hovedstadsregionen, har fremsat en række spændende forslag. Vi Konservative vi ser jo altså frem til, at de anbefalinger får en stor plads i de kommende budgetforhandlinger.

Jeg vil egentlig også godt benytte lejligheden til at kvittere over for overborgmesteren for, at der er taget det her initiativ. Der er ingen tvivl om, at i København, i det her hus, har vi i mange år savnet en offensiv erhvervs politik, hvor man virkelig aktivt har forholdt sig til den årsagskæde, jeg lige var inde på, og hvor vigtigt det er, at erhvervslivet er i vækst, har gunstige vilkår. Og at man så har inddraget nogle kyndige folk, der repræsenterer erhvervslivet, for at kunne komme med nogle anbefalinger, kan vi kun hilse meget, meget velkommen.

Det er vigtigt, at vi gør, hvad vi kan for at stimulere væksten og erhvervsudviklingen, og vi er selvsagt, det tror jeg, alle ved her, bestemt ikke tøvende over for at lempe på grundskylden for erhvervslivet for derigennem at fremme en gunstig erhvervsudvikling. Vi synes faktisk, at det er et rigtig, rigtig godt forslag, task forcen er kommet med.

Der er jo en lang række andre fornuftige anbefalinger, eksempelvis om, at der skal sikres tilstrækkeligt med parkeringspladser, ligesom man også peger på nødvendigheden af at skabe flere internationale skolepladser og i øvrigt anbefaler, at der eksamineres på engelsk i folkeskolen. Alt sammen noget, som er med til at stimulere tilgangen af arbejdskraft, højtuddannet arbejdskraft fra udlandet. Vi ved, undersøgelser viser jo gang på gang, at de virksomheder, som har ansat udenlandsk arbejdskraft, faktisk er de virksomheder, som klarer sig bedst.

Så vi skal være en åben by, og det vil vi gerne være med til at bakke op om. Det er klart nogle anbefalinger, vi kan læse i den her rapport.

Så er vi også glade for, at der bliver peget på nødvendigheden af, at der etableres en havnetunnel. Det tror jeg også, alle er klar over har været et stort konservativt ønske i mange, mange år, og vi noterer med stor tilfredshed, at det er task forcen også enig med os i.

Men så er det jo også interessant at notere sig, hvad der ikke står i rapporten. Nu har jeg læst den ret grundigt, og der står altså ikke noget om, at man vil anbefale at opføre en mur omkring København, jeg kan ikke finde det. Det er ikke lige faldet task forcen ind, at det, der fremmer vækst i København, er at opføre en mur, hvor man jo altså for at kunne passere muren skal betale et eller andet beløb.

Vi kan ikke af dem, der gerne vil have den mur, rigtig få at vide, hvor meget det bliver. Men der er da ingen tvivl om, at for dem, der er nødt til at passere den mur flere gange om dagen, ja, der bliver det en klækkelig udskrivning. Det er jo helt åbenlyst, at det vender den tunge ende nedad. De, der ikke har økonomiske sorger, har heller ikke problemer med at køre igennem muren, men de, hvor økonomien klemmer, vil få vanskeligheder med at få deres hverdag til at hænge sammen.

Kommunens økonomi er jo også som et spejl af københavnernes økonomi god. Jeg synes sådan set, nu hvor overborgmesteren var inde på, at vi skulle rette en tak til vores forgængere, at det er meget rimeligt at takke københavnernes, de københavnske virksomheder for, at de lægger så mange penge i kassen, at de udviser flid, gør en indsats. Det synes jeg, vi skal belønne og sige tak for, at der er så mange, der bidrager til det her fællesskab, den fælles kommunekasse. Vi har faktisk rigtig mange penge at gøre godt med, når vi sammenligner os med de 97 øvrige kommuner i Danmark.

Og så skal man i øvrigt lige huske på en ting: Vi ved jo strengt taget ikke i talende stund, hvor mange penge vi har næste år. Det er jo sådan set noget, vi selv bestemmer. Det er jo ikke nogen naturlø, at skatteprocenten skal være 23,8. Vi ved godt, at i budgetforslaget er den sådan rent teknisk – jeg understreger: rent teknisk – lagt ind med 23,8. Men den kan jo ændres som følge af de beslutninger, som vi træffer på udgiftssiden.

Det er jo sådan, at den statslige regulering af kommunernes økonomi giver et loft, faktisk er der nulvækst på serviceområdet. Hvis vi holder en uændret skatteprocent, og vi lige fremskriver årene

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

frem, så akkumulerer vi altså betydelige beløb, og det bliver vi nødt til at forholde os til, også partierne til venstre i salen. Er der ingen vilje til at se på, om den procent, hvormed vi udskriver skatten, skal fastholdes, uanset hvor mange penge vi kommer til at få ind i kassen, hvor meget den kasse bugner? Vi har i dag nogle anlægsbudgetter og har haft i de senere år, som er så store, at vi faktisk ikke kan nå at bruge alle pengene.

Om pengene vil vi også godt sige, at vi er meget, meget parate til at få nedbragt den vedligeholdelsesgæld, vi har. Det er et meget stort ønske hos os. Sammen med Det Radikale Venstre er vi interesserede i at få indlagt i budgettet en mekanisme, sådan at vi automatisk sætter penge af til vedligeholdelse. Det burde jo ikke være et politisk emne, et ideologisk emne, at når vi opfører en bygning, så skal den vedligeholdes. Så lad os finde en mekanisme, der gør, at hele diskussionen om vedligeholdelse bliver taget ud af den politiske debat. Når vi når enden af tunnelen, og vi har vores bygninger vedligeholdt, så synes jeg, vi fremadrettet skulle give hinanden håndslag på aldrig mere en vedligeholdelsesgæld.

Vi er også sammen med Det Radikale Venstre interesserede i den økonomiske ansvarlighed, der betyder, at vores pengegæld skal vi også være meget opmærksomme på. Der er lagt et beløb ind til afdrag i budgettet, og skulle det vise sig, at vi ikke kan bruge alle pengene på anlæg, ja, så er vi til at snakke med med hensyn til at øge afdraget på pengegælden...

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Det er jeg til gengæld ikke i forhold til taletiden.

Mogens Lønborg (C): Jeg skal nok runde af, jeg er ved at være færdig, med bare at sige, at når det gælder alle de konkrete ting, så er vi selvfølgelig interesserede i at fortsætte med at få sundhedshusene etableret, vi er interesserede i at få flere parkeringspladser, vi er interesserede i at få mere faglighed i skolen og differentieret undervisning. Men det vil De Konservatives udmærkede ordførere komme nærmere ind på på mandag.

Så vil jeg bare sige til allersidst, at vi går, som vi plejer at gøre det, til budgetforhandlingerne med en konstruktiv indstilling, vi ønsker at være med til at præge tingene her i salen og i Københavns by. Så derfor så håber vi på, at vi får et rigtig godt resultat af budgetforhandlingerne.

Tak for ordet.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Ordføreren bliver stående på talerstolen, og så går vi i gang med spørgerunden. Den første, der har tegnet sig, er Jonas Bjørn Jensen, værsgo.

Jonas Bjørn Jensen (A): Tak for den åbne afslutning fra De Konservatives budgetordfører.

Jeg undrede mig lidt over, at Mogens Lønborg i sin tale indleder med at sige, at Stockholm har en meget god vækst og en vækst, der er bedre end den i København, for så senere i sin tale at harcelere over det socialdemokratiske og SF's forslag om at lade dem, der fylder mest, og dem, der forurener mest, være med til at betale lidt mere for, at dem, der kører i kollektiv transport, får lidt bedre forhold.

Jeg kunne bare tænke mig at stille spørgsmålet: Er Mogens Lønborg klar over, at man i Stockholm har indført en betalingsring, uden at det har skadet væksten?

Sisse Marie Welling (F): Nu hørte vi rigtig meget om vækst, og jeg tror ikke, det kommer som nogen overraskelse, at det er en konservativ mærkesag. Vi andre er jo også enige om, at væksten gavner alle københavnere.

Jeg vil til gengæld gerne høre, om du vil uddybe nogle af de andre områder, som du ikke fik så meget tid til at uddybe. Jeg ved, at du har et bankende hjerte for de socialt udsatte, så jeg vil gerne høre, hvad de konservative visioner er på det område.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Vi husker, at den direkte tale går ikke.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet den 1. september 2011**

Jens Kjær Christensen (Ø): Tak til Mogens Lønborg. Det er jo økonomisk klarhed som sædvanlig. Jeg har dog lige et par spørgsmål.

Mogens Lønborg siger, at når det går godt i det private erhverv, jamen så er der masser af beskæftigelse. Så har jeg bare et lille ugentligt spørgsmål. Det går glimrende i min bank, Nordea, men hvorfor skal de så fyre så mange mennesker? Ja, men spørgsmålet antyder jo, at de økonomiske mekanismer er noget mere komplicerede, end Mogens Lønborg antager.

Så til det andet, task forcen og dens anbefalinger. Til det er der kun at sige, at der er så at sige ikke et af disse forslag, som er nyt, det er gammel vin på gamle flasker, grundlæggende borgerlig tænkning, vil jeg gøre opmærksom på. Derfor kan jeg selvfølgelig godt se, at Mogens Lønborg tilslutter sig det, men er lidt mere betænkelig ved, at overborgmesteren ligesom lagde op til, at man godt kunne snakke om det.

Til sidst det her med skatten, 23,8. Er det sådan, at det er det væsentligste krav, Det Konservative Folkeparti går til budgetforhandling på, at skatten skal ned, og vil man dermed ikke bare forfølge den linje, som man har gjort i Folketinget fra konservativ side, og som har medført, også den del af forretningen med skattelettelser osv., at man har en økonomisk lidt presset situation i øjeblikket?

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så giver jeg ordet for svar til ordføreren.

Mogens Lønborg (C): Jeg vil starte med at svare på spørgsmålene om Stockholm og betalingsringen.

Jo, jeg ved sandelig godt, at man i Stockholm har en betalingsring. Jeg har selv en datter, der bor deroppe, så jeg har haft særlig indsigt i de forhold. Det er også rigtigt, at Stockholm har en stor vækst. I mit indlæg om betalingsringen og muren var mit hovedpoint sådan set ikke, at det var en væksthæmmer. Jeg bemærkede bare, at det ikke var en af anbefalingerne fra den her task force. Og så var mit hovedpoint i øvrigt, at det vender den tunge ende nedad, og derfor kan det undre lidt, at Socialdemokratiet og SF er så optaget af at indføre brugerbetaling på vores veje, når man i øvrigt ikke ønsker at have brugerbetaling på andre områder.

Der er ingen tvivl om, at dem, for hvem det kommer til at være et problem, og som forventeligt vil sætte bilen og møve sig igennem på anden vis, ikke er de velhavende, de fortsætter deres adfærd fuldstændig. De synes endda, det er skønt, hvis der er lidt mere plads på vejene. Det er de dårligst stillede, og de bliver rigtig hårdt ramt. Jeg synes også, I skal gå ud og sige til jeres vælgere, at det kommer altså til at koste for alvor, hvis man får en S-SF-ledet regering i det her land.

Så spurgte Sisse Welling om de udsatte. Nu får vi debatten på mandag, men jeg kan da bare sådan i kort form sige, jeg tror egentlig også, jeg sagde det, at der er ingen tvivl om, at de psykisk syge og de handicappede vil vi have meget, meget fokus på. Vi synes, det har jeg også sagt i udvalget, at det, at man skal vente så lang tid på at få en bolig oven i, at man har en psykisk lidelse, at man har et handicap, bare ikke er rimeligt. I en by, i en kommune, hvor vi har så mange penge, så vi faktisk ikke rigtig kan nå at bruge dem alle sammen, synes vi ikke, det er i orden, at de dårligst stillede ikke har ordentlige boligforhold.

Med hensyn til Jens Kjær Christensen så vil jeg bare sige, at det er jo den dynamik, uden at jeg skal komme med et nationaløkonomisk foredrag til dig, det kunne jeg sådan set godt have lyst til at komme med over for Enhedslistens folk, det kunne være hyggeligt. Men jeg vil sige, at det er klart, at den dynamik, der ligger i, at man effektiviserer, og det gør bankerne jo også, skaffer sig af med folk, det er jo for, at de mennesker så kan komme over i nogle andre job. Det er jo hele den dynamik, der er i vores markedsøkonomi, vores kapitalistiske økonomi, Jens Kjær Christensen, som gør, at der er den sammenhæng, som jeg var inde på før.

Så blev der spurgt med hensyn til task forcen, om det er nye forslag eller ikke nye forslag. Altså jeg er sådan set lidt ligeglad. Hvis det er rigtigt, som Jens Kjær Christensen siger, det tror jeg sådan set

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet den 1. september 2011**

nok, det er, at det er sådan set noget, vi har hørt før, så synes jeg i og for sig bare, der kun er et at sige, at så handler det godt nok om at se at få dem gennemført, og det burde vi måske have gjort noget før.

Så vil jeg sige med hensyn til skatten: Nej, det er ikke et ufravigeligt krav. Vi rejser bare det spørgsmål, der hedder, hvornår man skal stoppe med så at sige at fylde kommunekassen op, fordi vi kan ikke bruge dem på driften, på servicen, og det vil sige, at vores anlægsrammer vokser og vokser og vokser. Der må da komme et eller andet tidspunkt, hvor selv venstrefløjens synes, at nu må vi sænke den procent for ikke at blive ved med at hive penge op af borgernes lommer.

Lise Thorsen (A): Jeg har først en kort bemærkning, nemlig at Mogens Lønborg er meget optaget af, hvorvidt vi vil skade københavnernes ved at indføre en betalingsring, som vender den tunge ende nedad. Jeg vil bare gøre opmærksom på, at det kun er en fjerdedel af københavnernes, der har bil; de øvrige bruger faktisk kollektive transportmidler, og det er dem, vi vil hjælpe ved at gøre disse billigere.

Men nu til mit spørgsmål. Mogens Lønborg siger, at han forholder sig ikke til, hvad der hæmmer væksten og slet ikke i forhold til betalingsringen. Så vil jeg godt spørge Mogens Lønborg, hvornår han har tænkt sig at forholde sig til det, som hæmmer væksten i den her region, for ifølge Dansk Industri er det tusindvis af timer, folk bruger i kø på vejene hver evig eneste dag, væksthæmmer nr. 1. Så mit spørgsmål er altså: Hvornår vil De Konservative forholde sig til det og give både borgere og erhvervsfolk et svar på, hvad de vil gøre for at fremme væksten?

Lars Weiss (A): Jeg forstod på den konservative budgetordfører, at han er imod en betalingsring, og at han er imod betaling for at færdes på offentlige veje. Samtidig vil den konservative ordfører meget gerne have en havnetunnel. I den forbindelse vil jeg så gerne høre, hvordan forestiller han sig, den bliver finansieret, og hvordan forestiller den konservative budgetordfører sig så, at den skal finansieres, da jeg ikke regner med, at Mogens Lønborg mener, at det kommunale budget alene kan bære den udgift.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Ordføreren har ordet for at besvare de to spørgsmål.

Mogens Lønborg (C): Ja tak for gode, konkrete spørgsmål.

Med hensyn til køerne: Nej, dem vil vi sandelig gerne have væk. I øvrigt tror jeg, vi er enige med Lise Thorsens parti om, at vi skal have bygget nogle bedre alternativer ud. Det giver sig selv, at hvis man har en havnetunnel, det er også det spørgsmål, Lars Weiss kommer ind på, jamen så behøver man jo ikke at skabe trængsel inde i midtbyen. Hvis man skal fra den nordlige del af byen og ud f.eks. på Amager, så kører man i en havnetunnel. Det er jo en væsentlig del af det at lempe trængslen. Vi skal have mere metro, vi skal have bedre kollektiv trafik i det hele taget med togdrift. Det er det, der er afgørende for, at vi kan få trængslen i København bragt ned.

Så med hensyn til havnetunnel: Det er en helt anden sag end en betalingsring, fordi her er vi interesserede i for alvor at nå det samme mål som betalingsringen. Forskellen er, at her oplever man at få en fordel, her oplever man, at der er et tilbud, nemlig noget, der er nemmere, end det var før, modsat betalingsringen. For en havnetunnel, selv med en, lad os sige tyvekrone, man smider i eller på en chip eller sådan noget, så vil rigtig mange tage den, det viser nogle undersøgelser. Så derfor er vi ikke bekymrede for at have en beskedent brugerbetaling til at finansiere havnetunnelen.

Så vil jeg da i øvrigt sige, det tror jeg, vi alle sammen her er enige om, at det jo er en statsopgave, og derfor er det vigtigt, at vi alle her tager fat i vores kolleger ovre på Christiansborg og fortæller dem, at den jysk-fynske mafia ikke længere skal dominere, vi skal have nogle motorvejsbyggerier her i vores hovedstad, det er her, trængslen er.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så siger vi tak til den konservative ordfører og går videre i ordførerrækkefølgen, og det er Liberal Alliance, og det er Lars Berg Dueholm, der er budgetordfører, værsgo.

Lars Berg Dueholm (I): Tak for det. På forhånd vil jeg gerne undskylde, jeg har taget sådan en moderne iPad med til at bruge som teleprompter. Hvis den nu går i stykker, så har jeg altså en analog udgave med også, men vi prøver.

Så står vi her igen. Det er budgettet i København, vi skal tale om, det er lange nætter, det er benhård prioritering, og i år bliver ingen undtagelse, nok snarere tværtimod. For i år kan vi oven i hatten lægge en finanskriser, som kun gør det sværere at få enderne til at nå sammen, og som kun gør udfordringerne større. Og lad det være sagt med det samme: Vi fra Liberal Alliance er klar til at tage udfordringen op, vi er klar til at tage de nødvendige beslutninger, og vi er også klar til at være med i et budgetforlig.

Men midt i al elendigheden er der faktisk også en mulighed. Det er en mulighed for, at vi her på Rådhuset tager en helt grundlæggende, helt nødvendig, ja for mit vedkommende længe savnet diskussion af, hvordan vi prioriterer bedst i København. Og det skal selvfølgelig ikke være nogen hemmelighed, at i Liberal Alliance ønsker vi at prioritere vækst, vi ønsker at prioritere lavere skat, og vi ønsker at prioritere færre regler. Vækst til København, lavere skat og færre regler for københavnere, som vil selv, der hvor vi som kommune ikke slår til.

Og nej, det er ikke kun, fordi jeg har en trang til at forelæse over klassiske liberale dyder. Det kan der nu ellers godt være grund til, når man ser på tilhørerskaren. Men vækst, lavere skat og bedre plads til det private initiativ er faktisk mere nødvendigt end nogen sinde.

Og første mærkesag er som sagt vækst. Og hvorfor så det? Jo, fordi velstand og velfærd kommer jo ikke af ingenting, det kommer kun af vækst og af, at København kan matche omverdenen på vækst. Og det kan vi ikke i dag. OECD har påvist, at vi halser håbløst efter, når det kommer til vækst. Faktisk er det kun Japan ud af alle OECD-lande, som i de kommende år vil have en lavere vækst end Danmark.

Alvoren af denne lave vækst kan man ikke overdrive, for manglende vækst har betydning for hele Danmark. 100 job i København giver 20 ekstra job i resten af landet. Derfor har det netop konsekvenser for alle danskere, når vi sækker bagud her i København, når vi her i Borgerrepræsentationen ikke gør vores arbejde ordentligt.

Prognosen for fremtiden er dyster. Væksten i Danmark forventes altså kun at blive omkring 1 pct. frem mod 2025. Det betyder dybest set, at vi bliver fattigere og velfærden mindre, hvis der ikke gøres noget nu. Hvis vi ikke gør noget nu, bliver der i årene fremover ikke råd til de kommunale kerneydelser.

Det kniber allerede voldsomt med kerneydelserne. Der bliver slet ikke råd til det spild af skatte kroner på projekter, som et flertal herinde er gode til at smide penge efter. Man kan nævne brintbils-puljen, man kan nævne cykelchippene, man kan nævne mad- og ungdomshuse, ja, rækken af sådanne kæledæggeprojekter er i virkeligheden endeløs. Der skal altså mere til.

Det er sådan set meget fint med priser til København i livsstilsmagasiner, billeder af cykler på CNN, men der skal mere til. Derfor er det nødvendigt, at vi for en gangs skyld prioriterer væksten, at vi gør det nemmere at drive virksomhed i København og gør det nemmere for københavnere selv at tage initiativ. Det er en forudsætning for fremover at have råd til alt muligt andet.

Derfor blev jeg også glad, da overborgmesteren tidligere på året nedsatte Copenhagen Business Task Force, som skulle se på, hvordan hovedstaden kan sætte gang i væksten. Jeg skal være den første til at anerkende dette rigtig gode initiativ og også til at anerkende de rigtig gode forslag, som task force er kommet op med. Lad mig blot nævne tre af disse forslag:

For det første, at der etableres en Copenhagen Business Service, altså én indgang for alle virksomhederne. For det andet, at væksten skal gøres hurtigere ved at skærpe udbuds- og beslutningspro-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

cesserne, og at man på centrale anlægsprojekter ligefrem kunne finde på at arbejde i døgndrift. Og for det tredje og ikke mindst selvfølgelig, at København sætter selskabsbeskatningen ned.

Vi fra Liberal Alliance vil under de kommende ugers budgetforhandlinger holde overborgmesteren fast på, at disse gode forslag skal gøres til virkelighed. Det har højeste prioritet for Liberal Alliance, og det håber jeg også, at det har for et flertal herinde. Det bør det have, fordi der som sagt er rigtig meget på spil, hvis vi blot lader det blive ved slesk tale om billig portvin, som man siger. Vi har en ambition fra Liberal Alliances side om, at København om 5 år skal være Danmarks mest erhvervsvenlige kommune. Det er det, vi kalder sund fornuft.

Det næste område, vi prioriterer i Liberal Alliance, er skat. Og ligesom virksomhedsbeskatningen er kilde til at kvæle vækst, velstand og initiativ, så er personskatten det altså også. 10 års, og jeg fristes til at sige såkaldt borgerlig-liberal regering, til trods, så har vi i dag verdens højeste samlede skatte tryk. Men hvad Venstre og Konservative ikke kan på landsplan, det har vi faktisk muligheden for at gøre noget ved her i København. Liberal Alliance har tidligere på året fremlagt en fuldt finansieret skatteplan for København. Den indebærer, at man over 5 år giver skattelettelser på i alt 1,1 procentpoint, så vi kommer ned på 22,7 pct., og det vil være Danmarks billigste skattekommune.

For at nå frem til det, så skal København blot være lige så effektiv som en gennemsnitskommune i resten af landet. For hvorfor skal vi her i byen eksempelvis bruge i gennemsnit næsten 5.000 kr. på administration pr. indbygger, når det i de kommuner, som vi normalt sammenligner os med, ligger 1.000 kr. lavere? Hvorfor skal københavnerne flås i skat, når samme kommunale service fås billigere andre steder? Nej vel. Vi har tillid til, at byens indbyggere faktisk godt kan administrere deres penge selv. Det behøver vi ikke at gøre her fra Rådhuspladsen, og guderne skal vide, at vi i virkeligheden ikke er specielt gode til det.

Derfor vil vi også i årets budgetforhandlinger stille forslag om, at kommuneskatten sænkes, finansieret gennem en administrationseffektivisering. Vi har som ambition fra Liberal Alliances side, at København om 5 år skal være Danmarks billigste skattekommune, og det er igen det, vi kalder sund fornuft.

Det sidste punkt, jeg vil tale om, er færre regler.

De kommende ugers budgetforhandlinger kommer, som jeg var inde på indledningsvis, til at stå i krisens tegn. Men det giver os som sagt også en mulighed for at få styr på vores prioriteter, for hvad skal Københavns Kommune gøre, og hvad skal Københavns Kommune ikke gøre, for vi kan ikke det hele.

Det ser vi desværre også nu på kommunens kerneydelser. Her tænker jeg selvfølgelig først og fremmest på børneområdet, hvor man i det fortsatte arbejde med at rydde op efter tidligere Enhedsliste- og SF-borgmestres økonomiske kaos i den grad er tvunget til at skære i både kvantitet og kvalitet.

Jeg forstår godt de forældre, som er skræmt ved udsigten til en storskole på Amager, eller som er skræmt af de storbørnehaver, der gemmer sig under det uskyldige ord klyngeledelse. Vi kan kalde det, hvad vi vil, men det er bare endnu et tegn på, at vi har spillet fallit på børnepasningsområdet. Først de fortsat alenlange ventelister og nu kæmpe børnehaver. Lige nu er der godt nok langt til garantien om børnepasning et kvarters cykling fra hjemmet. Så jeg forstår godt de forældre.

Glædeligt, set fra min stol, er det selvfølgelig, at det får forældrene til at tage sagen i egen hånd og oprette private institutioner, eller snarere: Det får forældrene til at ønske at tage sagen i egen hånd og oprette private institutioner. Der er en masse regler på området, som ikke nødvendigvis skal være der. Der er en masse regler, som gør det vanskeligt, som lægger hindringer i vejen, når forældre, private arbejdspladser eller virksomheder i det hele taget ønsker at oprette private institutioner.

Der vil vi gerne fra Liberal Alliance satse på, at det private initiativ får det nemmere i København. Det er sådan set fair nok, at man af ideologiske grunde ønsker at stikke en kæp i hjulet for folk, som formaster sig til at ville selv. Jeg er dybt uenig, men jeg anerkender, at der er nogle, der mener, at man når længere med tvang end med frihed. Men her drejer det sig altså om, at vi som kommune ikke

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet den 1. september 2011**

er gode nok, vi har ikke leveret pladserne, og så må vi altså lade københavnernes få bedre rammer for at forsøge selv. De kan, i parentes bemærket, dårligt gøre det værre end kommunen.

Derfor er der altså behov for, at vi med tættekam ser på alle de regler, krav og forhindringer, vi stiller op over for borgere, som vil selv, om det så er i forhold til vuggestuer, børnehaver, skoler eller plejehjem. Liberal Alliance har som ambition, at der i indeværende valgperiode oprettes mindst 500 pladser i private børnehaver og vuggestuer. Det er selvfølgelig ikke noget, vi kan gøre, for det er jo private, men vi kan skabe rammerne for det. Det er også det, vi kalder sund fornuft.

Vækst, lavere skat og færre regler, det er altså omdrejningspunktet for Liberal Alliances arbejde de kommende uger. Vi går til forhandlingsbordet med et åbent sind, vi er indstillet på at søge indflydelse, uanset på hvilken side af bordet det er muligt. Vi er klar til at træffe svære beslutninger, men vi er også klar til at foretage den nødvendige prioritering, og det håber jeg dybest set, at alle er. Det har København og københavnernes brug for, og det er vores fælles ansvar.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så går vi i gang med spørgerunden, og den første spørger er Lars Weiss, værsgo.

Lars Weiss (A): Jeg var glad for at høre hr. Lars Dueholms kommentarer om overadministrationen i København og en hurtigere eksekvering af de kommunale beslutninger i byen. I den forbindelse vil jeg så høre, om det kan betragtes som Liberal Alliance på Københavns Rådhus' tilsagn om, at en styreform er aktuel, og om man fra Rådhuset vil bringe den videre ind til de partikolleger, man muligvis vil have på Christiansborg efter den 15.

Kasper Johansen (B): Jeg takker for de store visioner på Københavns Kommunes vegne. Det er altid rart som skatteyder at vide, at der er nogle, der vil en det godt.

Men vi er jo også en kommune, og det, som jeg godt kunne blive bekymret over i ordførerens visioner, er, om ønsket om at have lavere skat og nærmest afvikle nogle ting kommer i karambolage med det, vi i hvert fald fra radikal side mener er nogle kommunale kerneydelser. Kan ordføreren pege på, om der simpelt hen er nogle ting, vi gør i kommunen i dag, som man så simpelt hen bare ikke mener skal gøres. Jeg mener, at det at skaffe flere private dagpasningspladser i længden vil kunne være en trussel mod den kommunale kerneydelse som sådan.

Tak.

Lise Thorsen (A): Jeg kan forstå, at omdrejningspunktet for Liberal Alliances visioner er nedsat skat, enhver form for skat, selskabsskat, kommuneskat, personskat. Det løser åbenbart enhver form for problemer i denne her kommune, eller hvad.

Jeg savner et svar fra Liberal Alliances budgetordfører på, hvad han og hans parti egentlig har af visioner. Der er jo noget, der skal prioriteres op, og der er noget, der skal væk, det er ikke gjort med at nedsætte skatter. Jeg vil godt høre lidt mere konkret. Budgetordføreren taler lidt om nogle private børnehavpladser, men jeg vil godt gøre Lars Berg Dueholm opmærksom på, at denne kommune består af rigtig meget mere end privat børnepasning. Så lad os få lidt flere konkrete visioner.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så laver vi en svarrunde. Værsgo, Lars Berg Dueholm.

Lars Berg Dueholm (I): Tak for det.

I forhold til styreformsreformen vil jeg være så ærlig at sige noget så usædvanligt som politiker, at jeg er i tvivl. Jeg synes ikke, at de ting, der er kommet frem som alternativer, har været specielt brugbare. Så jeg er mulig at overbevise om både det ene og det andet, vil jeg sige. Men alternativerne, som er fremlagt, sikrer efter min opfattelse ikke mindretalspartierne tilstrækkeligt gode arbejdsbetingelser. Sådan ser jeg det. Men det kan være, man kan finde på noget. Lige nu ser jeg den nuværende

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

styreform som den bedste af de foreslåede. Men der kan givetvis findes på noget, som er endnu bedre, så lad os se på det.

I forhold til lavere skat bliver jeg spurgt om fra De Radikales side, hvilke aktiviteter der skal afvikles. Selv om man sådan set godt kunne have sådan et ultraliberalistisk samfund med i bagagen, så er det sådan set ikke det, vi går ind til budgetforhandlinger med et ønske om.

Det, som vores skatteplan alene indeholder, er to finansieringselementer. Det er dels, hvis de administrative udgifter nedsættes til det samme pr. indbygger som i 6-byerne – der ligger en rapport fra økonomiforvaltningen, der viser overforbruget – dels hvis enhedspriserne på børneområdet, vuggestuer og børnehaver, heller ikke er højere end i 6-byerne. Hvis de to ting kommer på plads, så har vi otte-hundrede og et eller andet millioner, som er tilstrækkeligt til en sænkning af personskatten med 1,1. Så er vi sådan set i mål, og så har vi ikke i den forbindelse pillet ved dukketeatret i Kongens Have eller andre skatteyderfinansierede forhold.

I forhold til Lise Thorsens spørgsmål, om skat er sådan et universalmiddel, en slags Ajax All-round, der kan gøre rent alle steder, vil jeg sige, ja, det tror jeg sådan set langt hen ad vejen, det er. Når man tager noget ud af den belønning, folk har ud af at lave et privat initiativ eller gå på arbejde, ja, så bliver folk mere ugidelige, sådan er det.

Men nej, vi har bestemt også andre visioner. Jeg vil sådan set ikke forklejne, jeg vil sådan set godt lægge meget vægt på det, vi har omkring privat pasning. Jeg deler fuldstændig, også af personlige årsager, overborgmesterens ambitioner om, at der i indeværende valgperiode skal være børnepasning til rådighed inden for et kvarters cykling. Vi tror i den forbindelse, at de private pasningsmuligheder kunne få en langt mere fremtrædende rolle her. Det er vores opfattelse, at man fra forvaltningens side snarere har mod- end medarbejdet dem, der har haft disse ønsker.

Man kan jo stille spørgsmålet eksempelvis, om daginstitutioner, der ligger ved siden af eller op ad en park, nødvendigvis skal have et stort udeareal, eller om de godt kunne nøjes med at benytte parken. Sådan nogle ting synes jeg kunne være rigtig spændende at arbejde med og, tror jeg, ville muliggøre privat pasning i langt højere grad, end vi har i dag.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så tager vi den sidste spørger. Det er Klaus Mygind, værsgo.

Klaus Mygind (F): Det er Liberal Alliances forestillinger om vækst. Har I overhovedet ikke nogen kvalitative vurderinger af vækst? Er det fuldstændig ligegyldigt, hvilken vækst vi skal skabe i København?

Det andet spørgsmål, jeg har, er: Tænker I også fri prisdannelse i private daginstitutioner, sådan at vi kan have vuggestuer, hvor det koster 5.000 kr., og vuggestuer, hvor det koster 2.000 kr.?

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så tager vi et svar på de spørgsmål, og det er Lars Berg Dueholm, og derefter er denne runde slut.

Lars Berg Dueholm (I): Tak for det.

I forhold til væksten, om der er noget vækst, der er bedre end andet, så ved jeg godt, hvad det er, SF's spørger tænker på, det er jo grøn vækst og miljø.

Der vil jeg for mit vedkommende sige, at jeg tror ikke på, at vi som politikere er kloge nok til at finde de steder, hvor vi skal vækste. Som det er blevet sagt mange gange og rigtig klogt, så var det altså ikke Stauning, der opfandt Legoklodsen.

Så jeg har ikke nogen forestilling om, at hverken Klaus Mygind eller overborgmester Frank Jensen eller jeg selv for den sags skyld kan udpege der, hvor København er bedst til at vækste. Det tror jeg faktisk det private initiativ er bedst tjent med at blive overladt muligheden for. Det skal selvfølgelig ske inden for gældende miljøregler osv., det er jo ikke det, vi er ude på, men jeg har ikke nogen ambition om, at vi skal satse på den ene eller den anden branche.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

I forhold til daginstitutionerne bliver der spurgt, om der så også kunne være fri prisdannelse for dem. Hertil vil jeg sige: For min skyld da ingen alarm. Personligt står jeg i det problem, at vi nok vil få pasning 3, 4, 5, 6 måneder efter det tidspunkt, hvor vi ønsker det. Jeg vil da langt hellere i den periode betale nogle tusind kroner ekstra om måneden for at få passet vores søn, end at enten jeg eller min kone bliver tvunget til at gå hjemme på dagpenge eller tvunget til at køre gennem betalingsringen til Tingbjerg for at aflevere. Så det synes jeg da helt bestemt er fornuftigt.

Det er jo også sådan, at letmælk i Netto koster, hvad letmælk koster, fordi det er det, folk vil betale, og der er rigeligt med letmælk i Netto. Hvis børnepasning koster det, børnepasning kunne koste, så var der nok også rigeligt med børnepasning.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så siger vi tak til ordføreren. Så tager vi ordfører uden for partierne, og det er vores løsgænger, Jaleh Tavakoli, værsgo.

Jaleh Tavakoli (U): Som løsgænger og førstegangspolitiker var jeg meget i tvivl om, hvorvidt jeg skulle holde en tale, for jeg er her for at fortælle jer, hvad jeg går og tænker på i de her dage, når vi tænker budget. Men jeg har alligevel skrevet lidt, som jeg vil dele med jer. Man siger vel aldrig nej tak til at få taletid. Jeg ved, at jeg skal skynde mig, fordi I er sultne, og der venter mad på os. Da jeg ikke er medlem af et parti, så tager jeg ikke mig selv så højtideligt, og jeg har fire punkter, som jeg vil komme ind på. Det er foreløbig kun en ønskeliste – man har vel en fortid i Enhedslisten.

Integration, ghettoerne i København og de folkeskoler, der ligger tæt på de her ghettoer i København, har brug for en kærlig hånd, har brug for, at nogen bekymrer sig om dem, og har brug for, at de får løst de problemer, som de står over for. Det ligger mig meget på sinde, og de problemer, der er i ghettoerne, kender jeg også tæt på, fordi jeg selv har boet på Tåstrupgårdsvej, som er en ghetto i Høje-Tåstrup Kommune. Selv om der nu er en konservativ borgmester, så er problemerne ikke blevet mindre i den kommune heller. Så det er ikke et københavnsk problem, det er også et problem, som findes i mange andre kommuner over hele landet.

Mange projekter har vi bevilget mange penge til på integrationsområdet. Det har vi ikke kun gjort i København, det har man også gjort i hele landet. Integrationsministeriet har puttet mange penge i forskellige projekter i forskellige ghettoer. Noget godt er der helt sikkert også kommet ud af det, men vi har grundlæggende meget, meget store problemer i ghettoerne. Det handler om et sideløbende parallelsamfund med tilhørende kriminalitet, hærværk, vold og i de seneste år også bander og våben.

Jeg ville ønske, at der kunne blive givet midler i Københavns Kommune til at flytte mennesker, flytte familier, især familier med udsatte børn og unge, således at de kunne komme væk fra ghettoerne, enten flytte til andre områder i København eller helt ud af København og til andre kommuner som Gentofte, Holbæk og andre kommuner, som simpelt hen ikke har så mange problemer med ghettoer.

Det er ikke noget, jeg vil tvinge nogen til. Jeg er faktisk ret sikker på, jeg ved faktisk, at der er rigtig mange familier ude i ghettoerne, som gerne vil væk. De har bare ikke lige overskuddet, midlerne og kræfterne til at finde ud af, hvordan de gør. Så det synes jeg, vi skal hjælpe med. Det er ikke noget nyt i Københavns Kommune, det har vi faktisk erfaringer med i forvejen, hvor vi har flyttet nogle resourcesvage eller socialt belastede, udsatte familier fra ghettoerne ud til forskellige steder. Det synes jeg bare, vi skal prioritere endnu mere og tilbyde belastede familier.

Noget andet, som jeg også brænder rigtig meget for, som ligger i integrationskassen, er social kontrol og æresrelaterede konflikter. Alle tal i både Københavns Kommune og i resten af landet, men fra Københavns Kommune viser, at problemer med social kontrol, tilfælde af folk, der bliver ramt af social kontrol, bliver truet eller mødt med vold eller chikane fra deres familiemedlemmer eller andre, er stigende. Det er faktisk steget rigtig voldsomt. Det synes jeg, vi skal gøre noget ved.

I København har vi et Etnisk Konsulentteam, som arbejder med det her, og det gør de rigtig godt. De har faktisk udgivet en rapport her i 2010, mener jeg, som beskriver de her problemer. LOKK, som er sådan en interesseorganisation, jeg mener, det er Landsorganisationen for Kriseramte Kvinder, har

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet den 1. september 2011

også statistik på området, som viser, at det antal af især kvinder, som søger hjælp, simpelt hen er eksploderet.

Det er faktisk et positivt problem på den måde, at problemet altid har været i de her miljøer. Det positive er så, at de her piger og kvinder nu søger støtte og søger hjælp, og så skal vi være der for dem. De gør faktisk opgør, og vi skal støtte dem i, at de faktisk har lov til at bestemme over egen krop og eget liv.

Etnisk Konsulentteam, det lyder meget flot, og de gør et rigtig godt stykke arbejde. Men der er faktisk kun tale om to ansatte i Københavns Kommune, og det er simpelt hen alt for lidt på et tidspunkt, hvor de her tal er stigende. Det synes jeg også, at vi skal prioritere i budgetforhandlingerne.

Så til et ikke så populært emne, som I måske ikke tænker så meget over og taler så meget om, og det er mental sundhed. Jeg synes, at mental sundhed skal prioriteres. Hvad er mental sundhed? Jo, der er en masse københavnere, der lider af depression, angst, panikanfald og andre psykiske problemer, og alligevel er psykologien på en eller anden måde forbeholdt traume- og kriseramte mennesker og nogle udsatte grupper. Der burde investeres mere i mental sundhed, samtalerapi, gruppe- og parterapi samt regulær psykologhjælp til dem, der har brug for det, i højere grad, end det er tilfældet i dag.

Et fjerde punkt er, at handicaporganisationer i Danmark og også i København har peget på, at vi nærmer os et uland på handicapområdet, når det gælder handicapvenlighed. Så det synes jeg også, vi skal sætte ind over for og gøre noget mere for mennesker med handicap i Danmark, undskyld, i København – jeg er som sagt ikke en del af valgkampen.

Så vil jeg sige tak, hvis der ikke er spørgsmål – jo, det er der; så vil jeg da gerne svare på det.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Ja, det styrer jeg heroppefra. Hvis talen er slut, så siger vi tak for det. Så går vi til spørgerunden, og den spørger, der har tegnet sig, er Kasper Johansen, værsgo.

Kasper Johansen (B): Tak, overborgmester. I Den Radikale Gruppe er vi interesseret i at høre lidt mere om overvejelserne om social kontrol, og om ordføreren mener, at det så vil være det bedste sted at øge en indsats netop omkring det etniske konsulentteam, eller om der er andre steder, man kan gøre det.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Er der flere, der ønsker ordet til Jaleh Tavakoli? – Det er der ikke, så slutter vi med, at Jaleh Tavakoli svarer på Kasper Johansens spørgsmål.

Jaleh Tavakoli (U): Ja altså, det kan sagtens være, man kan løse det problem ved at gøre flere ting. Men i første omgang så tror jeg, at vi skal have nogle flere ressourcer ind, enten direkte til Etnisk Konsulentteam eller på en eller anden måde, så de ligesom får noget mere. Jeg ved, at der er rigtig mange folkeskoler i København, som har brug for hjælp til det her med social kontrol, og som søger hjælp hos Etnisk Konsulentteam, som ikke engang er i den samme forvaltning, så det kunne sagtens være i Børne- og Ungdomsforvaltningen, man kunne gøre noget.

Men i hvert fald synes jeg, der skal gøres noget ved det.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Tak til Jaleh Tavakoli.

Dette var afslutningen på vores debut i at have en direkte debat og involvering af BR's medlemmer under førstebehandling af budgettet. For mit eget vedkommende synes jeg, det har været en spændende reform af vores måde at arbejde på, selv om jeg kan se, at der er hejst et hvidt flag ... (*Afbrydelse*). Det har nok ikke været nogen grund til at hæve det hvide flag.

Vi er kommet til vejs ende med en spændende aftens debat. Der er ikke flere, der får ordet til budgettet i aften. Budgetdebatten fortsætter på mandag, den 5. september 2011, kl. 16. I kan godt lade jeres ting blive liggende på pladserne. Husk tilmelding til talerlisten.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet den 1. september 2011**

Så kan jeg i øvrigt oplyse dem, der har afleveret deres taler til BR-Sekretariatet, om, at talerne vil blive optrykt på Borgerrepræsentationens hjemmeside for budgetområdet.

Dette var mødet i aften. Vi mødes umiddelbart i forlængelse af dette møde uden for Festsalen, hvor der er en sammenkomst både for BR's medlemmer og for medarbejdere.

Mødet sluttede kl. 19.46